

LATVIJAS REPUBLIKAS

SAEIMAS

ZIŅOTĀJS

NR. 23

2010. GADA 9. DECEMBRĪ

Saturs

Likumi

541.*	1431L/9**	Grozījumi Farmācijas likumā	3
542.	1432L/9	Grozījumi likumā “Par akcīzes nodokli”	8
543.	1433L/9	Grozījumi likumā “Par nodokļiem un nodevām”	11
544.	1434L/9	Civilām vajadzībām paredzētu sprāgstvielu aprites likums	12
545.	1435L/9	Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā	21
546.	1436L/9	Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas Latvijas Nacionālās komisijas likums.	23
547.	1937L/9	Grozījumi Latvijas Republikas Advokatūras likumā.	27
548.	1438L/9	Jūras vides aizsardzības un pārvaldības likums	30
549.	1439L/9	Grozījumi Apsardzes darbības likumā	41
550.	1440L/9	Grozījumi Valsts probācijas dienesta likumā	45
551.	1441L/9	Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likums	48
552.	1442L/9	Grozījumi Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likumā	77
553.	1443L/9	Grozījumi likumā “Par narkotisko un psihotropo vielu un zāļu likumīgās aprites kārtību”	79
554.	1444L/9	Grozījumi likumā “Par prekursoriem”	80
555.	1445L/9	Grozījumi Civillikumā.	82
556.	1446L/9	Grozījumi Notariāta likumā	84
557.	1447L/9	Grozījumi Civilprocesa likumā	92
558.	1448L/9	Grozījumi Civilstāvokļa aktu likumā.	94
559.	1449L/9	Grozījumi Vārda, uzvārda un tautības ieraksta maiņas likumā.	95
560.	1450L/9	Grozījumi Patērētāju tiesību aizsardzības likumā	96
561.	1451L/9	Atkritumu apsaimniekošanas likums	107
562.	1452L/9	Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā	128
563.	1453L/9	Grozījumi likumā “Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru”	132
564.	1454L/9	Grozījumi likumā “Par policiju”	136
565.	1455L/9	Grozījumi likumā “Par kultūras pieminekļu aizsardzību”	138
566.	1456L/9	Dzīvokļa īpašuma likums	139

Paziņojumi

567.	Par Lolitas Čigānes apstiprināšanu par Eiropas Padomes Parlamentārās Asamblejas Latvijas delegācijas pastāvīgā pārstāvja aizstājēju.	146
568.	Par Uģa Rotberga deputāta pilnvaru apstiprināšanu uz laiku.	146
569.	Par Uģa Rotberga ievēlēšanu Saeimas Aizsardzības, iekšlietu un korupcijas novēršanas komisijā un Saeimas Saimnieciskajā komisijā	146
570.	Par Baltijas Asamblejas Latvijas delegācijas apstiprināšanu.	147

* Publikācijas numurs.

** 9. Saeimas pieņemtā likuma numurs.

541. 1431L/9 Grozījumi Farmācijas likumā

Izdarīt Farmācijas likumā (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1997, 10.nr.; 1998, 9.nr.; 1999, 2.nr.; 2000, 2., 13.nr.; 2001, 14.nr.; 2003, 9., 11.nr.; 2004, 10.nr.; 2006, 2.nr.; 2007, 21.nr.; 2008, 12., 24.nr.; 2009, 8.nr.; Latvijas Vēstnesis, 2009, 200.nr.; 2010, 131.nr.) šādus grozījumus:

1. 1.pantā:

papildināt pantu ar 12.¹ punktu šādā redakcijā:

“12¹) **praktizējošs veterinārārsts** — persona, kura ieguvusi tiesības nodarboties ar veterinārmedicīnisko praksi un nodarbojas ar to;”;

aizstāt 18.punktā vārdus “ar dzīvniekiem” ar vārdiem “izmēģinājumos ar dzīvniekiem”.

2. Izteikt 3.pantu šādā redakcijā:

“**3.pants.** Par farmācijas uzraudzību un kontroli Latvijā cilvēkiem paredzēto zāļu jomā ir atbildīga Veselības ministrija, bet veterināro zāļu jomā — Zemkopības ministrija.”

3. Izteikt 4.panta otro daļu šādā redakcijā:

“(2) Pārtikas un veterinārais dienests uzrauga un kontrolē veterināro zāļu ražošanu un izplatīšanu, kā arī cilvēkiem paredzēto zāļu lietošanu dzīvniekiem.”

4. 5.pantā:

izslēgt 16.punktā vārdus “un to filiāļu”;

izteikt 18.punktu šādā redakcijā:

“18) kārtību, kādā veterinārmedicīniskās aprūpes iestādes un praktizējošie veterinārārsti iegādājas, uzglabā, uzskaita un izlieto zāles;”;

papildināt pantu ar 21. un 22.punktu šādā redakcijā:

“21) kārtību, kādā vāc un apkopo informāciju un veido statistiku veterināro zāļu aprites jomā;

22) personai veterināro zāļu izplatīšanai nepieciešamās profesionālās kvalifikācijas prasības un kārtību, kādā izsniedz sertifikātu veterināro zāļu izplatīšanai, pagarina tā derīguma termiņu un to anulē, kā arī sertificētās personas reģistrācijas kārtību.”

5. Papildināt likumu ar 6.¹ pantu šādā redakcijā:

“**6.¹ pants.** Zemkopības ministrs savas kompetences ietvaros īsteno valsts politiku veterināro zāļu jomā, organizē dzīvniekiem paredzēto zāļu apriti reglamentējošo normatīvo aktu projektu izstrādi un normatīvo aktu izpildes kontroli.”

6. 10.pantā:

papildināt ievaddaļu pēc vārda “aģentūra” ar vārdiem “savas kompetences ietvaros”;

izteikt 1.punktu šādā redakcijā:

“1) organizē informācijas vākšanu par aktualitātēm zāļu kvalitātes kontroles jomā, kā arī zāļu patēriņa statistikas veidošanu valstī, izmantojot aptieku, zāļu lieltirgotavu, zāļu ražotāju, ārstniecības iestāžu, praktizējošu veterinārārstu un veterinārmedicīniskās aprūpes iestāžu sniegto informāciju, un šīs informācijas apkopošanu un izplatīšanu;”;

aizstāt 7.punkta “b” apakšpunktā vārdus “sertificēta veterinārārsta” ar vārdiem “praktizējoša veterinārārsta”;

izslēgt 7.punkta “d” apakšpunktu;

izteikt 12.punktu šādā redakcijā:

“12) novērtē zāļu lieltirgotavu un ražotāju (arī ārvalstu ražotāju) atbilstību, pārbauda atbildīgās amatpersonas kvalifikācijas un pieredzes atbilstību normatīvajos aktos par zāļu ražošanu un izplatīšanu noteiktajām prasībām un izsniedz speciālās atļaujas (licences) farmaceitiskajai darbībai, kā arī speciālās atļaujas (licences) farmaceitiskajai darbībai, kurās kā speciālās darbības joma ir norādīta veterināro zāļu ražošana un izplatīšana;”

7. Izteikt 12.pantu šādā redakcijā:

“**12.pants.** (1) Pārtikas un veterinārais dienests savas kompetences ietvaros pilda šādas funkcijas:

- 1) novērtē, klasificē un reģistrē veterinārās zāles;
- 2) veido un aktualizē Latvijas Republikas veterināro zāļu reģistru, piešķir veterināro zāļu reģistrācijas numurus un kodus, veido un uztur datubāzi par novērotajām veterināro zāļu izraisītajām blakusparādībām, par veterināro zāļu klīnisko izpēti un lietošanas novērojumiem;
- 3) organizē informācijas vākšanu, apkopo informāciju un veido statistiku veterināro zāļu aprites jomā, izmantojot veterināro zāļu ražotāju, izplatītāju, praktizējošu veterinārārstu un veterinārmedicīniskās aprūpes iestāžu sniegto informāciju;
- 4) nodrošina veterināro zāļu kvalitātes kontroli;
- 5) nodrošina sadarbību ar citu valstu kompetentajām institūcijām veterināro zāļu novērtēšanas, reģistrēšanas un kontroles jomā;
- 6) izsniedz veterināro zāļu, kā arī klīniskajiem pētījumiem paredzēto veterināro zāļu ieviešanas, izvešanas un izplatīšanas atļaujas, izņemot veterināro narkotisko un psihotropo zāļu ieviešanas, izvešanas un izplatīšanas atļaujas;
- 7) izsniedz veterināro zāļu izplatīšanas atļaujas veterinārajām zālēm, kas nav reģistrētas Latvijā, ja:
 - a) veterinārās zāles ir nepieciešamas konkrēta dzīvnieka ārstēšanai, konkrētas dzīvnieku slimības ārstēšanai vai ārstniecisku manipulāciju veikšanai un Latvijas veterināro zāļu reģistrā iekļautās zāles medicīnisku indikāciju dēļ nevar izmantot — pamatojoties uz praktizējoša veterinārārsta rakstveida pieprasījumu un, ja nepieciešams, Latvijas Veterinārārstu biedrības atzinumu,
 - b) veterinārās zāles ir nepieciešamas veterinārmedicīniskās palīdzības sniegšanai katastrofas, dabas stihijas vai bīstamu dzīvnieku infekcijas slimību izplatīšanās draudu gadījumā — pamatojoties uz valsts galvenā veterinārā un pārtikas inspektora lēmumu;
- 8) sagatavo un apstiprina to institūciju sarakstu, kuras ir tiesīgas sniegt oficiālu atzinumu veterināro zāļu kvalitātes jautājumos;
- 9) novērtē veterināro aptieku, veterināro zāļu lieltirgotavu un ražotāju (arī ārvalstu ražotāju) atbilstību, pārbauda atbildīgās amatpersonas kvalifikācijas un pieredzes atbilstību normatīvo aktu prasībām un izsniedz speciālās atļaujas (licences) veterinārfarmaceutiskajām darbībām;
- 10) izsniedz atļaujas diagnostikumam ieviešanai Latvijā aprobācijas un jaunu metožu apgūšanas, ieviešanas un izmantošanas vajadzībām.

(2) Ministru kabinets nosaka Pārtikas un veterinārā dienesta maksas pakalpojumu veidus un kārtību, kādā veicama samaksa par šajā likumā paredzētajām darbībām.”

8. Papildināt 14.panta 6.punktu pēc vārda “farmaceutisko” ar vārdiem “vai veterinārfarmaceutisko”.

9. Aizstāt 17.panta pirmajā daļā skaitļus un vārdus “7. un 8.punktā” ar skaitļiem un vārdiem “7. un 10.punktā”.

10. Izteikt 20.panta 1.punktu šādā redakcijā:

“1) zāles tiek izgatavotas aptiekā pēc ārstniecības personas vai praktizējoša veterinārārsta izrakstītas receptes, ārstniecības iestādes vai veterinārmedicīniskās aprūpes iestādes rakstveida pieprasījuma konkrētam pacientam;”

11. Papildināt likumu ar 21.¹ pantu šādā redakcijā:

“**21.¹ pants.** Ja nav pieejamas dzīvnieku ārstēšanai un profilaksei nepieciešamās veterinārās zāles, praktizējošam veterinārārstam normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā atļauts izplatīt un lietot cilvēkiem paredzētās zāles.”

12. 22.pantā:

izteikt otro daļu šādā redakcijā:

“(2) Ja zāles noteiktas kā recepšu zāles, aptiekā tās drīkst izsniegt tikai:

- 1) pret attiecīgu normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā noformētu ārsta vai praktizējoša veterinārārsta recepti;
- 2) praktizējošam veterinārārstam vai veterinārmedicīniskās aprūpes iestādei — pret praktizējoša veterinārārsta rakstveida pieprasījumu.”;

papildināt pantu ar ceturto daļu šādā redakcijā:

“(4) Praktizējošs veterinārārsts ievēro zāļu un veterināro zāļu labas izplatīšanas principus.”

13. Papildināt 25.¹ pantu pēc vārda “aģentūrai” ar vārdiem “vai — attiecībā uz veterinārajām zālēm — Pārtikas un veterinārajam dienestam”.

14. Papildināt 26.pantu pēc vārda “aģentūra” ar vārdiem “vai — attiecībā uz veterinārajām zālēm — Pārtikas un veterinārais dienests”.

15. 29.pantā:

papildināt pantu ar otro daļu šādā redakcijā:

“(2) Ar veterināro zāļu novērtēšanu, reģistrāciju, pārreģistrāciju un pēcreģistrācijas uzraudzību saistītos izdevumus sedz reģistrācijas pieprasītājs saskaņā ar normatīvo aktu par Pārtikas un veterinārā dienesta veikto valsts uzraudzības un kontroles darbību un sniegto maksas pakalpojumu samaksas kārtību.”;

uzskatīt līdzšinējo panta tekstu par pirmo daļu.

16. Papildināt 30.pantu pēc vārda “aģentūra” ar vārdiem “un Pārtikas un veterinārais dienests atbilstoši savai kompetencei”.

17. 34.pantā:

izteikt 3.punktu šādā redakcijā:

“3) veterinārās aptiekas.”;

izslēgt 4.punktu.

18. 35.pantā:

izteikt pirmās daļas 2. un 3.punktu šādā redakcijā:

“2) izgatavot zāles pēc ārsta vai praktizējoša veterinārārsta izrakstītas receptes un ārstniecības iestādes vai veterinārmedicīniskās aprūpes iestādes rakstveida pieprasījuma saņemšanas;

3) izsniegt zāles pēc ārsta vai praktizējoša veterinārārsta receptes vai praktizējoša veterinārārsta rakstveida pieprasījuma saņemšanas;”;

izteikt piekto daļu šādā redakcijā:

“(5) Veterinārajās aptiekās:

- 1) izplata recepšu un bezrecepšu veterinārās zāles;

- 2) izplata dzīvnieku aprūpei paredzētās preces un veterinārmedicīnā izmantojamos instrumentus un preces;
- 3) recepšu veterinārās zāles izsniedz pret praktizējoša veterinārārsta izrakstītu recepti vai pēc rakstveida pieprasījuma;
- 4) izgatavot veterinārās zāles ir tiesīgs tikai farmaceits;
- 5) fasē veterinārās zāles atbilstoši tehnisko normatīvu prasībām.”;

izslēgt sesto daļu.

19. Izslēgt 38.panta pirmajā daļā vārdus “vai — attiecībā uz veterinārajām aptiekām — speciālo atļauju (licenci) veterināro zāļu izplatīšanai”.

20. Papildināt likumu ar 38.¹ pantu šādā redakcijā:

“**38.¹ pants.** Šā likuma 33., 36. un 38.pantā noteiktais nav attiecināms uz veterinārajām aptiekām.”

21. Izteikt 40.pantu šādā redakcijā:

“**40.pants.** (1) Vienas aptiekas vadītājs un vadītāja vietnieks vienlaikus nevar būt aptiekas vadītājs vai vadītāja vietnieks citā aptiekā vai atbildīgais farmaceits vai atbildīgā farmaceita vietnieks, vai nodaļas vadītājs zāļu lieltirgotavā, vai ražošanas vadītājs vai kontroles dienesta vadītājs zāļu ražošanas uzņēmumā.

(2) Aptiekā atļauts izplatīt veterinārās zāles, ja:

- 1) veterinārārsts vai veterinārfeldšeris, kas ar to nodarbojas, ir saņēmis Latvijas Veterinārārstu biedrības izsniegtu veterinārmedicīniskās prakses sertifikātu vai sertifikātu veterināro zāļu izplatīšanai;
- 2) farmaceits, kas ar to nodarbojas, ir saņēmis Latvijas Veterinārārstu biedrības izsniegtu sertifikātu veterināro zāļu izplatīšanai.

(3) Ja vispārēja jeb atvērta tipa aptieka izplata veterinārās zāles, tad tajā ir noteikta par veterināro zāļu apriti atbildīgā amatpersona, kurai ir augstākā izglītība farmācijā vai veterinārmedicīnā, un speciālajā atļaujā (licencē) aptiekas atvēršanai (darbībai) kā speciālās darbības joma ir norādīta veterināro zāļu izplatīšana. Zāļu valsts aģentūra par izsniegto speciālo atļauju (licenci) informē Pārtikas un veterināro dienestu, un tas aptieku reģistrē dienesta uzraudzības objektu reģistrā.

(4) Veterinārajā aptiekā ir noteikta par veterināro zāļu apriti atbildīgā amatpersona, kurai ir augstākā izglītība farmācijā vai veterinārmedicīnā, un ir saņemta speciālā atļauja (licence) aptiekas atvēršanai (darbībai).

(5) Par veterināro zāļu apriti atbildīgā amatpersona vienlaikus nevar būt par veterināro zāļu apriti atbildīgā amatpersona citā aptiekā.”

22. Papildināt likumu ar 40.¹ pantu šādā redakcijā:

“**40.¹ pants.** (1) Latvijas Veterinārārstu biedrība veic šādus valsts pārvaldes uzdevumus:

- 1) izsniedz, pārreģistrē un anulē sertifikātus veterināro zāļu izplatīšanai;
- 2) reģistrē sertifikāta veterināro zāļu izplatīšanai saņēmējus un uzturificēto personu reģistru.

(2) Ministru kabinets nosaka maksu par sertifikāta veterināro zāļu izplatīšanai izsniegšanu un pārreģistrēšanu.

(3) Latvijas Veterinārārstu biedrība, pildot šā panta pirmajā daļā minētos uzdevumus:

- 1) ir tiesīga izdot administratīvos aktus;
- 2) ir Zemkopības ministrijas funkcionālajā pakļautībā.

(4) Šā panta pirmajā daļā minēto uzdevumu izpildē pieņemtā Latvijas Veterinārārstu biedrības lēmuma apstrīdēšana vai pārsūdzēšana neaptur tā darbību.”

23. Aizstāt 45.pantā vārdus “speciālu atļauju (licenci) zāļu lieltirgotavas atvēršanai (darbībai)” ar vārdiem “speciālu atļauju (licenci) zāļu lieltirgotavas vai veterināro zāļu lieltirgotavas atvēršanai (darbībai)”.

24. Papildināt likumu ar 45.¹ pantu šādā redakcijā:

“**45.¹ pants.** Zāļu lieltirgotavai, kas saņēmusi speciālo atļauju (licenci) zāļu lieltirgotavas atvēršanai (darbībai), atļauts izplatīt veterinārās zāles, ja speciālajā atļaujā (licencē) kā speciālās darbības joma ir norādīta veterināro zāļu izplatīšana. Zāļu valsts aģentūra par izsniegto speciālo atļauju (licenci) informē Pārtikas un veterināro dienestu, un tas zāļu lieltirgotavu reģistrē dienesta uzraudzības objektu reģistrā.”

25. Izslēgt 48.panta pirmajā daļā vārdus “praktizējošiem veterinārfeldšeriem”.

26. Papildināt 51.pantu pēc vārda “ražošanai” ar vārdiem “vai veterināro zāļu ražošanai”.

27. Papildināt likumu ar 51.² pantu šādā redakcijā:

“**51.² pants.** Cilvēkiem paredzēto zāļu ražotājam atļauts ražot veterinārās zāles, ja speciālajā atļaujā (licencē) zāļu ražošanai kā speciālās atļaujas (licences) darbības joma ir norādīta veterināro zāļu ražošana. Zāļu valsts aģentūra par izsniegto speciālo atļauju (licenci) informē Pārtikas un veterināro dienestu, un tas zāļu ražotāju reģistrē dienesta uzraudzības objektu reģistrā.”

28. Izslēgt 59.panta otro daļu.

29. Papildināt 62.pantu pēc vārda “aģentūrai” ar vārdiem “Pārtikas un veterinārajam dienestam”.

30. Papildināt pārejas noteikumus ar 25.punktu šādā redakcijā:

“25. Persona, kura izplata veterinārās zāles aptiekā, kas savu darbību uzsākusi līdz 2010.gada 31.decembrim, ir tiesīga izplatīt veterinārās zāles bez sertifikāta veterināro zāļu izplatīšanai līdz 2012.gada 1.jūlijam.”

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

542. 1432L/9 Grozījumi likumā “Par akcīzes nodokli”

Izdarīt likumā “Par akcīzes nodokli” (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 2003, 23.nr.; 2004, 8., 10.nr.; 2005, 2., 10., 24.nr.; 2007, 3., 24.nr.; 2008, 24.nr.; 2009, 2., 14., 21.nr.; Latvijas Vēstnesis, 2009, 200.nr.; 2010, 68., 136.nr.) šādus grozījumus:

1. Izteikt 1.panta otrās daļas 6.punktu šādā redakcijā:

“6) **vidējā svērtā mazumtirdzniecības cena** — attiecīgā laikposmā noteikta cigarešu maksimālā mazumtirdzniecības cena, ņemot vērā patēriņam nodoto un brīvā apgrozībā laisto cigarešu kopējo vērtību un cigarešu skaitu;”

2. 4.pantā:

izteikt otro daļu šādā redakcijā:

“(2) Par cigāriem un cigarillām uzskatāmi šādi tabakas izstrādājumi (ja tos var smēķēt vienīgi tādus, kādi tie ir):

- 1) tabakas rulliši ar dabīgas tabakas ārējo aptinumu;
- 2) tabakas rulliši ar sasmalcinātu jauktas tabakas pildījumu un ar tādu atjaunotas tabakas ārējo aptinumu parastā cigāru krāsā, kurš pilnībā aptver izstrādājumu un attiecīgos gadījumos arī tā filtru (bet ne iemuti, ja izstrādājumam tāds ir), ja izstrādājuma svars, neieskaitot filtru vai iemuti, nav mazāks par 2,3 gramiem un nav lielāks par 10 gramiem un izstrādājuma apkārtmērs vismaz tā trešdaļas garumā nav mazāks par 34 milimetriem.”;

papildināt pantu ar 2.¹ daļu šādā redakcijā:

“(2¹) Ja zem dabīgas tabakas ārējā aptinuma ir iekšējais aptinums, tad šādi tabakas rulliši atbilst šā panta otrās daļas 1.punktam, ja iekšējais aptinums ir no dabīgas tabakas.”;

papildināt ceturtais daļas 2.punktu ar teikumu šādā redakcijā:

“Par tabakas atlikumiem uzskatāmi tabakas lapu atlikumi un blakusprodukti, kas iegūti, apstrādājot tabaku un ražojot tabakas izstrādājumus.”;

aizstāt piektajā daļā vārdus “vienu milimetru” ar skaitli un vārdu “1,5 milimetriem”;

izteikt sesto daļu šādā redakcijā:

“(6) Izstrādājumi, kas tikai daļēji sastāv no tabakas, bet citādi atbilst šā panta otrās daļas nosacījumiem, uzskatāmi par cigāriem vai cigarillām.”

3. 13.pantā:

izteikt pirmās daļas 1.punktu šādā redakcijā:

“1) cigāriem un cigarillām (par 1000 cigāriem vai cigarillām) — 24 lati;”;

aizstāt pirmās daļas 3.punkta “a” apakšpunktā skaitli un vārdu “23 lats” ar skaitli un vārdu “29 lats”;

aizstāt pirmās daļas 3.punkta “b” apakšpunktā skaitli “23” ar skaitli “29”;

aizstāt otrajā daļā skaitli “90” ar skaitli “80”;

aizstāt trešajā daļā skaitli “90” ar skaitli “80”, skaitli “180” — ar skaitli “110” un skaitli “270” — ar skaitli “140”.

4. Papildināt 14.panta septīto daļu pēc vārdiem “šā panta” ar vārdu “otrajā”.

5. 18.pantā:

papildināt piektās daļas 2.punkta “a” apakšpunktu un 3.punktu pēc vārda “deklarēta” (attiecīgā locījumā) ar vārdiem “un apstiprināta” (attiecīgā locījumā);

aizstāt devītajā daļā vārdus un skaitļus “Padomes 1983.gada 28.marta regulu (EEK) Nr.918/83, ar kuru izveido Kopienas sistēmu atbrīvojumiem no muitas nodokļiem (turpmāk — Regula Nr.918/83)” ar vārdiem un skaitļiem “Padomes 2009.gada 16.novembra regulu (EK) Nr.1186/2009, ar kuru izveido Kopienas sistēmu atbrīvojumiem no muitas nodokļiem (turpmāk — Regula Nr.1186/2009)”.

6. 21.pantā:

aizstāt 4.¹ daļā vārdus un skaitļus “Regulas Nr.918/83 XXVII sadaļas” ar vārdiem un skaitļiem “Regulas Nr.1186/2009 XXVIII nodaļas”;

aizstāt piektajā daļā skaitli “918/83” ar skaitli “1186/2009”.

7. 22.pantā:

aizstāt ceturtajā daļā vārdu “vispieprasītāko” ar vārdiem “vidējo svērto”;

izteikt 4.¹ daļu šādā redakcijā:

“(4¹) Līdz vidējās svērtās mazumtirdzniecības cenas iepriekšējā kalendāra gadā noteikšanai saskaņā ar šā likuma 30.pantu šā panta ceturtajā daļā minētajos gadījumos piemēro iepriekš noteikto vidējo svērto mazumtirdzniecības cenu.”

8. Papildināt 27.panta sesto daļu ar teikumu šādā redakcijā:

“Apstiprināts noliktavas turētājs, kas saskaņā ar Alkoholisko dzērienu aprites likuma nosacījumiem pats ražo vīnu vai raudzētos dzērienus, kuru kopējais apjoms nepārsniedz 1000 litru kalendāra gadā, no savā īpašumā vai valdījumā esošajos dārzos un dravās iegūtajiem produktiem vai savvaļā augošiem augiem (neizmantojot spirtu vai citu saražotos alkoholiskos dzērienus), iesniedz nodokļa samaksas apliecinājumu, saņemot akcīzes nodokļa markas.”

9. Aizstāt 29.panta pirmajā daļā vārdus “vispieprasītāko mazumtirdzniecības cenu” ar vārdiem “vidējo svērto mazumtirdzniecības cenu”.

10. Izteikt 30.pantu šādā redakcijā:

“30.pants. Vidējā svērtā mazumtirdzniecības cena

(1) Valsts ieņēmumu dienests, izmantojot datus par akcīzes nodokļa marku daudzumu cigaretēm, kas nodotas patēriņam vai laistas brīvā apgrozībā, un informāciju par cigarešu maksimālo mazumtirdzniecības cenu un cigarešu skaitu paciņā, katru gadu līdz 1.martam nosaka un nosūta publicēšanai laikrakstā “Latvijas Vēstnesis” vidējo svērto mazumtirdzniecības cenu iepriekšējā kalendāra gadā.

(2) Nosakot vidējo svērto mazumtirdzniecības cenu, neņem vērā tās akcīzes nodokļa markas, kuras attiecīgajā laikposmā ir atdotas atpakaļ Valsts ieņēmumu dienestam vai iznīcinātas saskaņā ar šo likumu, kā arī tās akcīzes nodokļa markas, kuras minētas šā likuma 23.panta četrpadsmitajā daļā.

(3) Vidējo svērto mazumtirdzniecības cenu nosaka latos par 1000 cigaretēm.

(4) Nosakot vidējo svērto mazumtirdzniecības cenu, visas akcīzes nodokļa marku saņēmēju noteiktās maksimālās mazumtirdzniecības cenas izsaka latos par 1000 cigaretēm.”

11. Pārejas noteikumos:

aizstāt 12.³ punkta 1. un 2.apakšpunktā un 12.⁴ punkta 1. un 2.apakšpunktā vārdus “Valsts ieņēmumu dienestā atbilstoši nodokļu maksātāja reģistrācijas vietai” ar vārdiem “Valsts ieņēmumu dienestam”;

papildināt pārejas noteikumus ar 49., 50. un 51.punktu šādā redakcijā:

“49. Personai, kas saņēmusi speciālo atļauju (licenci) tabakas izstrādājumu vairumtirdzniecībai vai speciālo atļauju (licenci) tabakas izstrādājumu mazumtirdzniecībai, līdz 2011.gada 1.jūlijam ir atļauts realizēt tabakas izstrādājumus, kas laisti brīvā apgrozībā vai nodoti patēriņam līdz 2010.gada 31.decembrim, neattiecinot uz tiem grozījumus šā likuma 4.panta otrajā daļā, ceturtajā daļas 2.punktā, piektajā un sestajā daļā minētajās tabakas izstrādājumu definīcijās.

50. Personai, kas saņēmusi speciālo atļauju (licenci) tabakas izstrādājumu vairumtirdzniecībai vai speciālo atļauju (licenci) tabakas izstrādājumu mazumtirdzniecībai, līdz 2011.gada 1.jūlijam ir atļauts realizēt cigaretes, kas laistas brīvā apgrozībā vai nodotas patēriņam līdz 2010.gada 31.decembrim, neattiecinot uz tām grozījumus šā likuma 13.panta otrajā un trešajā daļā par cigarešu garumu un neveicot šā likuma pārejas noteikumu 12.¹, 12.², 12.³ un 12.⁴ punktā minēto inventarizāciju un akcīzes nodokļa starpības samaksu valsts budžetā.

51. Laikposmā no 2011.gada 1.janvāra līdz 2011.gada 28.februārim likuma 22.panta ceturtajā daļā, 4.¹ daļā un 29.panta pirmajā daļā minētās vidējās svērtās mazumtirdzniecības cenas vietā izmanto vispieprasītāko mazumtirdzniecības cenu — 76 lati par 1000 cigaretēm.”

12. Papildināt informatīvo atsauci uz Eiropas Savienības direktīvām ar 11.punktu šādā redakcijā:

“11) Padomes 2010.gada 16.februāra direktīvas 2010/12/ES, ar ko direktīvu 92/79/EEK, direktīvu 92/80/EEK un direktīvu 95/59/EK groza attiecībā uz tabakas izstrādājumiem piemērotā akcīzes nodokļa struktūru un likmēm un groza direktīvu 2008/118/EK.”

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

Saeima ir pieņēmusi un Valsts prezidents izsludina šādu likumu:

543. 1433L/9 Grozījumi likumā “Par nodokļiem un nodevām”

Izdarīt likumā “Par nodokļiem un nodevām” (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1995, 7.nr.; 1996, 15.nr.; 1997, 24.nr.; 1998, 2., 18., 22., 24.nr.; 1999, 24.nr.; 2000, 11.nr.; 2001, 3., 8., 12.nr.; 2002, 2., 22.nr.; 2003, 2., 6., 8., 15., 22.nr.; 2004, 9.nr.; 2005, 2., 11.nr.; 2006, 1., 9., 13., 20., 24.nr.; 2007, 3., 7., 12.nr.; 2008, 1., 6., 13.nr.; 2009, 2., 11., 13., 15.nr.; Latvijas Vēstnesis, 2009, 200., 205.nr.; 2010, 91., 101., 131., 151., 157.nr.) šādus grozījumus:

1. 11.panta otrajā daļā:

aizstāt 16.punktā vārdus “par iesnieguma izskatīšanu selekcionāra tiesību piešķiršanai” ar vārdiem “par selekcionāra tiesību piešķiršanu un pagarināšanu”;

izteikt 73.punktu šādā redakcijā:

“73) par atļauju izmantot dzīvnieku izmēģinājumā;”;

izteikt 76.punktu šādā redakcijā:

“76) par savvaļas sugu dzīvnieku turēšanas vietas reģistrāciju;”

2. Papildināt pārejas noteikumus ar 128.punktu šādā redakcijā:

“128. Grozījums šā likuma 11.panta otrās daļas 16.punktā attiecībā uz valsts nodevu par selekcionāra tiesību pagarināšanu stājas spēkā 2011.gada 1.decembrī, grozījums 11.panta otrās daļas 73.punktā attiecībā uz valsts nodevu par atļauju izmantot dzīvniekus izmēģinājumā un grozījums 11.panta otrās daļas 76.punktā attiecībā uz valsts nodevu par savvaļas sugu dzīvnieku turēšanas vietas reģistrāciju stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.”

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents **V.Zatlers**

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

544. 1434L/9 Civilām vajadzībām paredzētu sprāgstvielu aprites likums

I nodaļa

Vispārīgie noteikumi

1.pants. Likumā lietotie termini

Likumā ir lietoti šādi termini:

- 1) **sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu aprite** — sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošana, marķēšana, realizēšana, iegādāšanās, glabāšana, izmantošana, eksportēšana, importēšana, tranzīts, pārvietošana, pārvadāšana, uzskaitīšana, izņemšana un iznīcināšana;
- 2) **sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu glabāšana** — sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu turēšana atļautā vietā, ievērojot noteiktās prasības;
- 3) **sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu pārvietošana** — sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu pārsūtīšana vai pārvadāšana no vienas Eiropas Savienības dalībvalsts vai Eiropas Ekonomikas zonas valsts uz citu Eiropas Savienības dalībvalsti vai Eiropas Ekonomikas zonas valsti;
- 4) **sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošana** — sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu projektēšana, testēšana, rūpnieciska vai individuāla izgatavošana realizēšanai ar savu firmas zīmi vai preču zīmi. Sprāgstvielas, kuras komersants izgatavojis paša vajadzībām spridzināšanas vietā un izmanto nekavējoties pēc izgatavošanas, neuzskata par izgatavotām (ražotām);
- 5) **sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu realizēšana** — sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu pārdošana vai citāda nodošana citas personas īpašumā, lai tās izplatītu par atlīdzību vai bez maksas;
- 6) **sprāgstviela** — ķīmisks savienojums, ķīmisko savienojumu mehāniski maisījumi vai to šķīdumi, kas ārēju faktoru iedarbībā ātri reaģē, izdalot lielu daudzumu gāzes vai siltumenerģijas;
- 7) **spridzināšanas ietaise** — līdzeklis, kas nodrošina sprādzienu noteiktā vietā un laikā vai konkrētas iedarbības rezultātā (uzspridzināšanas līdzekļi un palaišanas ierīces — detonatori).

2.pants. Likuma mērķis

Šā likuma mērķis ir noteikt fizisko un juridisko personu tiesības un pienākumus attiecībā uz sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu apriti civilām vajadzībām Latvijā, kā arī sprāgstvielām un spridzināšanas ietaisēm izvirzāmās prasības, lai garantētu sabiedrības drošību, cilvēku veselības, īpašuma un vides aizsardzību, kā arī profesionālo lietotāju drošību.

3.pants. Likuma darbības joma

(1) Likums attiecas uz sprāgstvielām un spridzināšanas ietaisēm, kuras par tādām uzskata saskaņā ar Eiropas valstu nolīgumu par bīstamo kravu starptautiskajiem pārvadājumiem ar autotransportu (ADR), Starptautisko jūras bīstamo kravu kodeksu (IMDG kodekss), 1999.gada 3.jūnija Protokola par grozījumiem 1980.gada 9.maija Konvencijā par starptautiskajiem dzelzceļa pārvadājumiem (COTIF) "C" papildinājuma "Noteikumi par bīstamo kravu starptautiskajiem dzelzceļa pārvadājumiem (RID)" pielikumu, Starptautiskās dzelzceļu sadarbības organizācijas 1951.gada 1.novembra Nolīguma par starptautisko dzelzceļa kravu satiksmi (SMGS) 2.pielikumu "Bīstamo kravu pārvadājumu noteikumi", Konvencijas par starptautisko civilo aviāciju (Čikāgas

konvencija) 18.pielikumu “Bīstamu kravu pārvadāšana ar gaisa transportu”, Starptautiskās civilās aviācijas organizācijas (ICAO) Tehnisko instrukciju bīstamo kravu drošai pārvadāšanai ar gaisa transportu (ICAO TI Doc.9284) un kuras ietilpst šajos dokumentos norādītajā bīstamo kravu 1.klasē (izņemot pirotehniskos izstrādājumus un šaujamo ieroci un munīciju).

(2) Militāro sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu komerciālo apriti nosaka stratēģiskas nozīmes preču apriti reglamentējoši normatīvie akti.

(3) Uz šaujampulveri likums attiecas tikai daļā par sprāgstvielu izgatavošanu.

4.pants. Aizliegumi

(1) Latvijā ir aizliegta:

- 1) Latvijai saistošos starptautiskajos līgumos aizliegto sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu aprite, izņemot to izņemšanu un iznīcināšanu;
- 2) tādu sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu realizēšana tirgū, kurām nav veikta atbilstības novērtēšana saskaņā ar šo likumu;
- 3) drošības pamatprasībām neatbilstošu sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu aprite;
- 4) nemarķētu sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu aprite.

(2) Fiziskajām personām ir aizliegts izgatavot, iegādāties, glabāt, nēsāt, realizēt, pārsūtīt, pārvadāt un izmantot sprāgstvielas, spridzināšanas ietaises un to sastāvdaļas.

(3) Juridiskajām personām ir aizliegts izgatavot, iegādāties, glabāt, realizēt, pārsūtīt, pārvadāt un izmantot sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises.

(4) Šā panta otrajā un trešajā daļā noteiktie aizliegumi neattiecas uz komersantiem, kuriem izsniegta speciālā atļauja (licence) komercdarbībai ar sprāgstvielām un spridzināšanas ietaisēm, un valsts institūcijām, kurām tiesības iegādāties un savā darbībā izmantot sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises piešķirtas saskaņā ar likumu, kā arī uz minēto komersantu un valsts institūciju darbiniekiem, kuri veic attiecīgās darbības ar sprāgstvielām un spridzināšanas ietaisēm, pildot darba pienākumus.

II nodaļa

Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu atbilstības novērtēšana, marķēšana un drošības pamatprasības

5.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu atbilstības novērtēšana

(1) Pirms sprāgstvielas vai spridzināšanas ietaises pirmreizējas realizēšanas Eiropas Savienības dalībvalsts vai Eiropas Ekonomikas zonas valsts tirgū vai izmantošanas par atlīdzību vai bez maksas izgatavotājs vai importētājs saņem sprāgstvielas vai spridzināšanas ietaises atbilstības novērtējuma apliecinājumu.

(2) Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu atbilstības novērtējuma apliecinājumus izsniedz Eiropas Savienības dalībvalstu vai Eiropas Ekonomikas zonas valstu akreditētas atbilstības novērtēšanas institūcijas.

6.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu atbilstības novērtēšanas institūcijas un tām izvirzāmās prasības

(1) Latvijā sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu atbilstības novērtēšanu veic institūcijas, ko akreditējis sabiedrības ar ierobežotu atbildību “Standartizācijas, akreditācijas un metroloģijas centrs” Latvijas Nacionālais akreditācijas birojs (turpmāk — Latvijas Nacionālais akreditācijas birojs).

(2) Ekonomikas ministrija informē Eiropas Komisiju, Eiropas Savienības dalībvalstis un Eiropas Ekonomikas zonas valstis par tām akreditētajām institūcijām, kurām piešķirtas tiesības veikt sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu atbilstības novērtēšanu. Informācijā norāda identifikācijas numurus, kurus šīm institūcijām piešķirusi Eiropas Komisija.

(3) Ekonomikas ministrija, saņemot Latvijas Nacionālā akreditācijas biroja paziņojumu, ka institūcijas akreditācija ir apturēta vai atcelta, par to informē Eiropas Komisiju, Eiropas Savienības dalībvalstis un Eiropas Ekonomikas zonas valstis.

(4) Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu atbilstības novērtēšanas institūcijai izvirzāmās prasības nosaka Ministru kabinets.

7.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu marķēšana

Visas sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises, kas tiek izgatavotas vai ievestas Latvijā un izvestas no Latvijas, tiek marķētas ar Eiropas atbilstības zīmi CE, kā arī papildus marķētas ar īpašu marķējumu, izņemot sprāgstvielas, ko pārvadā un piegādā neiesaiņotā veidā transportlīdzeklī, no kura tās izsūknē un iepilda tieši spridzināšanas atverē.

8.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu atbilstības novērtēšanas un marķēšanas kārtība

Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu atbilstības novērtēšanas un marķēšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

9.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu drošības pamatprasības

Sprāgstvielām un spridzināšanas ietaisēm izvirzāmās drošības pamatprasības nosaka Ministru kabinets.

III nodaļa

Komercdarbības licencēšana

10.pants. Speciālās atļaujas (licences)

(1) Lai nodarbotos ar spridzināšanas darbu veikšanu, sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanu, realizēšanu, eksportu, importu, tranzītu vai pārvietošanu, ir nepieciešama speciālā atļauja (licence).

(2) Šā panta pirmajā daļā minētās speciālās atļaujas (licences) izsniedz Valsts policija, kas šim nolūkam izveido licencēšanas komisiju ne mazāk kā piecu cilvēku sastāvā.

(3) Valsts policijas licencēšanas komisija izsniedz šādas speciālās atļaujas (licences):

- 1) speciālo atļauju (licenci) spridzināšanas darbu veikšanai, kura dod tiesības veikt spridzināšanas darbus, kā arī iegādāties un glabāt spridzināšanas darbu veikšanai nepieciešamās sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises;
- 2) speciālo atļauju (licenci) sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu realizēšanai, kura dod tiesības realizēt sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises, kā arī nodarboties ar sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu pārvietošanu, eksportu, importu un tranzītu;
- 3) speciālo atļauju (licenci) sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanai, kura dod tiesības nodarboties ar sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanu, realizēšanu, pārvietošanu, eksportu, importu un tranzītu.

(4) Komersants saņem speciālās atļaujas (licences) dublikātu, ja speciālā atļauja (licence) ir bojāta, nozaudēta vai nozagta, un atkārtotu speciālo atļauju (licenci), ja mainījušies speciālajā atļaujā (licencē) norādītie dati par komersantu vai ierīkota cita sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanas, glabāšanas vai realizācijas vieta.

(5) Par speciālās atļaujas (licences), tās dublikāta un atkārtotas speciālās atļaujas (licences) izsniegšanu maksājama valsts nodeva.

(6) Ziņas par speciālajām atļaujām (licencēm), licencēto komersantu vadītājiem un personām, kuras ieņem amatus komersantu pārvaldes institūcijās, kā arī par darbiniekiem, uz kuriem attiecas šajā likumā paredzētie ierobežojumi, reģistrē Valsts policija Iekšlietu ministrijas Informācijas centra licenču un sertifikātu reģistrā. Reģistrējamo ziņu apjomu, iekļaušanas, izmantošanas un dzēšanas kārtību, kā arī institūcijas, kurām piešķirama piekļuve šajā reģistrā iekļautajām ziņām, nosaka Ministru kabinets.

(7) Prasības speciālās atļaujas (licences) saņemšanai un speciālās atļaujas (licences) darbības laikā pildāmās prasības, kārtību, kādā komersantam izsniedz speciālo atļauju (licenci), tās dublikātu vai atkārtotu speciālo atļauju (licenci), anulē speciālo atļauju (licenci), aptur speciālās atļaujas (licences) darbību, kā arī par speciālās atļaujas (licences), tās dublikāta un atkārtotas speciālās atļaujas (licences) izsniegšanu maksājamās valsts nodevas apmēru un maksāšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

11.pants. Speciālās atļaujas (licences) izsniegšanas ierobežojumi

(1) Speciālās atļaujas (licences) izsniedz individuālajiem komersantiem un komercsabiedrībām, ja uz attiecīgo individuālo komersantu vai personām, kuras ieņem amatus komersanta pārvaldes institūcijās, un komersanta darbiniekiem, kas tieši saistīti ar sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanu, glabāšanu, uzskaiti, realizēšanu vai spridzināšanas darbu veikšanu, neattiecas šā panta otrajā daļā noteiktie ierobežojumi.

(2) Speciālo atļauju (licenci) aizliegts izsniegt komersantam:

- 1) ja individuālais komersants vai persona, kura ieņem amatu komersanta pārvaldes institūcijā, vai komersanta darbinieks, kas tieši saistīts ar sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanu, glabāšanu, realizēšanu vai spridzināšanas darbu veikšanu:
 - a) ir sodīts par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, — pirms sodāmības dzēšanas vai noņemšanas,
 - b) ir notiesāts par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, atbrīvojot no soda, — kamēr nav pagājis gads pēc nolēmuma par atbrīvošanu no soda stāšanās spēkā,
 - c) ir atbrīvots no kriminālatbildības, — kamēr nav pagājis gads pēc attiecīgā lēmuma stāšanās spēkā,
 - d) ir nosacīti atbrīvots no kriminālatbildības, — kamēr nav pagājis pārbaudes laiks,
 - e) tiek turēts aizdomās vai apsūdzēts par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu,
 - f) ir administratīvi sodīts par sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu aprites noteikumu pārkāpumu, alkoholisko dzērienu, narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaidā izdarītiem pārkāpumiem, par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, no narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes, par sīko huligānismu vai par ļaunprātīgu nepakļaušanos policijas iestādes darbinieka, robežsarga vai zemessarga likumīgam rīkojumam vai prasībai, — kamēr nav pagājis gads pēc administratīvā soda izpildes,
 - g) ir persona, kurai diagnosticēti psihiski traucējumi,
 - h) ir persona, kurai diagnosticēta alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu atkarība,
 - i) ir persona, par kuru Valsts policijas vai valsts drošības iestāžu rīcībā ir likumā noteiktajā kārtībā iegūtas un pārbaudītas ziņas, kas liecina par šīs personas piederību pie aizliegtiem militarizētiem vai bruņotiem formējumiem, politiskajām partijām vai sabiedriskajām organizācijām (biedrībām), to apvienībām vai kustībām, kuras uzsākušas publisko darbību pirms to reģistrācijas vai turpina darbību pēc tam, kad tā ir apturēta vai izbeigta ar tiesas nolēmumu, kā arī par piederību pie organizētās noziedzības grupām;
- 2) kuram anulēta speciālā atļauja (licence) komercdarbībai ar sprāgstvielām un spridzināšanas ietaišēm vai komercdarbībai ar ieročiem, munīciju, speciālajiem līdzekļiem vai pirotehniskiem izstrādājumiem, — kamēr nav pagājis gads pēc tās anulēšanas;

- 3) kura dalībnieks ir juridiskā persona, kam pēdējā gada laikā anulēta speciālā atļauja (licence) komercdarbībai ar sprāgstvielām un spridzināšanas ietaisēm vai komercdarbībai ar ieročiem, munīciju, speciālajiem līdzekļiem vai pirotehniskiem izstrādājumiem;
- 4) kura dalībnieks vai kura pārvaldes institūcijas amatpersona ir fiziskā persona, kura bijusi tāds individuālais komersants vai komersanta dalībnieks, kam pēdējā gada laikā anulēta speciālā atļauja (licence) komercdarbībai ar sprāgstvielām un spridzināšanas ietaisēm vai komercdarbībai ar ieročiem, munīciju, speciālajiem līdzekļiem vai pirotehniskiem izstrādājumiem, vai kura ieņēma amatu šāda komersanta pārvaldes institūcijā.

12.pants. Speciālās atļaujas (licences) darbības apturēšana un anulēšana

- (1) Speciālās atļaujas (licences) darbību var apturēt Valsts policija uz laiku līdz 60 dienām, ja:
 - 1) ir pamats uzskatīt, ka komersanta darbība apdraud valsts drošību, stabilitāti, starptautisko saistību izpildi, sabiedrisko drošību vai kārtību, vidi, cilvēku dzīvību, veselību vai mantu, — lai veiktu pārbaudi un saņemtu kompetentu institūciju atzinumus;
 - 2) komersants ir pārkāpis sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanas, realizēšanas, glabāšanas, uzskaites, izmantošanas vai pārvietošanas noteikumus, — lai pārtrauktu un novērstu pārkāpumu.
- (2) Valsts policijas licencēšanas komisija ir tiesīga anulēt speciālo atļauju (licenci), ja:
 - 1) konstatēti šā likuma 11.pantā noteiktie speciālās atļaujas (licences) izsniegšanas ierobežojumi;
 - 2) ir atklājušies fakti, ka komersanta darbība apdraud valsts drošību, stabilitāti, starptautisko saistību izpildi, sabiedrisko drošību vai kārtību, vidi, cilvēku dzīvību, veselību vai mantu;
 - 3) komersants noteiktajā termiņā nav novērsis šā panta pirmās daļas 2.punktā minēto pārkāpumu;
 - 4) komersants speciālās atļaujas (licences) saņemšanai apzināti sniedzis nepatiesas ziņas;
 - 5) komersantu likvidē vai tā darbību aptur uz laiku, ilgāku par 60 dienām.

13.pants. Lēmuma pārsūdzēšana

Lēmumu par atteikumu izsniegt speciālo atļauju (licenci), par speciālās atļaujas (licences) darbības apturēšanu vai speciālās atļaujas (licences) anulēšanu var apstrīdēt un pārsūdzēt Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Lēmuma par speciālās atļaujas (licences) darbības apturēšanu vai anulēšanu apstrīdēšana un pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

IV nodaļa

Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu aprites noteikumi

14.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošana

- (1) Komersants, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanai, var izgatavot sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises, ievērojot šādus nosacījumus:
 - 1) sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises izgatavo īpaši ierīkotā vietā, kuras adrese norādīta speciālajā atļaujā (licencē);
 - 2) sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izejvielas glabā tādos apstākļos, kuros tās nav pieejamas citām personām;
 - 3) sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanas vietā nodrošina tādos apstākļus, kas nepieļauj vides, cilvēku dzīvības, veselības vai mantas apdraudējumu.

(2) Sprāgstvielas izgatavo tā, lai, izmantojot atbilstošas metodes, tās var izlietot tādā veidā, kas samazina ietekmi uz vidi.

15.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu realizēšana

Komersants, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu realizēšanai, sprāgstvielas un spridzināšanas ietaišes realizē, ievērojot šādus nosacījumus:

- 1) sprāgstvielas un spridzināšanas ietaišes realizē tikai īpaši ierīkotās telpās, kuru adrese norādīta speciālajā atļaujā (licencē);
- 2) sprāgstvielas un spridzināšanas ietaišes realizē juridiskajām personām, kuras saņēmušas šā likuma 10.pantā minēto speciālo atļauju (licenci), vai valsts institūcijām, kurām ar likumu piešķirtas tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot sprāgstvielas vai spridzināšanas ietaišes.

16.pants. Spridzināšanas darbu veikšana

(1) Komersants, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) spridzināšanas darbu veikšanai, spridzināšanas darbus veic, ievērojot šādus nosacījumus:

- 1) spridzināšanas darbus veikt uzdod darbiniekam, kurš saņēmis spridzinātāja sertifikātu šajā likumā noteiktajā kārtībā;
- 2) spridzināšanas darbus vadīt uzdod darbiniekam, kurš saņēmis spridzināšanas darbu vadītāja sertifikātu šajā likumā noteiktajā kārtībā;
- 3) veicot spridzināšanas darbus, nodrošina tādus apstākļus, kas nepieļauj vides, cilvēku dzīvības, veselības vai mantas apdraudējumu.

(2) Spridzināšanas darbu saskaņošanas un veikšanas kārtību, kā arī šo darbu veikšanas ierobežojumus nosaka Ministru kabinets.

17.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu iegādāšanās

Komersantam ir tiesības iegādāties sprāgstvielas un spridzināšanas ietaišes un rīkoties ar tām atbilstoši speciālajā atļaujā (licencē) norādītajam darbības veidam.

18.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu glabāšana

(1) Komersants glabā sprāgstvielas un spridzināšanas ietaišes īpaši ierīkotā noliktavā, kuras adrese norādīta speciālajā atļaujā (licencē).

(2) Komersants sprāgstvielas un spridzināšanas ietaišes glabā, ievērojot šādus nosacījumus:

- 1) sprāgstvielas un spridzināšanas ietaišes glabā atļautajā glabāšanas vietā un tādā daudzumā, kas nepārsniedz speciālajā atļaujā (licencē) norādīto daudzumu;
- 2) sprāgstvielas un spridzināšanas ietaišes glabā tādos apstākļos, kuros tās nav pieejamas citām personām;
- 3) sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu glabāšanas vietā nodrošina tādus apstākļus, kas nepieļauj vides, cilvēku dzīvības, veselības vai mantas apdraudējumu.

(3) Komersantam aizliegts glabāt sprāgstvielas un spridzināšanas ietaišes, kurām nav atbilstības novērtējuma apliecinājuma, kuras nav marķētas un neatbilst drošības pamatprasībām. Šis aizliegums neattiecas uz sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavotāju, kas tās izmanto izpētei, attīstīšanai un pārbaudei, ja uz izstrādājuma vai tā iesaiņojuma ir skaidra norāde par šādu neatbilstību un izgatavošanas nolūku.

(4) Komersantam aizliegts uzdot veikt sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu saņemšanu, izsniegšanu, glabāšanu un uzskaiti darbiniekam, kurš nav saņēmis spridzinātāja sertifikātu šajā likumā noteiktajā kārtībā.

19.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanas, iegādāšanās, glabāšanas un realizēšanas kārtība

Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanas, iegādāšanās, glabāšanas un realizēšanas kārtību un ierobežojumus nosaka Ministru kabinets.

20.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu pārvadāšana, pārvietošana, eksports, imports un tranzīts

(1) Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu pārvietošanas, eksporta, importa un tranzīta darījumam saskaņā ar Stratēģiskas nozīmes preču aprites likumu ir nepieciešama stratēģiskas nozīmes preču eksporta, importa un tranzīta licence un iepriekšējās piekrišanas dokuments sprāgstvielu pārvietošanai starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Eiropas Ekonomikas zonas valstīm.

(2) Prasības, kas komersantam pildāmas sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu pārvadāšanā, nosaka Ministru kabinets.

21.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu uzskaitē

(1) Komersantam ir pienākums nodrošināt sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu uzskaiti.

(2) Ministru kabinets nosaka sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu uzskaites kārtību.

(3) Komersants atbild par sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu uzskaites kārtības ievērošanu un nodrošina sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu legālu apriti.

22.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izņemšana un iznīcināšana

(1) Sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises izņem Valsts policija:

- 1) ja sprāgstvielām un spridzināšanas ietaisēm nav veikta atbilstības novērtēšana, tās nav marķētas vai neatbilst drošības pamatprasībām;
- 2) ja beidzies speciālās atļaujas (licences) derīguma termiņš, tās darbība apturēta vai speciālā atļauja (licence) ir anulēta;
- 3) saskaņā ar tiesas nolēmumu.

(2) Sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises iznīcina Nacionālie bruņotie spēki:

- 1) pēc valsts iestāžu pieprasījuma;
- 2) pēc sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu īpašnieka lūguma, ja sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises kļuvušas nedrošas vai nederīgas lietošanai;
- 3) saskaņā ar tiesas nolēmumu.

(3) Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izņemšanas un iznīcināšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

(4) Kārtību, kādā maksājama valsts nodeva par sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu iznīcināšanu pēc īpašnieka lūguma, un šīs nodevas apmēru nosaka Ministru kabinets.

23.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu paraugu iesniegšana

(1) Komersantam ir pienākums iesniegt Valsts policijai Latvijā ievesto sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu, kā arī spridzināšanas darbos izmantojamo maisījumu paraugus. Tos iekļauj Valsts policijas salīdzinošo paraugu kolekcijā.

(2) Kārtību, kādā komersants iesniedz Valsts policijai Latvijā ievesto sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu, kā arī spridzināšanas darbos izmantojamo maisījumu paraugus, nosaka Ministru kabinets.

V nodaļa

Spridzinātāja un spridzināšanas darbu vadītāja sertificēšana

24.pants. Spridzinātāja sertifikāts un spridzināšanas darbu vadītāja sertifikāts

(1) Lai fiziskā persona būtu pilnvarota rīkoties ar sprāgstvielām un spridzināšanas ietaisēm šajā likumā noteiktajā kārtībā, tā saņem spridzinātāja sertifikātu, kas apliecina personas profesionālo kompetenci spridzināšanas darbu veikšanā.

(2) Lai fiziskā persona būtu pilnvarota vadīt spridzināšanas darbus, tā saņem spridzināšanas darbu vadītāja sertifikātu, kas apliecina personas profesionālo kompetenci spridzināšanas darbu vadīšanā.

(3) Ja persona spridzinātāja sertifikātu vai spridzināšanas darbu vadītāja sertifikātu vai tiem pielīdzināmu personas profesionālo kompetenci apliecināšu dokumentu saņēmusi ārvalstī un tas ir atzīts likumā “Par reglamentētajām profesijām un profesionālās kvalifikācijas atzīšanu” noteiktajā kārtībā, tai ir tādas pašas tiesības kā šā panta pirmajā vai otrajā daļā minētajām personām.

(4) Spridzinātāja sertifikātu ir tiesīgas saņemt vismaz 18 gadu vecumu sasniegušas personas, kuras apguvušas atbilstošu profesionālās pilnveides programmu un nokārtojušas kvalifikācijas pārbaudījumu, ja uz tām neattiecas šā likuma 11.panta otrās daļas 1.punktā noteiktie ierobežojumi.

(5) Spridzināšanas darbu vadītāja sertifikātu ir tiesīgas saņemt vismaz 21 gada vecumu sasniegušas personas, kuras izglītības iestādē ieguvušas kalnu inženiera kvalifikāciju vai kuras apguvušas atbilstošu profesionālās pilnveides programmu un nokārtojušas kvalifikācijas pārbaudījumu, ja uz tām neattiecas šā likuma 11.panta otrās daļas 1.punktā noteiktie ierobežojumi.

(6) Spridzinātāja sertifikāta un spridzināšanas darbu vadītāja sertifikāta derīguma termiņš ir pieci gadi.

(7) Par spridzinātāja sertifikāta vai spridzināšanas darbu vadītāja sertifikāta, tā dublikāta un atkārtota sertifikāta izsniegšanu maksājama valsts nodeva.

(8) Spridzinātāja sertifikāta un spridzināšanas darbu vadītāja sertifikāta izsniegšanas kārtību, par spridzinātāja sertifikāta vai spridzināšanas darbu vadītāja sertifikāta, tā dublikāta un atkārtota sertifikāta izsniegšanu maksājamās valsts nodevas apmēru un maksāšanas kārtību, kā arī institūciju, kas pieņem spridzinātāja un spridzināšanas darbu vadītāja kvalifikācijas pārbaudījumu, nosaka Ministru kabinets.

25.pants. Spridzinātāja sertifikāta un spridzināšanas darbu vadītāja sertifikāta anulēšana

(1) Valsts policija anulē spridzinātāja sertifikātu un spridzināšanas darbu vadītāja sertifikātu personai, uz kuru attiecas šā likuma 11.panta otrās daļas 1.punktā noteiktie ierobežojumi.

(2) Spridzinātāja sertifikāta un spridzināšanas darbu vadītāja sertifikāta anulēšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

26.pants. Spridzinātāju sertifikātu un spridzināšanas darbu vadītāju sertifikātu uzskaitē

(1) Ziņas par spridzinātāju sertifikātiem un spridzināšanas darbu vadītāju sertifikātiem reģistrē Valsts policija Iekšlietu ministrijas Informācijas centra licenču un sertifikātu reģistrā.

(2) Iekšlietu ministrijas Informācijas centra licenču un sertifikātu reģistrā reģistrējamo ziņu apjomu, iekļaušanas, izmantošanas un dzēšanas kārtību, kā arī institūcijas, kurām piešķirama piekļuve šajā reģistrā iekļautajām ziņām, nosaka Ministru kabinets.

VI nodaļa

Civiltiesiskās atbildības apdrošināšana un sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu aprites uzraudzība

27.pants. Zaudējumu atlīdzināšanas pienākums

Komersantam, kas saņēmis šā likuma 10.pantā minēto speciālo atļauju (licenci), ir pienākums atlīdzināt trešajām personām zaudējumus, ko tas nodarījis ar savu darbību vai bezdarbību.

28.pants. Civiltiesiskās atbildības apdrošināšana

(1) Komersantam, kas saņēmis šā likuma 10.pantā minēto speciālo atļauju (licenci), ir pienākums apdrošināt civiltiesisko atbildību par savas darbības vai bezdarbības dēļ nodarīto kaitējumu trešo personu dzīvībai un veselībai un nodarītajiem zaudējumiem trešo personu mantai, kā arī par obligātās civiltiesiskās apdrošināšanas esamību informēt speciālās atļaujas (licences) izsniedzēju.

(2) Trešās personas mantai nodarītie zaudējumi tiek novērtēti, ievērojot kompensācijas principu atbilstoši likumam “Par apdrošināšanas līgumu”. Apdrošināšanas atlīdzības apmērs tiek noteikts, pusēm vienojoties.

(3) Ja, iestājoties apdrošināšanas gadījumam, zaudējumi ir nodarīti vairākām personām un to apmērs pārsniedz apdrošināšanas līgumā (polisē) noteikto atbildības limitu, apdrošināšanas atlīdzība tiek aprēķināta katram prasītājam proporcionāli viņam nodarītajiem zaudējumiem tādā apmērā, lai kopējā izmaksājamā atlīdzība nepārsniegtu apdrošināšanas līgumā (polisē) vienam apdrošināšanas gadījumam norādīto atbildības limitu.

(4) Civiltiesiskās atbildības apdrošināšanas kārtību un limitu nosaka Ministru kabinets.

29.pants. Sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu aprites kontrole

(1) Valsts policija un Valsts ieņēmumu dienesta muitas iestādes kontrolē, lai tirgū tiktu realizētas tikai tādas sprāgstvielas un spridzināšanas ietaises, kurām ir atbilstības novērtējuma apliecinājums, Eiropas atbilstības zīmes CE marķējums un īpašais marķējums.

(2) Valsts policija, Drošības policija, Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienests un Valsts vides dienests atbilstoši savai kompetencei kontrolē sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu izgatavošanas, realizēšanas, glabāšanas un pārvadāšanas noteikumu ievērošanu.

Pārejas noteikumi

1. Šā likuma 7.pantā noteikto prasību par sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu īpašo marķējumu piemēro ar 2012.gada 5.aprīli.

2. Speciālās atļaujas (licences) un reģistrācijas apliecības komercdarbībai ar sprāgstvielām, kas izsniegtas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai, ir spēkā līdz to derīguma termiņa beigām. Speciālo atļauju (licenci) komersanti pieprasa 30 dienas pirms speciālajā atļaujā (licencē) norādītā derīguma termiņa beigām. Šādā gadījumā speciālās atļaujas (licences) izsniegšanai valsts nodeva tiek piemērota tādā apmērā, kāds paredzēts par atkārtotas atļaujas (licences) izsniegšanu.

Informatīva atsauce uz Eiropas Savienības direktīvu

Likumā iekļautas tiesību normas, kas izriet no Padomes 1993.gada 5.apriļa direktīvas 93/15/EEK par noteikumu saskaņošanu attiecībā uz civilām vajadzībām paredzēto sprāgstvielu laišanu tirgū un pārraudzību.

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

Publikācija "Latvijas Vēstnesī" 17.11.2010., Nr.183.

**545. 1435L/9 Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu
kodeksā**

Izdarīt Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā šādus grozījumus:

1. Papildināt kodeksu ar divdesmito “a” nodaļu šādā redakcijā:

“Divdesmitā “a” nodaļa**Garantijas nauda****259.¹ pants. Garantijas nauda un tās iemaksas kārtība**

Garantijas nauda ir naudas summa, kura nodrošina naudas soda iekasēšanu no ārzemnieka, kas izdarījis šā kodeksa 46.pantā, 149.⁴ panta sestajā un trīspadsmitajā daļā, 149.⁸, 149.¹⁵, 167. un 171.pantā minēto administratīvo pārkāpumu, un ārvalstī reģistrēta transportlīdzekļa vadītāja, kas izdarījis administratīvo pārkāpumu, kura izskatīšana ir Autotransporta inspekcijas kompetencē.

Ja ārzemnieks, kas izdarījis šā panta pirmajā daļā minēto administratīvo pārkāpumu (izņemot pārkāpumu, kura izskatīšana ir Autotransporta inspekcijas kompetencē), uzreiz pēc pārkāpuma konstatēšanas neiemaksā garantijas naudu, viņam izsniedz rakstveida informāciju par pienākumu triju darbdienu laikā labprātīgi iemaksāt garantijas naudu, kā arī par iestādes budžeta kontu, kurā veicama iemaksa.

Ja ārvalstī reģistrēta transportlīdzekļa vadītājs izdarījis administratīvo pārkāpumu, kura izskatīšana ir Autotransporta inspekcijas kompetencē, tiek aizturēti transportlīdzekļa reģistrācijas dokumenti un transportlīdzekļa vadītāja apliecība līdz garantijas naudas vai naudas soda iemaksāšanai. Ja ir aizturēti transportlīdzekļa reģistrācijas dokumenti un transportlīdzekļa vadītāja apliecība, par transportlīdzekli un kravu atbild transportlīdzekļa vadītājs (turētājs, īpašnieks).

Garantijas naudas iemaksas kārtību un dokumentu aizturēšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

Garantijas nauda nav jāmaksā, ja naudas sods tiek uzlikts uzreiz pēc pārkāpuma konstatēšanas un pārkāpējs nomaksā naudas sodu.

259.² pants. Garantijas naudas apmērs

Garantijas naudas apmēru atbilstoši šā panta otrajai un trešajai daļai nosaka amatpersona, kas sastāda administratīvā pārkāpuma protokolu.

Ja lēmumu par naudas soda uzlikšanu pieņem pārkāpuma izdarīšanas vietā, garantijas naudu nosaka uzliktā naudas soda apmērā.

Ja administratīvā pārkāpuma protokols tiek nodots izskatīšanai pēc piekritības, garantijas naudas apmēru nosaka šajā kodeksā par attiecīgo administratīvo pārkāpumu paredzētā maksimālā naudas soda apmērā.”

2. Papildināt 274.panta ceturto daļu ar vārdiem “kā arī par iemaksāto garantijas naudu”.

3. Papildināt kodeksu ar 274.² pantu šādā redakcijā:

“274.² pants. Rīcība ar iemaksāto garantijas naudu

Pēc lēmuma par administratīvā soda uzlikšanu pārsūdzēšanas (apstrīdēšanas) termiņa beigām, ja lēmums nav pārsūdzēts (apstrīdēts), vai pēc lēmuma par sūdzības noraidīšanu apstrīdēšanas termiņa beigām, ja lēmums nav pārsūdzēts (apstrīdēts), vai ja lēmums nav apstrīdams, iemaksāto garantijas naudas daļu uzliktā naudas soda apmērā ieskaita valsts budžetā, bet atlikumu atmaksā personai, kura saukta pie administratīvās atbildības, atbilstoši tās norādītajiem norēķinu rekvizītiem.

Ja personai, kura saukta pie administratīvās atbildības, netiek uzlikts naudas sods, iemaksāto garantijas naudu atmaksā atbilstoši personas norādītajiem norēķinu rekvizītiem.

Ja persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, sešu mēnešu laikā pēc tam, kad pieņemts lēmums par administratīvā soda uzlikšanu vai lietvedības izbeigšanu, nenorāda norēķinu rekvizītus, garantijas naudu vai tās atlikumu ieskaita valsts budžetā.

Ministru kabinets nosaka termiņus un kārtību, kādā personai, kura saukta pie administratīvās atbildības, atmaksā iemaksāto garantijas naudu vai tās atlikumu.”

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

546. 1436L/9 Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas Latvijas Nacionālās komisijas likums**1.pants. Likuma mērķis un darbība**

(1) Likums nosaka Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas (turpmāk — UNESCO) Latvijas Nacionālās komisijas (turpmāk — Komisija) juridisko statusu, organizatorisko struktūru, funkcijas un finansēšanas kārtību.

(2) Komisijas mērķis ir stiprināt izglītības, zinātnes, kultūras, komunikāciju un informācijas lomu valsts un sabiedrības ilgtspējīgā attīstībā, valstiskuma stiprināšanā, demokrātisko vērtību īstenošanā un nabadzības mazināšanā, kā arī sekmēt sabiedrības labklājību, tās locekļu līdztiesību un savstarpēju cieņu Latvijā.

2.pants. Komisijas juridiskais statuss un struktūra

(1) Komisija ir atvasināta publisko tiesību juridiska persona. Komisijas lēmējinstītūcija ir Asambleja, Komisijas administratīvo darbu vada ģenerālsekretārs.

(2) Komisija ir Ministru kabineta pārraudzībā.

(3) Komisija darbojas saskaņā ar šo likumu, citiem normatīvajiem aktiem un Asamblejas apstiprinātu Komisijas nolikumu.

3.pants. Komisijas funkcijas un kompetence

(1) Komisijai ir šādas funkcijas:

- 1) nodrošināt un koordinēt sekmīgu Latvijas Republikas dalību UNESCO, tās darbā iesaistot valsts un pašvaldību institūcijas, nevalstiskās un privātās organizācijas, it īpaši tās, kas darbojas izglītības, zinātnes, kultūras, komunikāciju un informācijas jomā;
- 2) būt par informācijas, koordinācijas un sadarbības veidošanas centru Latvijā UNESCO izglītības, zinātnes, kultūras, komunikāciju un informācijas jomas ietvaros;
- 3) izstrādāt un apstiprināt rīcības plānus UNESCO programmu īstenošanai un organizēt šo plānu izpildi;
- 4) veidot, uzturēt un attīstīt sadarbības tīklu ar valsts un pašvaldību institūcijām un nevalstiskajām un privātajām organizācijām, kā arī individuālajiem ekspertiem;
- 5) sniegt atzinumus, paust viedokli un izteikt priekšlikumus par UNESCO izglītības, zinātnes, kultūras, komunikāciju un informācijas jomas jautājumiem;
- 6) pārstāvēt valsts intereses UNESCO un ar to saistītajās starpvaldību un starptautiskajās organizācijās, sadarbojoties ar citām atbildīgajām valsts institūcijām;
- 7) veikt citas Latvijas Republikas un UNESCO normatīvajos aktos noteiktās funkcijas un pienākumus, kas saistīti ar Komisijas mērķa īstenošanu.

(2) Funkciju izpildes gaitā valsts un pašvaldību institūcijām ir pienākums sadarboties ar Komisiju un informēt to jautājumos, kas saistīti ar UNESCO izglītības, zinātnes, kultūras, komunikāciju un informācijas jomu.

(3) Pieņemot lēmumus, kas attiecas uz UNESCO izglītības, zinātnes, kultūras, komunikāciju un informācijas jomas jautājumiem, valsts un pašvaldību institūcijas ņem vērā Komisijas lēmumus, atzinumus un viedokli.

(4) Ministru kabinets savā Kārtības rullī nosaka gadījumus, kuros Ministru kabinetā izskatāmie dokumenti UNESCO izglītības, zinātnes, kultūras, komunikāciju un informācijas jomā saskaņojami ar Komisiju.

(5) Valsts pārvaldes iestādes var deleģēt Komisijai pārvaldes uzdevumus, kas saistīti ar UNESCO izglītības, zinātnes, kultūras, komunikāciju un informācijas jomas jautājumiem.

4.pants. Komisijas tiesības

(1) Komisijai savu funkciju izpildei ir tiesības veikt visas normatīvajos aktos noteiktās darbības, kā arī saimniecisko darbību, kas saistīta ar Komisijas mērķu īstenošanu, un piedalīties izglītības programmu īstenošanas organizēšanā.

(2) Komisija savā īpašumā var iegūt kustamas un nekustamas lietas. Tai var piederēt intelektuālais īpašums.

(3) Komisijai ir tiesības pieprasīt un saņemt no valsts un pašvaldību institūcijām tās funkciju izpildei nepieciešamo informāciju, kas saistīta ar UNESCO izglītības, zinātnes, kultūras, komunikāciju un informācijas jomu.

5.pants. Asamblejas sastāvs

(1) Asamblejas sastāvā ir 21 Asamblejas loceklis:

- 1) kultūras ministrs;
- 2) izglītības un zinātnes ministrs;
- 3) ārlietu ministrs;
- 4) Vides ministrijas pārstāvis;
- 5) Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijas pārstāvis;
- 6) Finanšu ministrijas pārstāvis;
- 7) Tieslietu ministrijas pārstāvis;
- 8) Labklājības ministrijas pārstāvis;
- 9) Saeimas Izglītības, kultūras un zinātnes komisijas priekšsēdētājs;
- 10) Valsts prezidenta pārstāvis;
- 11) Latvijas Pastāvīgās pārstāvniecības UNESCO vadītājs;
- 12) Latvijas Zinātņu akadēmijas pārstāvis;
- 13) Latvijas Nacionālās bibliotēkas direktors;
- 14) Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas vadītājs;
- 15) Latvijas Universitātes rektors;
- 16) Latvijas Radošo savienību padomes priekšsēdētājs;
- 17) Latvijas Jaunatnes padomes prezidents;
- 18) Latvijas Pašvaldību savienības pārstāvis;
- 19) Latvijas Nacionālo kultūras biedrību asociācijas pārstāvis;
- 20) Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācijas pārstāvis;
- 21) Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes pārstāvis.

(2) Institūcijas savus pārstāvjus deleģē darbam Asamblejā uz laiku, kas nav ilgāks par četriem gadiem. Institūcija var deleģēt personu, kas aizvieto institūcijas pārstāvi viņa prombūtnes laikā. Ja institūcijas pārstāvis atrodas prombūtnē un nepiedalās divās Asamblejas sēdēs pēc kārtas, institūcija deleģē darbam Asamblejā citu pārstāvi. Pēc attiecīgā Asamblejas locekļa pilnvaru termiņa beigām institūcija var deleģēt šo personu atkārtoti.

(3) Ministrus un iestāžu vadītājus viņu prombūtnes laikā, kā arī tad, ja ministrs vai iestādes vadītājs beidzis pildīt savus pienākumus, pirms cita persona apstiprināta vai iecelta attiecīgā amatā, aizvieto normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā iecelts pienākumu izpildītājs. Asamblejas loceklim, kurš pilda arī cita Asamblejas locekļa pienākumus, ir tikai viena balss.

6.pants. Asamblejas darba organizācija un lēmumi

(1) Asamblejas sēdes tiek sasauktas pēc vajadzības, bet ne retāk kā divas reizes gadā. Komisijas prezidents sasauc Asamblejas sēdi, ja to pieprasa vismaz pieci Asamblejas locekļi vai ģenerālsēkretārs.

(2) Asamblejas sēde ir pilntiesīga, ja tajā piedalās vairāk nekā puse Asamblejas locekļu. Asambleja lēmumus pieņem ar klātesošo Asamblejas locekļu balsu vairākumu. Ja balsis sadalās vienlīdzīgi, noteicošā ir Komisijas prezidenta balss.

(3) Komisijas lēmumus pieņem Asambleja. Tās pieņemtie lēmumi ir saistoši institūcijām, kuras gatavo Latvijas Republikas nacionālās pozīcijas, kas skar Komisijas kompetencē esošās jomas.

(4) Asamblejas darbu vada Komisijas prezidents. Komisijas prezidenta prombūtnē Asambleju vada viens no viceprezidentiem saskaņā ar Asamblejas noteikto kārtību.

7.pants. Komisijas prezidents un viceprezidenti

(1) Komisijas prezidents ir kultūras ministrs. Komisijas viceprezidenti ir ārlietu ministrs un izglītības un zinātnes ministrs.

(2) Komisijas prezidents sasauc Asamblejas sēdes, nosaka sēžu darba kārtību, norises vietu un laiku, vada tās, kā arī reprezentē un pārstāv Komisiju.

(3) Komisijas prezidenta prombūtnē viņa pienākumus veic viens no viceprezidentiem saskaņā ar Asamblejas noteikto kārtību.

8.pants. Ģenerālsēkretārs

(1) Asambleja ģenerālsēkretāru izraugās atklātā konkursā un pieņem darbā uz pieciem gadiem. Ne vēlāk kā divus mēnešus pirms ģenerālsēkretāra pilnvaru termiņa beigām Asambleja pieņem lēmumu par viņa pilnvaru termiņa pagarināšanu uz pieciem gadiem vai pamatotu lēmumu par atbrīvošanu no amata un izsludina atklātu konkursu uz ģenerālsēkretāra amatu. Darba līgumu ar ģenerālsēkretāru slēdz Komisijas prezidents.

(2) Ģenerālsēkretārs vada Komisijas administratīvo darbu, pilda Asamblejas noteiktos uzdevumus, nodrošina tās lēmumu izpildi, pārstāv Komisiju, pieņem darbā un atbrīvo no darba Komisijas darbiniekus un pilda citus normatīvajos aktos noteiktos iestādes vadītāja pienākumus.

9.pants. Komisijas finanšu līdzekļi un finansēšanas kārtība

(1) Komisijas finanšu līdzekļus veido:

- 1) valsts budžeta līdzekļi;
- 2) juridisko un fizisko personu, to skaitā ārvalstu juridisko un fizisko personu, dāvinājumi un ziedojumi;
- 3) ieņēmumi no saimnieciskās darbības.

(2) Pašvaldības var piedalīties Komisijas finansēšanā.

(3) Valsts budžeta finansējums Komisijas darbības nodrošināšanai tiek piešķirts gadskārtējā valsts budžeta likumā noteiktajā apmērā no Kultūras ministrijai īpaši šim mērķim izveidotas apakšprogrammas.

(4) Komisija var saņemt valsts budžeta līdzekļus arī atsevišķu uzdevumu, programmu vai pasākumu īstenošanai.

Pārejas noteikumi

1. Ar šā likuma spēkā stāšanos spēku zaudē likums “Par UNESCO Latvijas Republikas Nacionālās komisijas Satversmes apstiprināšanu” (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1995, 2.nr.).

2. Pēc šā likuma spēkā stāšanās ar 1992.gada 12.maija Augstākās padomes lēmumu dibinātā Komisija turpina darboties saskaņā ar šo likumu kā atvasināta publisko tiesību juridiska persona.

3. Komisijas nolikums apstiprināms viena mēneša laikā pēc šā likuma spēkā stāšanās.

4. Pirms šā likuma spēkā stāšanās dienas apstiprinātā ģenerālsekretāra pilnvaru termiņš ir četri gadi no dienas, kad ģenerālsekretārs apstiprināts amatā atbilstoši likumam “Par UNESCO Latvijas Republikas Nacionālās komisijas Satversmes apstiprināšanu”.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

547. 1937L/9 Grozījumi Latvijas Republikas Advokatūras likumā

Izdarīt Latvijas Republikas Advokatūras likumā (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1993, 28.nr.; 1998, 5.nr.; 2003, 23.nr.; 2004, 6., 12.nr.; 2008, 15.nr.) šādus grozījumus:

1. Aizstāt 12.panta otrajā daļā vārdus “aizstāvības vai pārstāvības” ar vārdiem “aizstāvības un pārstāvības”.

2. 14.panta pirmajā daļā:

papildināt 5.punktu pēc vārda “valodu” ar vārdiem “augstākajā līmenī”;

izteikt 6.punktu šādā redakcijā:

“6) ieguvušas darba pieredzi, strādājot kādā no šādiem amatiem:

- a) vismaz trīs gadus — tiesneša amatā,
- b) vismaz piecus gadus — prokurora, zvērināta tiesu izpildītāja vai zvērināta notāra amatā vai par zvērināta advokāta palīgu,
- c) vismaz septiņus gadus — augstskolas tiesību zinātņu specialitātes akadēmiskā personāla amatā vai citā juridiskās specialitātes amatā.”

3. Izteikt 22.pantu šādā redakcijā:

“22. Latvijas Zvērinātu advokātu kolēģijas līdzekļus veido summas, kas tiek maksātas Latvijas Zvērinātu advokātu padomes noteiktajā kārtībā un apmērā par dalību Latvijas Zvērinātu advokātu kolēģijā.

Latvijas Zvērinātu advokātu padome ir tiesīga noteikt maksājumu par dalību Latvijas Zvērinātu advokātu kolēģijā zvērinātam advokātam vai viņa palīgam, kura darbība Latvijas Zvērinātu advokātu kolēģijā apturēta. Šādu maksājumu nenosaka, ja zvērināta advokāta vai viņa palīga darbības apturēšanas iemesls ir darbs šā likuma 16.¹ pantā minētajās institūcijās.”

4. 34.pantā:

aizstāt 9.punktā vārdus “aizstāvību vai pārstāvību” ar vārdiem “aizstāvību un pārstāvību”;

aizstāt 15.punktā vārdus “aizstāvības vai pārstāvības” ar vārdiem “aizstāvības un pārstāvības”.

5. 41.³ pantā:

papildināt pantu ar otro daļu šādā redakcijā:

“Ja pretendents nav nokārtojis advokāta eksāmenu, viņam ir tiesības kārtot šo eksāmenu atkārtoti ne agrāk kā pēc 12 mēnešiem. Ja pretendents atkārtoti nav nokārtojis advokāta eksāmenu, katru nākamo reizi kārtot šo eksāmenu atļauts, kad pagājuši ne mazāk kā trīs gadi pēc iepriekšējā, nenokārtotā eksāmena.”;

uzskatīt līdzšinējo panta tekstu par pirmo daļu.

6. Aizstāt 42.pantā vārdus un skaitļus “(šā likuma 15.panta 8. un 9.punkts)” ar vārdiem un skaitļiem “(šā likuma 15.panta 10. un 11.punkts)”.

7. 48.pantā:

papildināt pantu ar otro daļu šādā redakcijā:

“Šā panta pirmās daļas 2.punktā minētie dokumenti vai to noraksti valsts un pašvaldību institūcijām, kā arī citām iestādēm pēc zvērināta advokāta pieprasījuma jāizsniedz viena mēneša laikā, ja likumā nav noteikts citādi.”;

uzskatīt līdzšinējo panta tekstu par pirmo daļu.

8. Aizstāt 52.¹ panta pirmajā daļā vārdus “aizstāvību vai pārstāvību” ar vārdiem “aizstāvību un pārstāvību”.

9. Aizstāt 54.¹ panta pirmās daļas 1., 3. un 4.punktā un otrajā daļā vārdus “aizstāvības vai pārstāvības” ar vārdiem “aizstāvības un pārstāvības”.

10. Izteikt 68.pantu šādā redakcijā:

“**68.** Par savas prakses vietas adreses maiņu zvērināts advokāts paziņo Latvijas Zvērinātu advokātu padomei.”

11. Papildināt 83.pantu ar 3.punktu šādā redakcijā:

“3) sekmīgi nokārtojais zvērināta advokāta palīga uzņemšanas eksāmenu.”

12. Izteikt 84.pantu šādā redakcijā:

“**84.** Par zvērināta advokāta palīga patronu var būt zvērināts advokāts, kas ne mazāk kā septiņus gadus praktizējis kā zvērināts advokāts un spēj vadīt, nodarbināt un uzraudzīt palīgu. Par to katrā atsevišķā gadījumā spriež Latvijas Zvērinātu advokātu padome.”

13. Aizstāt 85.pantā vārdus “diviem palīgiem” ar vārdiem “vienu palīgu”.

14. 94.pantā:

izteikt pirmās daļas pirmo teikumu šādā redakcijā:

“Pēc viena gada zvērināta advokāta palīgs kārto pirmo zvērināta advokāta palīga eksāmenu Zvērinātu advokātu palīgu profesionālās sagatavošanas, darbības uzraudzības un eksāmenu komisijas noteiktajā kārtībā.”;

izteikt otro daļu šādā redakcijā:

“Ja zvērināta advokāta palīgs nenokārto eksāmenu divu gadu laikā, Latvijas Zvērinātu advokātu padome lemj par viņa izslēgšanu no zvērinātu advokātu palīgu skaita.”

15. Izteikt 95.panta pirmo daļu šādā redakcijā:

“Pēc diviem gadiem zvērināta advokāta palīgs kārto otro zvērināta advokāta palīga eksāmenu Zvērinātu advokātu palīgu profesionālās sagatavošanas, darbības uzraudzības un eksāmenu komisijas noteiktajā kārtībā.”

16. Aizstāt 96.pantā vārdu “trīs” ar vārdu “piecus”.

17. Aizstāt 100.panta otrajā daļā vārdus “aizstāvība vai pārstāvība” ar vārdiem “aizstāvība un pārstāvība”.

18. Aizstāt 101.pantā vārdu “trīs” ar vārdu “piecus”.

19. Izteikt 103.pantu šādā redakcijā:

“**103.** Zvērinātu advokātu palīgu profesionālai sagatavošanai, viņu darbības uzraudzībai un vadīšanai Latvijas Zvērinātu advokātu padome izveido Zvērinātu advokātu palīgu profesionālās sagatavošanas, darbības uzraudzības un eksāmenu komisiju.

Zvērinātu advokātu palīgu profesionālās sagatavošanas, darbības uzraudzības un eksāmenu komisija izstrādā un apstiprina zvērināta advokāta palīga uzņemšanas eksāmena jautājumus un kārtību, kā arī pieņem šo eksāmenu.”

20. Izslēgt 109.panta otro un trešo teikumu.

21. Papildināt pārejas noteikumus ar 9., 10. un 11.punktu šādā redakcijā:

“9. Grozījumi šā likuma 14., 94., 95., 96. un 101.pantā, kas maina nosacījumus zvērinātu advokātu palīgu uzņemšanai zvērinātu advokātu skaitā, neattiecas uz personu, kura kļuvusi par zvērināta advokāta palīgu līdz šo grozījumu spēkā stāšanās dienai.

10. Grozījums šā likuma 84.pantā, kas maina prasības zvērinātu advokātu palīgu patroniem, neattiecas uz zvērinātu advokātu, kurš kļuvis par zvērināta advokāta palīga patronu līdz šā grozījuma spēkā stāšanās dienai.

11. Grozījums šā likuma 85.pantā, kas liedz zvērinātam advokātam būt par patronu vairāk nekā vienam zvērināta advokāta palīgam, neattiecas uz zvērinātu advokātu, kurš kļuvis par patronu diviem zvērinātu advokātu palīgiem līdz šā grozījuma spēkā stāšanās dienai.”

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

548. 1438L/9 Jūras vides aizsardzības un pārvaldības likums

I nodaļa

Vispārīgie noteikumi

1.pants. Likumā lietotie termini

Likumā ir lietoti šādi termini:

- 1) **ekosistēmas pieeja** — visaptveroša, zinātniski pamatota, integrēta pieeja cilvēka darbības pārvaldībai, lai identificētu jūras ekosistēmai nelabvēlīgas ietekmes un veiktu efektīvus pasākumus šādu ietekmju mazināšanai, saglabājot ekosistēmas integritāti un ilgtspēju;
- 2) **jūras ekosistēma** — jūras augu, dzīvnieku un mikroorganismu kopienu un to dzīves vides dinamisks komplekss jūrā, kurš mijiedarbojas kā funkcionāla vienība;
- 3) **Latvijas jūras ūdeņi, kā arī jūras dabas resursi, jūras dibena virsma un dzīles (turpmāk arī — jūra)** — Baltijas jūras ūdeņi, jūras dabas resursi, jūras dibena virsma un dzīles teritorijā, kura saskaņā ar nacionālajiem un starptautiskajiem tiesību aktiem ir Latvijas jurisdikcijā, tas ir, Latvijas iekšējie jūras ūdeņi, teritoriālā jūra un ekskluzīvā ekonomiskā zona;
- 4) **jūras telpiskā plānošana** — ilgtermiņa attīstības plānošanas process, kas vērsts uz jūras vides aizsardzību, jūras racionālu izmantošanu un integrētu pārvaldību, kā arī sabiedrības labklājības un ekonomikas attīstības līdzsvarošanu ar vides aizsardzības prasībām;
- 5) **jūras izmantošana** — jūras izmantošana publisku personu un privātpersonu vajadzībām, arī saimnieciskajā darbībā, tai skaitā veicot piesārņojošas darbības, kas var ietekmēt jūras vides stāvokli;
- 6) **jūras vides stāvoklis** — vispārējs jūras vides stāvoklis, ko nosaka, ņemot vērā jūras ekosistēmas struktūru, funkcijas un jūrā vai ārpus tās notiekošos procesus, dabiskos fiziogēogrāfiskos, bioloģiskos, ģeoloģiskos un klimata faktoros, kā arī fizikālos, akustiskos un ķīmiskos apstākļus, tai skaitā apstākļus, kas radušies cilvēka darbības rezultātā.

2.pants. Likuma mērķis un darbības joma

(1) Šā likuma mērķis ir nodrošināt Latvijas jūras vides aizsardzību un pārvaldību, lai:

- 1) panāktu un saglabātu labu jūras vides stāvokli;
- 2) veicinātu jūras un jūras ekosistēmas ilgtspējīgu izmantošanu;
- 3) veicinātu vides aizsardzības prasību un laba jūras vides stāvokļa panākšanai nepieciešamo pasākumu iekļaušanu to jomu politikas plānošanas dokumentos un normatīvajos aktos, kuras ietekmē jūras vidi;
- 4) sekmētu Latvijai saistošos starptautiskajos līgumos noteikto jūras vides aizsardzības un jūras resursu saglabāšanas un ilgtspējīgas izmantošanas mērķu sasniegšanu.

(2) Šis likums nosaka:

- 1) Latvijas kontinentālo šelfu un ekskluzīvo ekonomisko zonu, kā arī Latvijas suverēnās tiesības un jurisdikciju tās kontinentālajā šelfā un ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, ievērojot starptautisko līgumu nosacījumus;

- 2) kārtību, kādā Latvija jūras stratēģijas izstrādē un īstenošanā sadarbojas ar citām valstīm Baltijas jūras reģionā, tas ir, reģionā, kura robežas noteiktas 1992.gada Baltijas jūras reģiona jūras vides aizsardzības konvencijas (turpmāk — Helsinku konvencija) 1.pantā;
- 3) kārtību, kādā izstrādā un īsteno jūras stratēģiju, ievērojot ekosistēmas pieeju un vispārējos vides aizsardzības principus, kā arī iespējamo pārrobežu ietekmi uz jūras vides stāvokli Baltijas jūras reģionā;
- 4) jūras izmantotāju tiesības un pienākumus.

(3) Šo likumu nepiemēro darbībām, kas tiek veiktas jūrā valsts aizsardzības vai valsts drošības sargāšanas ietvaros. Šīs darbības jūrā veic, pēc iespējas ņemot vērā šā likuma mērķi.

3.pants. Latvijas kontinentālais šelfs un ekskluzīvā ekonomiskā zona

(1) Latvijas kontinentālais šelfs (turpmāk — kontinentālais šelfs) ir jūras dibena virsma un dzīles zemūdens rajonos, kas ir Latvijas sauszemes teritorijas dabiskais turpinājums, atrodas tūlīt aiz Latvijas teritoriālās jūras robežām un sniedzas līdz šā panta trešajā daļā noteiktajām robežām.

(2) Latvijas ekskluzīvā ekonomiskā zona (turpmāk — ekskluzīvā ekonomiskā zona) ir Baltijas jūras teritorija, kas atrodas tūlīt aiz Latvijas teritoriālās jūras robežām un sniedzas līdz šā panta trešajā daļā noteiktajām robežām.

(3) Latvijas kontinentālā šelfa un ekskluzīvās ekonomiskās zonas robežas ar Igaunijas Republiku, Lietuvas Republiku un Zviedrijas Karalisti atbilst starptautiskajiem līgumiem, ko Latvija noslēgusi ar Igaunijas Republiku, Lietuvas Republiku un Zviedrijas Karalisti.

(4) Latvijai ir suverēnas tiesības pētīt kontinentālo šelfu un izmantot tā dabas resursus atbilstoši šā likuma un citu normatīvo aktu prasībām. Kontinentālā šelfa dabas resursi ir Latvijas īpašums.

(5) Latvijai ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā ir:

- 1) suverēnas tiesības pētīt, aizsargāt, izmantot un pārvaldīt ekskluzīvās ekonomiskās zonas dabas resursus, kas atrodas jūras dibenā, tā dzīlēs un ūdeņos, un pārvaldīt šo resursu izmantošanu, kā arī veikt citas darbības, kas nepieciešamas ekskluzīvās ekonomiskās zonas izpētei un izmantošanai, tai skaitā ražot viļņu, straumju un vēja enerģiju;
- 2) ekskluzīvas tiesības būvēt un ierīkot mākslīgās salas, būves un iekārtas, kas nepieciešamas dabas resursu izpētei, ieguvei un citām darbībām, kā arī pārraudzīt šādu mākslīgo salu, būvju un iekārtu būvniecību, ierīkošanu un izmantošanu;
- 3) ekskluzīva jurisdikcija attiecībā uz jūras vides aizsardzību un saglabāšanu, jūras zinātnisko izpēti, mākslīgo salu, kā arī būvju un iekārtu būvniecību, ierīkošanu un izmantošanu;
- 4) citas tiesības, kas paredzētas šajā likumā un Apvienoto Nāciju Organizācijas 1982.gada Jūras tiesību konvencijā.

(6) Kontinentālajā šelfā un ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā uzbūvētās un ierīkotās mākslīgās salas, būves un iekārtas, izliktie kabeli, cauruļvadi un to ekspluatācija, kā arī muitas, fiskālie, veselības aizsardzības, ārējās un iekšējās drošības un imigrācijas noteikumi ir Latvijas jurisdikcijā.

(7) Latvija, izmantojot savas tiesības un pildot savus pienākumus ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, ievēro citu valstu tiesības un pienākumus, kas paredzēti Apvienoto Nāciju Organizācijas 1982.gada Jūras tiesību konvencijā, kā arī citu Latvijai saistošu starptautisko līgumu prasības.

(8) Latvija var atļaut publiskai personai vai privātpersonai veikt darbības kontinentālajā šelfā un ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā atbilstoši šim likumam vai speciālajiem likumiem, kas regulē dabas resursu ieguvei un citu darbību veikšanu Latvijas jūras ūdeņos, izsniedzot attiecīgajam darbības veidam atbilstošu atļauju vai licenci.

II nodaļa

Reģionālā sadarbība

4.pants. Reģionālās sadarbības vispārīgie noteikumi

(1) Latvija sadarbojas ar Eiropas Savienības dalībvalstīm un, ja iespējams, ar citām valstīm, kurām ir jurisdikcija attiecībā uz Baltijas jūras reģiona jūras ūdeņiem, lai:

- 1) veicinātu saskaņotu un koordinētu jūras stratēģijas izstrādāšanu un īstenošanu visā Baltijas jūras reģionā;
- 2) saskaņotu jūras vides stāvokļa novērtēšanas metodes, jūras vides mērķu un ar tiem saistīto rādītāju noteikšanu, kā arī jūras vides monitoringa programmu, tādējādi sekmējot saskaņotu monitoringa metožu lietošanu un monitoringa rezultātu salīdzināmību visā Baltijas jūras reģionā;
- 3) veicinātu saskaņotu Pasākumu programmas laba jūras vides stāvokļa panākšanai (turpmāk — Pasākumu programma) izstrādāšanu un ieviešanu Baltijas jūras reģionā.

(2) Ja tas nepieciešams, lai sasniegtu šajā likumā noteiktos mērķus, Latvija sadarbojas ar Baltijas jūras reģiona ūdens sateces baseina valstīm, tai skaitā ar valstīm, kurām nav izejas uz jūru.

5.pants. Sadarbība starptautisko organizāciju un reģionālo sadarbības institūciju ietvaros

(1) Reģionālā sadarbība notiek Baltijas jūras vides aizsardzības komisijas (*HELCOM*) un citu reģionālo sadarbības institūciju ietvaros, arī ar valstīm, kuras nav Eiropas Savienības dalībvalstis.

(2) Vides ministrija un citas kompetentās institūcijas nodrošina Latvijas līdzdalību starptautisko organizāciju un reģionālo sadarbības institūciju ietvaros notiekošajā sadarbībā jūras vides aizsardzības un jūras izmantošanas jomā un, ja Eiropas Savienības vai citos starptautiskos attīstības plānošanas dokumentos paredzētie pasākumi var būtiski ietekmēt Latvijas jūras vidi, tai skaitā aizsargājamās jūras teritorijas, vēršas minētajās organizācijās un institūcijās, lai tiktu pieņemti lēmumi par jūras ekosistēmas saglabāšanai vai atjaunošanai nepieciešamajiem pasākumiem.

6.pants. Sadarbība ārpus starptautiskajām organizācijām un reģionālajām sadarbības institūcijām

(1) Reģionālā sadarbība, ja nepieciešams, notiek ārpus starptautiskajām organizācijām un reģionālajām sadarbības institūcijām atbilstoši starpvalstu sadarbības līgumiem par vides aizsardzību.

(2) Veicinot saskaņotu jūras stratēģijas izstrādāšanu un ņemot vērā pārrobežu ietekmi, Vides ministrija sadarbojas ar to valstu kompetentajām institūcijām:

- 1) ar kurām Latvijai ir kopīga jūras robeža;
- 2) kuras nav Eiropas Savienības dalībvalstis, tai skaitā ar Baltijas jūras reģiona ūdens sateces baseina valstīm, kurām nav izejas uz jūru, lai novērtētu un novērstu pārrobežu piesārņojumu atbilstoši starpvalstu sadarbības līgumiem par vides aizsardzību.

III nodaļa

Jūras stratēģijas izstrādes un īstenošanas

vispārīgie noteikumi

7.pants. Jūras stratēģijas sagatavošana

(1) Jūras stratēģija ir vispusīgs sistemātisku pasākumu kopums, kuru izstrādā un īsteno, lai:

- 1) panāktu labu jūras vides stāvokli Baltijas jūras reģionā šajā likumā un citos normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā;
- 2) aizsargātu un saglabātu jūras vidi un novērstu jūras vides stāvokļa pasliktināšanos vai, ja iespējams, atjaunotu jūras ekosistēmu teritorijās, kur tā ir nelabvēlīgi ietekmēta;

- 3) novērstu vai samazinātu jūras piesārņošanu, nodrošinātu to, ka piesārņojums būtiski neietekmē vai neapdraud jūras bioloģisko daudzveidību, jūras ekosistēmu, cilvēku veselību vai likumīgu jūras izmantošanu.

(2) Jūras stratēģiju izstrādā šādā secībā:

- 1) veic jūras vides stāvokļa sākotnējo novērtējumu, tajā iekļaujot cilvēka darbības un pārrobežu piesārņojuma ietekmes uz jūras vidi novērtējumu;
- 2) definē labu jūras vides stāvokli;
- 3) nosaka jūras vides mērķus un ar tiem saistītos rādītājus;
- 4) izstrādā jūras vides monitoringa programmu;
- 5) izstrādā Pasākumu programmu laba jūras vides stāvokļa panākšanai.

(3) Jūras stratēģijas izstrādāšanas un īstenošanas koordinēšanai izveido Jūras vides padomi (turpmāk — Padome). Padomes sastāvā iekļauj valsts pārvaldes institūciju, pašvaldību, kā arī biedrību un nodibinājumu pārstāvjus. Padomes sastāvu un nolikumu apstiprina Ministru kabinets, bet personālsastāvu — vides ministrs.

8.pants. Jūras vides stāvokļa novērtējums

(1) Latvijas Hidroekoloģijas institūts veic jūras vides stāvokļa sākotnējo novērtējumu (turpmāk — jūras novērtējums), pamatojoties uz tam pieejamiem datiem, informāciju un pētījumiem, tai skaitā pētījumiem par klimata pārmaiņu ietekmi uz jūras ekosistēmu. Jūras novērtējumā raksturo jūras vides stāvokli un iekļauj jūras izmantošanas sociālekonomisko analīzi, kā arī ģeotelpisko informāciju un tematiskās kartes.

(2) Veicot jūras novērtējumu, ņem vērā:

- 1) Ūdens apsaimniekošanas likuma un citu normatīvo aktu prasības attiecībā uz piekrastes, pārejas un teritoriālās jūras ūdeņiem;
- 2) jaunākās zinātniskās atziņas un novērtēšanas metodes, novērtējumus un pētījumus, kas ietverti upju baseinu apgabalū apsaimniekošanas plānos, kuri izstrādāti saskaņā ar Ūdens apsaimniekošanas likumu, Eiropas Savienības tiesību aktiem vides, zivsaimniecības, jūrlietu un citās ar jūras vides aizsardzību un jūras izmantošanu saistītajās jomās, kā arī ar starptautiskajiem nolīgumiem, tai skaitā Baltijas jūras vides aizsardzības komisijas (*HELCOM*) ietvaros kopīgi Baltijas jūras reģionam izstrādātos novērtējumus.

(3) Jūras novērtējumā ietveramās informācijas saturu un veidu nosaka Ministru kabinets.

(4) Jūras novērtējumu apstiprina vides ministrs.

(5) Jūras novērtējumu pārskata un, ja nepieciešams, atjauno ne retāk kā reizi sešos gados.

9.pants. Labs jūras vides stāvoklis

(1) Labs jūras vides stāvoklis ir tāds stāvoklis, kurā ir nodrošināta jūras ekoloģiskā daudzveidība un dinamika, tīrība, veselība un produktivitāte attiecīgajai jūrai raksturīgajos apstākļos un kurā jūras vide tiek izmantota ilgtspējīgi, saglabājot jūras ūdeņu izmantošanas potenciālu šai un turpmākajām paaudzēm. Par labu jūras vides stāvokli liecina šādas pazīmes:

- 1) jūras ekosistēmas struktūra, funkcijas un tajā notiekošie procesi līdz ar attiecīgajiem fiziogēogrāfiskajiem, ģeoloģiskajiem un klimatiskajiem faktoriem ļauj šai ekosistēmai pilnībā darboties un saglabāt spēju atjaunoties pēc cilvēka darbības rezultātā notikušajām jūras vides izmaiņām. Jūras augu un dzīvnieku sugas un dzīvotnes ir aizsargātas, cilvēka darbības izraisītā bioloģiskās daudzveidības samazināšanās ir novērsta, un dažādi bioloģiskie komponenti darbojas līdzsvaroti;
- 2) jūras ekosistēmas hidromorfoloģiskās, fizikālās un ķīmiskās īpašības, arī tādas, kas izriet no cilvēka darbības jūrā, nodrošina šīs daļas 1.punktā minētos procesus, un vielu vai enerģijas (arī trokšņa) emisija jūras vidē nerada piesārņojošu iedarbību.

(2) Laba jūras vides stāvokļa kvalitatīvos raksturlielumus, kā arī jūras vides stāvokli raksturojošo iezīmju, slodžu un ietekmju sarakstu nosaka Ministru kabinets.

(3) Pamatojoties uz šā likuma 8.pantā minētā jūras novērtējuma rezultātiem, Latvijas Hidroekoloģijas institūts izstrādā un vides ministrs apstiprina laba jūras vides stāvokļa kritērijus, kas saskaņojami Baltijas jūras vides aizsardzības komisijā (*HELCOM*). Kritērijus — īpašas tehniskas iezīmes, arī skaitļos izteiktās, kas ir cieši saistītas ar šā panta otrajā daļā minētajiem kvalitatīvajiem raksturlielumiem, nosaka, ņemot vērā:

- 1) jūras fizikālās un ķīmiskās īpašības, dzīvotņu veidus, bioloģiskās īpašības un hidromorfoloģiju;
- 2) cilvēka darbības radītās slodzes vai ietekmes Baltijas jūras reģionā.

(4) Latvijas Hidroekoloģijas institūts ne retāk kā reizi sešos gados pārskata laba jūras vides stāvokļa kritērijus un, ja nepieciešams, sagatavo ieteikumus to precizēšanai atbilstoši Baltijas jūras reģionā saskaņotajiem kritērijiem.

(5) Labu jūras vides stāvokli panāk līdz 2020.gadam.

10.pants. Jūras vides mērķi

(1) Latvijas Hidroekoloģijas institūts, pamatojoties uz jūras novērtējumu, izstrādā un, ievērojot šā likuma 4.panta noteikumus, Baltijas jūras reģionā saskaņo, bet vides ministrs apstiprina jūras vides mērķus, kas ir jūras ekosistēmas komponentu, kā arī slodžu un ietekmju uz jūru vēlamā stāvokļa kvalitatīvs vai kvantitatīvs raksturojums, un ar šiem mērķiem saistītu rādītāju kopumu. Nosakot jūras vides mērķus un ar tiem saistītos rādītājus, ņem vērā:

- 1) Baltijas jūras reģiona ūdeņiem saskaņā ar Eiropas Savienības normatīvajiem aktiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem nolīgumiem, tai skaitā Helsinku konvenciju, noteiktos vides mērķus;
- 2) pārrobežu ietekmi un pārrobežu iezīmes;
- 3) piekrastes un pārejas ūdeņiem atbilstoši Ūdens apsaimniekošanas likumam noteiktos vides kvalitātes mērķus.

(2) Jūras vides mērķus un ar tiem saistītos rādītājus Latvijas Hidroekoloģijas institūts izstrādā tā, lai tie būtu salīdzināmi ar atbilstošajiem visā Baltijas jūras reģionā noteiktajiem mērķiem un rādītājiem un lai būtu iespējams novērtēt virzībā uz labu jūras vides stāvokli panākto progresu.

(3) Latvijas Hidroekoloģijas institūts ne retāk kā reizi sešos gados pārskata jūras vides mērķus, sadarbojoties ar kompetentajām Baltijas jūras reģiona valstu institūcijām, un, ja nepieciešams, sagatavo ieteikumus to atjaunošanai.

(4) Jūras vides mērķus sasniedz, īstenojot Pasākumu programmu.

(5) Prasības attiecībā uz jūras vides mērķu un ar tiem saistīto rādītāju izstrādāšanu nosaka Ministru kabinets.

11.pants. Jūras vides monitoringa programma

(1) Pamatojoties uz jūras novērtējumu un saskaņā ar šā likuma 10.pantu noteiktajiem jūras vides mērķiem, kā arī ņemot vērā pārrobežu ietekmi, Latvijas Hidroekoloģijas institūts izstrādā un vides ministrs apstiprina jūras vides monitoringa programmu. Monitoringa programma izstrādājama un īstenojama atbilstoši Vides aizsardzības likuma prasībām.

(2) Jūras vides monitoringa programmu izstrādā, lai nodrošinātu visaptverošas informācijas iegūšanu, uzkrāšanu un analīzi, kā arī lai:

- 1) regulāri novērtētu jūras vides stāvokli un šā stāvokļa, kā arī to raksturojošo iezīmju izmaiņu tendences;
- 2) pārskatot šā likuma 10.pantā minētos jūras vides mērķus, noteiktu tiem piemērotus rādītājus;

- 3) noteiktu būtiskas jūras vides stāvokļa pārmaiņas un potenciālas pārmaiņas, to cēloņus un iespējamus uzlabošanas pasākumus laba jūras vides stāvokļa panākšanai vai atjaunošanai;
- 4) novērtētu īstenoto uzlabošanas pasākumu un Pasākumu programmas efektivitāti, kā arī sociālekonomisko ietekmi;
- 5) iegūtu informāciju par rūpnieciskās zvejas rajonos iegūtajās un pārtikā izmantojamās zivīs esošajām piesārņojošām vielām.

(3) Izstrādājot jūras vides monitoringa programmu, ņem vērā Ūdens apsaimniekošanas likumu, normatīvos aktus par dabas un tās resursu aizsardzību, kā arī Eiropas Savienības tiesību normas un Latvijai saistošu starptautisko tiesību normas jūras vides aizsardzības, jūras dabas resursu saglabāšanas un jūrlietu jomā.

(4) Vides ministrija ne retāk kā reizi sešos gados pārskata jūras vides monitoringa programmu, sadarbojoties ar kompetentajām Baltijas jūras reģiona valstu institūcijām, un, ja nepieciešams, to atjauno.

(5) Jūras vides monitoringa programmas īstenošanu koordinē un organizē Latvijas Hidroekoloģijas institūts sadarbībā ar attiecīgās nozares kompetentajām institūcijām.

IV nodaļa

Pasākumu programma laba jūras vides stāvokļa panākšanai

12.pants. Vispārīgie Pasākumu programmas izstrādes noteikumi

Vides ministrija, pamatojoties uz jūras novērtējumu un jūras vides mērķiem, izstrādā Pasākumu programmu, lai panāktu un saglabātu labu jūras vides stāvokli.

13.pants. Prasības attiecībā uz Pasākumu programmu

(1) Pasākumu programmā iekļauj pasākumus, kas tiks veikti, lai izpildītu Eiropas Savienības un Latvijas tiesību aktu vai starptautisko līgumu prasības par:

- 1) komunālo notekūdeņu, bīstamo un prioritāro vielu radītā virszemes ūdeņu piesārņojuma samazināšanu un ūdens apsaimniekošanu;
- 2) piesārņojuma integrētu novēršanu un kontroli;
- 3) prioritāro zivju ūdeņu un peldūdeņu piesārņojuma samazināšanu un to kvalitātes nodrošināšanu;
- 4) plūdu riska novērtēšanu un pārvaldību;
- 5) ūdens un augsnes aizsardzību no lauksaimnieciskās darbības izraisītā piesārņojuma ar nitrātiem;
- 6) īpaši aizsargājamo dabas teritoriju, sugu un biotopu aizsardzību;
- 7) zivju resursu aizsardzību un saglabāšanu;
- 8) klimata pārmaiņu ietekmes samazināšanu un pielāgošanos klimata pārmaiņām;
- 9) gaisu piesārņojošo vielu emisijas samazināšanu;
- 10) jūras vides aizsardzību jūrniecības un kuģošanas drošības jomā;
- 11) nejauša jūras piesārņojuma (arī avāriju) ietekmes novēršanu un negadījumu rezultātā jūras ekosistēmai nodarīto kaitējumu samazināšanu.

(2) Izstrādājot Pasākumu programmu, novērtē paredzēto pasākumu ietekmi uz sociālekonomisko vidi un papildus šā panta pirmajā daļā minētajiem pasākumiem ietver vēl vismaz šādus ar jūras izmantošanu saistītus pārvaldības pasākumus:

- 1) jūras izmantošanas pārraudzības pasākumus, tai skaitā:
 - a) jūras telpisko plānošanu un citus pasākumus, lai regulētu cilvēka darbību un ietekmi laikā un telpā noteiktā jūras ekosistēmas daļā,

- b) šā likuma un citu normatīvo aktu prasību izpildes kontroles pasākumus,
 - c) pasākumus, kas nodrošina koordinētu un saskaņotu jūras izmantošanu;
- 2) pasākumus, kas veicina ekonomisko ieinteresētību laba jūras vides stāvokļa sasniegšanā;
 - 3) pasākumus, kas nepieciešami, lai apzinātu jūras piesārņojuma izmaiņu tendences;
 - 4) riska mazināšanas un jūras ekosistēmas atveseļošanas pasākumus;
 - 5) sabiedrības līdzdalības un informēšanas pasākumus.

(3) Izstrādājot Pasākumu programmu, ņem vērā Baltijas jūras vides aizsardzības komisijas (*HELCOM*) Baltijas jūras rīcības plānu, kā arī citus Baltijas jūras reģiona valstu kopīgi izstrādātos rīcības plānus un pasākumu programmas.

(4) Vides ministrija izvērtē Pasākumu programmā paredzēto pasākumu efektivitāti, arī veicot izmaksu un ieguvumu analīzi, lai nodrošinātu to, ka plānotie pasākumi ir ekonomiski pamatoti un tehniski iespējami.

(5) Lai novērtētu iespējamā pārrobežu piesārņojuma un apdraudējuma risku un nodrošinātu Pasākumu programmas labvēlīgu ietekmi uz Baltijas jūras reģiona ūdeņiem, Vides ministrija veic to pasākumu pārrobežu ietekmes novērtējumu, kurus paredzēts ietvert Pasākumu programmā.

14.pants. Jūras telpiskās plānošanas pasākumi jūras vides aizsardzībai

(1) Lai veicinātu jūras ilgtspējīgu izmantošanu, jūras telpiskās plānošanas procesā piemēro ekosistēmas pieeju, ievēro vides aizsardzības un teritorijas attīstības plānošanas principus, kā arī ņem vērā:

- 1) Eiropas Komisijas ieteiktos un Baltijas jūras reģiona valstu kopīgi izstrādātos vienotos jūras telpiskās plānošanas principus;
- 2) informāciju par jūras vides stāvokli un tā izmaiņu tendencēm, tai skaitā šā likuma 8.pantā minēto jūras novērtējumu;
- 3) īpaši aizsargājamās dabas teritorijas piekrastē, aizsargājamās jūras teritorijas, kā arī atbilstoši normatīvajiem aktiem noteiktās aizsargjoslas, tādējādi nodrošinot bioloģiskās daudzveidības saglabāšanu un jūras ekosistēmas ekonomisko un rekreatīvo kapacitāti Baltijas jūras reģionā.

(2) Jūras telpiskajā plānošanā ievēro attiecīgajai jūras ekosistēmas daļai raksturīgās iezīmes.

15.pants. Pasākumu programmas apstiprināšana un ieviešana

(1) Pasākumu programmu apstiprina Ministru kabinets, un tās īstenošana ir uzsākama ne vēlāk kā gadu pēc apstiprināšanas.

(2) Pasākumu programmu ievieš, piemērojot ekosistēmas pieeju, izmantojot zinātnes un tehnoloģiju attīstības sasniegumus, kā arī adaptīvas pārvaldības metodes, lai pieņemtu tādas lēmumus, kas visefektīvāk nodrošinātu laba jūras vides stāvokļa panākšanu.

(3) Vides ministrija ne retāk kā reizi sešos gados pārskata Pasākumu programmu un, ja nepieciešams, to atjauno.

16.pants. Pasākumu programmā norādāmie izņēmumi

(1) Pasākumu programmā norāda izņēmuma gadījumus, kad arī pēc nepieciešamo pasākumu īstenošanas jūras vides mērķus nevarēs sasniegt vai labu jūras vides stāvokli nevarēs panākt pilnībā šajā likumā noteiktajā termiņā, ja pastāv vismaz viens no šādiem apstākļiem:

- 1) darbība vai bezdarbība, par ko Latvija nav atbildīga;
- 2) dabas apstākļi, tai skaitā dabas stihijas, katastrofas vai nelabvēlīgu klimatisko parādību izraisīti apstākļi;
- 3) nepārvarama vara;

- 4) jūras fizikālo īpašību pārveidojumi vai izmaiņas, ko izraisījusi cilvēka darbība sabiedrības interesēs, ja tās uzskatāmas par svarīgākām nekā šīs darbības negatīvā ietekme uz vidi, kā arī jebkura pārrobežu ietekme.

(2) Ja jūras vides stāvokli nav iespējams uzlabot jūras dabisko īpašību dēļ un jūras vides mērķus nevarēs sasniegt vai labu jūras vides stāvokli nevarēs panākt pilnībā šajā likumā noteiktajā termiņā, to norāda Pasākumu programmā.

(3) Pasākumu programmā ietver pagaidu pasākumus, kas veicami, lai novērstu jūras vides stāvokļa turpmāku pasliktināšanos šā panta pirmās daļas 1., 2. un 3.punktā minēto apstākļu dēļ un mazinātu to nelabvēlīgo ietekmi uz Baltijas jūras reģiona vai citu valstu jūras ūdeņiem. Šā panta pirmās daļas 4.punktā minētajos gadījumos Pasākumu programmā ietver pasākumus, kas veicami, lai nodrošinātu to, ka šādi pārveidojumi vai izmaiņas nepadara neiespējamu vai netraucē laba jūras vides stāvokļa panākšanu Baltijas jūras reģiona vai citu valstu jūras ūdeņos.

(4) Pasākumu programmā neietver pasākumus, kuri nav nepieciešami tāpēc, ka jūras vide nav būtiski apdraudēta, vai kuru izmaksas ir nepamatoti augstas salīdzinājumā ar jūras vides apdraudējumu, ja vien jūras vides stāvoklis turpmāk nepasliktināsies.

(5) Vides ministrija Pasākumu programmā raksturo tajā norādītos izņēmuma gadījumus un iesniedz Eiropas Komisijai izņēmumu piemērošanas un šā panta ceturtajā daļā minēto pasākumu neveikšanas pamatojumu.

V nodaļa

Sabiedrības līdzdalība un tās informēšana par jūras stratēģijas izstrādi un īstenošanu

17.pants. Sabiedrības līdzdalība un informēšana

(1) Vides ministrija un Latvijas Hidroekoloģijas institūts sabiedrības pieeju ar jūras stratēģijas izstrādi un īstenošanu saistītajai informācijai, kā arī sabiedrības līdzdalību jūras stratēģijas, arī Pasākumu programmas, izstrādē un īstenošanā nodrošina atbilstoši Vides aizsardzības likumam un normatīvajiem aktiem par informācijas atklātību un sabiedrības līdzdalību attīstības plānošanas procesā.

(2) Kopsavilkumus par jūras novērtējumu, laba jūras vides stāvokļa kritērijiem, jūras vides mērķiem, kā arī pārskatu par jūras vides monitoringa un Pasākumu programmas īstenošanu pēc to izstrādes Vides ministrija un Latvijas Hidroekoloģijas institūts publicē savās tīmekļa vietnēs.

(3) Vides ministrija un Latvijas Hidroekoloģijas institūts veicina aktīvu sabiedrības iesaistīšanos jūras novērtējuma, laba jūras vides stāvokļa kritēriju, jūras vides mērķu, kā arī jūras vides monitoringa programmas un Pasākumu programmas izstrādāšanā, apspriešanā, pārskatīšanā un precizēšanā.

(4) Jūras novērtējumā ietvertu un jūras vides monitoringa programmas īstenošanas gaitā iegūto ģeotelpisko informāciju Vides ministrija un Latvijas Hidroekoloģijas institūts publiskām personām un privātpersonām sniedz, izmantojot valsts vienoto ģeotelpiskās informācijas portālu, atbilstoši normatīvajiem aktiem par ģeotelpisko datu kopu un to metadatu pieejamību.

18.pants. Informācijas sniegšana citām valstīm un Eiropas Komisijai

(1) Vides ministrija triju mēnešu laikā pēc attiecīgo dokumentu apstiprināšanas un publicēšanas iesniedz Eiropas Komisijai, Baltijas jūras vides aizsardzības komisijai (*HELCOM*) un visām Eiropas Savienības dalībvalstīm Baltijas jūras reģionā:

- 1) šā likuma 8.pantā minēto jūras novērtējumu;
- 2) šā likuma 9.pantā minētos laba jūras vides stāvokļa kritērijus;
- 3) šā likuma 10.pantā minētos jūras vides mērķus;
- 4) šā likuma 11.pantā minēto jūras vides monitoringa programmu;
- 5) šā likuma 12.pantā minēto Pasākumu programmu.

(2) Latvijas Hidroekoloģijas institūts iesniedz Eiropas Vides aģentūrai jūras novērtējumā ietvertu un jūras vides monitoringa programmas īstenošanas gaitā iegūto informāciju ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc tam, kad šī informācija kļuvusi pieejama.

(3) Vides ministrija triju gadu laikā pēc Pasākumu programmas publicēšanas iesniedz Eiropas Komisijai starpposma ziņojumu par Pasākumu programmas īstenošanu.

(4) Ģeotelpisko informāciju Eiropas Komisijai sniedz jūras vides aizsardzībai nepieciešamo datu turētāji, ievērojot Eiropas Komisijas 2010.gada 29.marta regulu (ES) Nr.268/2010, ar ko īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu 2007/2/EK attiecībā uz saskaņotiem nosacījumiem Kopienas iestāžu un struktūru piekļuvei dalībvalstu telpisko datu kopām un pakalpojumiem.

(5) Šajā pantā minētā informācija, kuru Latvija iesniegusi Eiropas Komisijai, ir brīvi pieejama sabiedrībai saskaņā ar šā likuma 17.pantu.

VI nodaļa

Jūras izmantošanas pamatnoteikumi

19.pants. Publisku personu un privātpersonu tiesības izmantot jūru

(1) Publiska persona un privātpersona (turpmāk — jūras izmantotājs) jūru izmanto atbilstoši attiecīgo darbības veidu regulējošiem normatīvajiem aktiem un šim likumam, ievērojot tā mērķus, vides aizsardzības principus, sabiedrības intereses, kā arī jūras telpisko plānojumu.

(2) Atļauja vai licence ir nepieciešama šādām darbībām jūrā:

- 1) dabas resursu, izņemot zemes dzīles, izpēte, tai skaitā zinātniskās pētniecības nolūkā, kā arī zemūdens kultūrvēsturiskā mantojuma, kuģu vraku un citas nogrimušas mantas izpēte atbilstoši normatīvajiem aktiem par zvejniecību un Latvijas ūdeņu izmantošanas kārtību;
- 2) zemes dziļu izmantošana atbilstoši normatīvajiem aktiem par zemes dzīlēm;
- 3) zveja atbilstoši normatīvajiem aktiem par zvejniecību;
- 4) mākslīgo salu, būvju un iekārtu, tai skaitā platformu un enerģijas ražošanai nepieciešamo iekārtu (turpmāk — būves), būvniecība, ierīkošana, arī ar to saistītā izpēte, un būvju ekspluatācija, izņemot ostu darbībai nepieciešamo būvju būvniecību, kā arī navigācijas līdzekļu un sistēmu izveidi un uzturēšanu, saskaņā ar šā likuma un būvniecību regulējošo normatīvo aktu prasībām;
- 5) virszemes ūdensobjektu un ostu akvatoriju tīrīšana un padziļināšana un tīrīšanas un padziļināšanas darbu gaitā izņemtās grunts novietošana grunts novietnēs jūrā atbilstoši normatīvajiem aktiem par ūdens apsaimniekošanu;
- 6) ostu darbībai nepieciešamo hidrotehnisko būvju būvniecība atbilstoši normatīvajiem aktiem par būvniecību.

(3) Pirms Ministru kabinets izsniedz atļauju vai licenci jūras izmantošanai, tas ar ikreizēju rīkojumu nosaka konkrētu jūras teritoriju (turpmāk — atļaujas vai licences laukums jūrā) šā panta otrās daļas 4.punktā noteikto darbību veikšanai, ņemot vērā arī šā likuma 14.panta nosacījumus. Tiesības izmantot atļaujas vai licences laukumu jūrā iegūst persona, kura uzvarējusi konkursā par tiesībām izmantot atļaujas vai licences laukumu jūrā.

(4) Ministru kabinets reglamentē:

- 1) kārtību, kādā nosakāms šā panta trešajā daļā minētais atļaujas vai licences laukums jūrā;
- 2) kārtību, kādā rīkojams konkurss par tiesībām izmantot atļaujas vai licences laukumu jūrā;
- 3) kārtību, kādā izsniedzama, apturama vai anulējama atļauja vai licence atļaujas vai licences laukuma jūrā izmantošanai šā panta otrās daļas 4.punktā minētajām darbībām;

4) prasības attiecībā uz būvju ierīkošanu, būvniecību jūrā un to ekspluatāciju, kā arī prasības attiecībā uz to nojaukšanu vai demontāžu pēc darbības pilnīgas izbeigšanas.

(5) Par atļaujas vai licences laukuma jūrā izmantošanu šā panta otrās daļas 4.punktā minēto darbību veikšanai jūras izmantotājs maksā valsts pamatbudžetā ikgadēju valsts nodevu. Ministru kabinets nosaka nodevas maksāšanas kārtību un apmēru, kā arī atbrīvojumus no nodevas maksāšanas.

(6) Atļauju vai licenci noteiktā atļaujas vai licences laukuma jūrā izmantošanai izsniedz uz laiku, ne ilgāku par 30 gadiem.

(7) Nekāda šā panta otrajā daļā minētā darbība, arī izpēte, jūrā nav pieļaujama, ja jūras izmantotājs vai tā pilnvarota persona to veic bez Latvijas kompetentās iestādes izsniegtās atļaujas vai licences, un šī darbība nekavējoties pārtraucama, ja jūras izmantotājs vai tā pilnvarota persona neievēro atļaujas vai licences nosacījumus vai neziņo par izmaiņām plānotajā darbībā vai izpētes programmā.

(8) Valsts vides dienests vai atļaujas vai licences izsniedzējs sadarbībā ar Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem un Valsts robežsardzi kontrolē jūras izmantošanu un jūras vides aizsardzību atbilstoši normatīvajiem aktiem par vides aizsardzību, zvejniecību, jūrlietu pārvaldi un jūras drošību, kā arī par robežsardzi. Šā panta otrās daļas 4. un 6.punktā minēto būvju būvniecības kontroli veic atbilstoši normatīvajiem aktiem par būvniecību.

20.pants. Jūras izmantotāja pienākumi un atbildība

(1) Jūras izmantotājam ir šādi pienākumi:

- 1) nepieļaut jūras piesārņošanu un darbības, kas var negatīvi ietekmēt jūras vides stāvokli;
- 2) veikt paredzētās jūrā veicamās darbības ietekmes uz vidi novērtējumu atbilstoši normatīvajiem aktiem par ietekmes uz vidi novērtējumu;
- 3) saņemt normatīvajos aktos paredzētās atļaujas vai licences darbībām jūrā;
- 4) veikt pasākumus, lai novērstu kaitējuma draudus vai kaitējumu jūras videi atbilstoši Vides aizsardzības likumam;
- 5) ievērot citu jūras izmantotāju un citu valstu tiesības Baltijas jūras reģionā, kā arī šā likuma, Apvienoto Nāciju Organizācijas 1982.gada Jūras tiesību konvencijas, Helsinku konvencijas, citu Latvijai saistošu starptautisko līgumu un citu normatīvo aktu prasības.

(2) Ārvalsts zinātniskās pētniecības kuģim zinātniskās izpētes darbu veikšanai Latvijas teritoriālajā jūrā, kontinentālajā šelfā un ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā papildus šā panta pirmajā daļā minētajiem pienākumiem ir pienākums saņemt Valsts vides dienesta speciālo atļauju, ko pārsūta Ārlietu ministrija diplomātiskā ceļā.

(3) Kārtību, kādā ārvalsts zinātniskās pētniecības kuģim izsniedz šā panta otrajā daļā minēto speciālo atļauju zinātniskās izpētes darbu veikšanai, nosaka Ministru kabinets.

(4) Par šā panta pirmajā un otrajā daļā minēto pienākumu nepildīšanu jūras izmantotāju sauc pie atbildības normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

Pārejas noteikumi

1. Ar šā likuma spēkā stāšanos spēku zaudē likums "Par Latvijas Republikas kontinentālo šelfu un ekskluzīvo ekonomisko zonu" (Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs, 1993, 7.nr.; Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1998, 23.nr.).

2. Ministru kabinets līdz 2010.gada 30.decembrim izdod šā likuma 8.panta trešajā daļā, 9.panta otrajā daļā un 10.panta piektajā daļā minētos noteikumus.

3. Ministru kabinets līdz 2011.gada 15.jūlijam izdod šā likuma 7.panta trešajā daļā un 20.panta trešajā daļā minētos noteikumus.

4. Ministru kabinets līdz 2011.gada 1.aprīlim izdod šā likuma 19.panta ceturtajā un piektajā daļā minētos noteikumus.

5. Šā likuma 8.panta pirmajā daļā minēto jūras vides stāvokļa sākotnējo novērtējumu izstrādā un apstiprina ne vēlāk kā līdz 2012.gada 15.jūlijam.

6. Šā likuma 11.panta pirmajā daļā minēto jūras vides monitoringa programmu izstrādā un apstiprina līdz 2013.gada 30.decembrim. Ne vēlāk kā 2014.gada 1.janvārī šo programmu sāk īstenot pilnā apjomā.

7. Šā likuma 15.panta pirmajā daļā minēto Pasākumu programmu izstrādā un Ministru kabinets apstiprina ne vēlāk kā līdz 2015.gada 15.decembrim.

8. Līdz šā likuma 19.panta pirmajā daļā minētā jūras telpiskā plānojuma spēkā stāšanās dienai, ja citos normatīvajos aktos nav noteikts citādi, Ministru kabinets pieņem lēmumu par šā likuma 19.panta otrās daļas 4.punktā minēto darbību pieļaujamību attiecīgajā atļaujas vai licences laukumā Latvijas teritoriālajā jūrā, kontinentālajā šelfā un ekskluzīvajā ekonomiskajā zonā, ņemot vērā šā likuma 14.panta nosacījumus.

9. Atļaujas, kuras šā likuma 19.panta otrās daļas 4.punktā minēto darbību veikšanai izsniegtas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai, ir derīgas līdz atļaujā noteiktā termiņa beigām.

10. Šā likuma 19.panta piektā daļa stājas spēkā vienlaikus ar attiecīgiem grozījumiem likumā "Par nodokļiem un nodevām".

Informatīva atsauce uz Eiropas Savienības direktīvu

Likumā iekļautas tiesību normas, kas izriet no Eiropas Parlamenta un Padomes 2008.gada 17.jūnija direktīvas 2008/56/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai jūras vides politikas jomā (Jūras stratēģijas pamatdirektīva) (Dokuments attiecas uz EEZ).

Likums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā izsludināšanas.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija "Latvijas Vēstnesī" 17.11.2010., Nr.183.

549. 1439L/9 Grozījumi Apsardzes darbības likumā

Izdarīt Apsardzes darbības likumā (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 2006, 12.nr.; 2008, 12.nr.) šādus grozījumus:

1. Izslēgt 4.panta pirmās daļas 2.punktā vārdus “izņemot gadījumus, kad tiek veikta personas apsardze (miesassardze)”.

2. Papildināt I nodaļu ar 4.¹ pantu šādā redakcijā:

“4.¹ pants. Apsardzes komersantu, iekšējās drošības dienestu, apsardzes darbinieku, speciālo atļauju (licenču) un apsardzes sertifikātu uzskaitē

(1) Ziņas par apsardzes darbības veikšanai izsniegtajām speciālajām atļaujām (licencēm), iekšējās drošības dienesta reģistrācijas apliecībām un apsardzes sertifikātiem, kā arī par apsardzes komersantiem, iekšējās drošības dienestiem un to dalībniekiem, darbiniekiem un pārvaldes (pārstāvības) amatpersonām, kurām šajā likumā ir paredzēti ierobežojumi, Valsts policija reģistrē licenču un sertifikātu reģistrā. Licenču un sertifikātu reģistra pārzinis ir Iekšlietu ministrijas Informācijas centrs.

(2) Licenču un sertifikātu reģistrā reģistrējamo ziņu apjomu, ziņu iekļaušanas, izmantošanas un dzēšanas kārtību, kā arī institūcijas, kurām piešķirama piekļuve šajā reģistrā iekļautajām ziņām, nosaka Ministru kabinets.”

3. Aizstāt 5.panta ceturtajā un piektajā daļā vārdus “Iekšlietu ministrija” ar vārdiem “Valsts policija”.

4. Izslēgt 7.panta otrajā daļā vārdus “un izpildi”.

5. Papildināt 8.panta otro daļu ar 3. un 4.punktu šādā redakcijā:

“3) noslēdzot līgumu ar apsardzes darbinieku, izsniegt viņam nodarbinātā apliecību. Nodarbinātā apliecībā norāda darbinieka vārdu, uzvārdu, personas kodu vai darba atļaujas numuru (Latvijā nodarbinātajiem ārzemniekiem), darba līguma vai uzņēmuma līguma noslēgšanas datumu un numuru, apsardzes komersanta nosaukumu. Nodarbinātā apliecībā ir apsardzes komersanta zīmogs, kā arī darbinieka fotogrāfija;

4) veicot apsardzes darbību, novērtēt iespējamos riskus apsargājamam objektam, veikt nepieciešamos pasākumus, lai novērstu iespējamus apdraudējumus apsargājamā objekta drošībai, kā arī pret apsargājamo objektu vērstus likumpārkāpumus.”

6. Papildināt 9.pantu ar 3.¹ daļu šādā redakcijā:

“(3¹) Iekšējās drošības dienests apsardzes darbību var uzsākt pēc tam, kad tas reģistrēts Valsts policijā, izņemot šā panta trešajā daļā paredzēto gadījumu. Iekšējās drošības dienests nedrīkst sniegt apsardzes pakalpojumus.”

7. Papildināt likumu ar 9.¹ un 9.² pantu šādā redakcijā:

“9.¹ pants. Iekšējās drošības dienesta reģistrācijas anulēšana

(1) Iestādes, komersanta vai organizācijas iekšējās drošības dienesta reģistrāciju anulē, ja:

- 1) iekšējās drošības dienesta darbība ir vērsta pret valsti vai sabiedrības likumīgajām interesēm;
- 2) iekšējās drošības dienests pārkāpj vai nepilda šā likuma vai citu normatīvo aktu prasības;
- 3) iestāde, komersants vai organizācija apzināti sniegusi nepatiesas ziņas, lai reģistrētu iekšējās drošības dienestu;

- 4) to nosaka cits likums vai tiesas nolēmums;
- 5) konstatēts, ka uz iekšējās drošības dienesta vadītāju attiecas šā likuma 9.pantā noteiktie ierobežojumi.

(2) Lēmumu par iestādes, komersanta vai organizācijas iekšējās drošības dienesta reģistrācijas anulēšanu var apstrīdēt un pārsūdzēt Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Šā lēmuma apstrīdēšana un pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

9.² pants. Iekšējās drošības dienesta tiesības un pienākumi

Iestādes, komersanta vai organizācijas iekšējās drošības dienestam ir šā likuma 8.pantā noteiktās tiesības un pienākumi.”

8. Izteikt 11. un 12.pantu šādā redakcijā:

“11.pants. Apsardzes sertifikāts

(1) Apsardzes sertifikātu fiziskajai personai Ministru kabineta noteiktajā kārtībā izsniedz pēc attiecīgas apmācības un kvalifikācijas pārbaudījuma nokārtošanas. Apsardzes sertifikāta derīguma termiņš ir pieci gadi.

(2) Apsardzes sertifikātu aizliegts izsniegt personai:

- 1) kura sodīta par tīšu noziedzīgu nodarījumu vai par alkoholisko dzērienu, narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaidā izdarītu noziedzīgu nodarījumu, — pirms sodāmības dzēšanas vai noņemšanas;
- 2) kura ir notiesāta par šīs daļas 1.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, atbrīvojot no soda vai soda izciešanas, — agrāk par gadu pēc nolēmuma par atbrīvošanu no soda vai soda izciešanas spēkā stāšanās;
- 3) kura atbrīvota no kriminālatbildības par šīs daļas 1.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, — agrāk par gadu pēc lēmuma spēkā stāšanās;
- 4) kura nosacīti atbrīvota no kriminālatbildības par šīs daļas 1.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, — pirms pārbaudes laika beigām;
- 5) kurai kriminālprocesā piemērots apsūdzētā statuss par šīs daļas 1.punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu;
- 6) kura administratīvi sodīta par alkoholisko dzērienu, narkotisko, psihotropo, toksisko vai citu apreibinošo vielu ietekmē izdarītiem pārkāpumiem, par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, no narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes, par sīko huligānismu vai par ļaunprātīgu nepakļaušanos policijas darbinieka, robežsarga vai zemessarga, kā arī karavīra likumīgajam rīkojumam vai prasībai, — ja nav pagājis gads pēc administratīvā soda izpildes.

(3) Par apsardzes darbības kvalifikācijas pārbaudījuma kārtošanu un apsardzes sertifikāta izsniegšanu, kā arī par apsardzes sertifikāta derīguma termiņa pagarināšanu un apsardzes sertifikāta dublikāta izsniegšanu maksājama valsts nodeva Ministru kabineta noteiktajā kārtībā un apmērā.

(4) Valsts policija anulē apsardzes sertifikātu, ja:

- 1) apsardzes darbinieks pārkāpj šajā likumā noteiktās apsardzes darbinieka tiesības vai nepilda pienākumus;
- 2) apsardzes darbinieks neievēro šajā likumā noteiktos fiziska spēka, speciālo līdzekļu un dienesta suņu izmantošanas nosacījumus;
- 3) ir konstatēti šā panta otrajā daļā paredzētie ierobežojumi.

(5) Lēmumu par atteikšanos izsniegt apsardzes sertifikātu vai pagarināt tā derīguma termiņu vai par apsardzes sertifikāta anulēšanu var apstrīdēt un pārsūdzēt Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Lēmuma par apsardzes sertifikāta anulēšanu apstrīdēšana un pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

(6) Persona, kurai anulēts apsardzes sertifikāts, jaunu sertifikātu ir tiesīga saņemt pēc šā panta pirmajā daļā paredzētā apsardzes darbības kvalifikācijas pārbaudījuma nokārtošanas, bet ne agrāk kā gadu pēc tam, kad pieņemts lēmums par apsardzes sertifikāta anulēšanu.

(7) Ministru kabinets nosaka kārtību, kādā fiziskajai personai izsniedzams apsardzes sertifikāts, tā dublikāts un pagarināms apsardzes sertifikāta derīguma termiņš, kārtību, kādā anulējams apsardzes sertifikāts, kā arī kārtību un apmēru, kādā maksājama valsts nodeva par apsardzes darbības kvalifikācijas pārbaudījuma kārtošanu, apsardzes sertifikāta izsniegšanu, apsardzes sertifikāta derīguma termiņa pagarināšanu un apsardzes sertifikāta dublikāta izsniegšanu.

12.pants. Apsardzes darbinieka tiesības un pienākumi

(1) Apsardzes darbiniekam, veicot apsardzes darbību, ir pienākums:

- 1) nēsāt līdzīgu apsardzes sertifikātu un nodarbinātā apliecību un pēc pieprasījuma uzrādīt to kontrolējošo valsts institūciju pārstāvjiem;
- 2) šajā likumā noteiktajos gadījumos ierobežojot personu tiesības un brīvības, pēc personas pieprasījuma nosaukt savu uzvārdu un apsardzes komersanta nosaukumu, uzrādīt nodarbinātā apliecību, kā arī sniegt paskaidrojumu, pamatojot katru konkrēto ierobežojumu;
- 3) nekavējoties sniegt informāciju Valsts policijai par gatavotu vai izdarītu noziedzīgu nodarījumu;
- 4) aizturēt personu, par kuru pastāv aizdomas, ka tā apsargājamā objektā ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu vai administratīvo pārkāpumu, un nekavējoties par to informēt Valsts policiju, fiksēt lieciniekus, apsargāt notikuma vietu un nodrošināt tās neaizskaramību;
- 5) neizpaust trešajām personām informāciju par apsargājamā objekta apsardzes tehniskajām sistēmām, apsardzes organizāciju un citu informāciju, kas kļuvusi pieejama, veicot apsardzes darbinieka pienākumus.

(2) Apsardzes darbiniekam, veicot apsardzes darbību, ir tiesības:

- 1) prasīt, lai persona izbeidz prettiesisko darbību un ievēro apsargājamā objektā noteikto kārtību, vai atkarībā no tās veiktajām darbībām lūgt attiecīgo personu atstāt apsargājamo objektu, kā arī izraidīt šo personu no apsargājamā objekta, ja tā nepakļaujas lūgumam un turpina pārkāpt apsargājamā objektā noteikto kārtību un šādu izraidījumu paredz apsargājamā objekta apsardzes noteikumi;
- 2) apsargājamā objektā pārbaudīt caurlaidi vai dokumentu, kas apliecina tā turētāja identitāti, ja tas ir nepieciešams, lai tiktu ievēroti apsardzes noteikumi, kuru izpildi uzdots kontrolēt apsardzes darbiniekiem;
- 3) lūgt, lai persona labprātīgi uzrāda personīgās mantas, transportlīdzekli vai kravu un tās atbilstību apstiprinošus dokumentus, ja šādas darbības ir paredzētas apsargājamā objekta apsardzes noteikumos. Ja persona nav sasniegusi 14 gadu vecumu, tās personīgās mantas drīkst pārbaudīt tikai šīs personas vecāku vai likumisko pārstāvju klātbūtnē ar viņu atļauju. Ja nav klāt minētās personas vecāku vai likumisko pārstāvju, apsardzes darbinieks izsauc Valsts policiju.”

9. Papildināt 19.panta pirmo daļu pēc vārdiem “Apsardzes komersantam” ar vārdiem un skaitli “kas saņēmis 2.kategorijas speciālo atļauju (licenci) apsardzes darbības veikšanai”.

10. Papildināt pārejas noteikumus ar 5.punktu šādā redakcijā:

“5. Līdz šā likuma 11.panta septītajā daļā minēto Ministru kabineta noteikumu spēkā stāšanās dienai, bet ne ilgāk kā līdz 2011.gada 1.jūlijam ir spēkā Ministru kabineta 2008.gada 20.novembra noteikumi Nr.945 “Noteikumi par apsardzes sertifikātu izsniegšanas, pagarināšanas un anulēšanas kārtību un valsts nodevas maksāšanas kārtību un apmēru””

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

550. 1440L/9 Grozījumi Valsts probācijas dienesta likumā

Izdarīt Valsts probācijas dienesta likumā (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 2004, 2.nr.; 2005, 8.nr.; 2006, 24.nr.; 2008, 24.nr.; 2009, 2.nr.; Latvijas Vēstnesis, 2009, 100.nr.) šādus grozījumus:

1. Izslēgt 4.panta otro daļu.

2. Papildināt 7.pantu ar 5.punktu šādā redakcijā:

“5) piedalīties probācijas programmās atbilstoši Valsts probācijas dienesta amatpersonas norādījumiem.”

3. Papildināt 9.pantu ar trešo daļu šādā redakcijā:

“(3) Licencēšanas komisijas lēmuma par licences anulēšanu apstrīdēšana vai pārsūdzēšana neaptur tā darbību.”

4. Izteikt 15.pantu šādā redakcijā:

“15.pants. Izvērtēšanas ziņojums

(1) Valsts probācijas dienests pēc tiesas vai prokurora pieprasījuma sniedz izvērtēšanas ziņojumu par apsūdzēto kriminālprocesā.

(2) Valsts probācijas dienests pēc brīvības atņemšanas iestādes administrācijas pieprasījuma sniedz izvērtēšanas ziņojumu par notiesāto, kurš iesniedzis iesniegumu ar lūgumu brīvības atņemšanas iestādes administratīvajā komisijā izskatīt iespēju nosūtīt tiesai iesniegumu par viņa nosacītu pirmstermiņa atbrīvošanu no soda izciešanas.

(3) Izvērtēšanas ziņojuma mērķis ir:

- 1) sniegt vispusīgu, objektīvu informāciju, uz kuras pamata tiks izlemts jautājums par probācijas klientam nosakāmo sodu vai pienākumiem uzraudzības ietvaros, ņemot vērā viņa domāšanas veidu, uzvedību, attieksmi un noziedzīga nodarījuma izdarīšanu veicinošos sociālos apstākļus;
- 2) sniegt informāciju par aizskarto cietušā tiesību vai likumisko interešu atjaunošanu vai tās iespēju.

(4) Izvērtēšanas ziņojuma sastādīšanas kārtību, tajā iekļaujamās informācijas apjomu un tā sniegšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.”

5. 17.pantā:

izteikt pirmo daļu šādā redakcijā:

“(1) Valsts probācijas dienests sadarbībā ar brīvības atņemšanas iestādēm piedalās notiesāto sociālās uzvedības korekcijā, īstenojot probācijas programmas.”;

izslēgt trešo daļu.

6. Izteikt VI nodaļas nosaukumu šādā redakcijā:

“VI nodaļa

Valsts probācijas dienesta ierēdņu, darbinieku un brīvprātīgo probācijas darbinieku tiesiskais statuss”.

7. 23.pantā:

izteikt otrās daļas 1.punktu šādā redakcijā:

“1) viņam ir pietiekamas zināšanas un prasmes izlīguma organizēšanā un vadīšanā;”;

papildināt pantu ar septīto daļu šādā redakcijā:

“(7) Sertificēšanas komisijas pieņemtā lēmuma par jauna sertifikāta izsniegšanu vai brīvprātīgā probācijas darbinieka sertifikāta anulēšanu (ja attiecīgais probācijas darbinieks ir starpnieks izlīgumā) apstrīdēšana vai pārsūdzēšana neaptur tā darbību.”

8. 24.pantā:

izslēgt panta nosaukumā vārdus “un atšķirības zīmes”;

izslēgt pirmajā daļā vārdus “un žetonus”.

9. 25.pantā:

izteikt pirmo daļu šādā redakcijā:

“(1) Valsts probācijas dienesta ierēdņiem un darbiniekiem funkciju izpildē ir šādas tiesības:

- 1) pieprasīt, lai probācijas klients uzrāda personu apliecinošu dokumentu;
- 2) uzaicināt probācijas klientu ierasties Valsts probācijas dienesta struktūrvienībā;
- 3) fotografēt probācijas klientu;
- 4) iegūt informāciju par probācijas klientu.”;

papildināt pantu ar 1.¹ daļu šādā redakcijā:

“(1¹) Valsts probācijas dienesta ierēdņiem funkciju izpildē ir šādas tiesības:

- 1) saņemt informāciju par probācijas klienta sodāmībām, to skaitā par dzēstajām sodāmībām;
- 2) saņemt informāciju par kriminālprocesa uzsākšanu pret probācijas klientu, par probācijas klientam piemērotajiem drošības līdzekļiem un probācijas klienta meklēšanu;
- 3) apmeklēt ieslodzījuma vietas;
- 4) iepazīties ar tās notiesātās personas lietas materiāliem, par kuru brīvības atņemšanas iestādes administrācija pieprasījusi izvērtēšanas ziņojumu;
- 5) apmeklēt probācijas klientu darbavietā vai izglītības iestādē;
- 6) ar probācijas klienta piekrišanu tikties ar viņa darba devēju vai izglītības iestādes pārstāvi;
- 7) ar probācijas klienta piekrišanu tikties ar viņa ģimenes locekļiem;
- 8) pēc pieprasījuma saņemt pilnus tiesas nolēmumus par probācijas klientu neatkarīgi no tā, vai krimināllieta skatīta atklātā vai slēgtā tiesas sēdē;
- 9) saņemt informāciju par cietušā vārdu, uzvārdu, dzimšanas datiem un dzīvesvietu, kā arī sazināties ar cietušo, lai iegūtu informāciju izvērtēšanas ziņojuma sastādīšanai, izlīguma organizēšanai, tiesas vai prokurora uzlikto pienākumu izpildes kontrolei uzraudzības ietvaros, kā arī probācijas klienta parādsaistību jautājuma risināšanai uzraudzības ietvaros;
- 10) apmeklēt probācijas klientu viņa dzīvesvietā laikā no plkst.7.00 līdz 23.00.”;

izslēgt otrās daļas ievaddaļā vārdus “un darbiniekiem”;

papildināt otro daļu ar 5.punktu šādā redakcijā:

“(5) noteikt tiesas uzlikto pienākuma izpildes kārtību, ja tiesa uzlikusi tādu pienākumu, kura izpildes kārtība nav noteikta kriminālsodu izpildi reglamentējošos normatīvajos aktos.”;

aizstāt trešajā daļā vārdus “pirmās daļas” ar skaitli un vārdu “1.¹ daļas”;

izteikt ceturto daļu šādā redakcijā:

“(4) Sagatavojot izvērtēšanas ziņojumu, Valsts probācijas dienesta ierēdņiem papildus šā panta pirmajā un 1.¹ daļā minētajām tiesībām ir arī šā panta otrās daļas 4.punktā minētās tiesības.”

10. Papildināt 26.panta ievaddaļu pēc vārda “darbiniekiem” ar vārdiem “funkciju izpildē”.

11. Pārejas noteikumos:

aizstāt 5.punktā skaitļus un vārdus “17.panta pirmās daļas 2. un 3.punktā” ar skaitli un vārdiem “17.panta pirmajā daļā”;

papildināt pārejas noteikumus ar 8. un 9.punktu šādā redakcijā:

“8. Ministru kabinets līdz 2011.gada 1.aprīlim izdod šā likuma 15.panta ceturtajā daļā paredzētos Ministru kabineta noteikumus par izvērtēšanas ziņojuma sastādīšanas kārtību, tajā iekļaujamās informācijas apjomu un tā sniegšanas kārtību.

9. Grozījumi šā likuma 15.pantā un 17.panta trešajā daļā, kas paredz Valsts probācijas dienesta pienākumu sniegt izvērtēšanas ziņojumus, stājas spēkā 2011.gada 1.aprīlī.”

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

551. 1441L/9 Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likums

I nodaļa

Vispārīgie noteikumi

1.pants. Likumā lietotie termini

Likumā ir lietoti šādi termini:

- 1) **antikie šaujамieroči** — šaujамieroči, kas izgatavoti līdz 1899.gadam;
- 2) **aprite** — ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu izgatavošana (ražošana), remonts, iegādāšanās, realizēšana, kolekcionēšana, eksports, imports un tranzīts, ievēšana Latvijā vai izvešana no tās, minēto priekšmetu mantošana, uzskaitē, eksponēšana izstādēs vai demonstrēšana, izmantošana, pielietošana, apbalvošana ar tiem, to glabāšana, nēsāšana, pārvadāšana, pārsūtīšana, izņemšana, atsavināšana un iznīcināšana;
- 3) **atkārtotas darbības šaujамierocis** — šaujамierocis, kurā pēc katra šāviena jaunu patronu no magazīnas vai cilindra ievada ar roku darbināms mehānisms;
- 4) **aukstais ierocis** — priekšmets, kam piemīt ieroča pazīmes un kas paredzēts bojājumu nodarīšanai, izmantojot cilvēka muskuļu spēku vai speciālus mehānismus;
- 5) **automātiskais šaujамierocis** — šaujамierocis, kas pēc katra šāviena pats uzlādējas jaunam šāvienam un, ja vienreiz tiek iedarbināts tā palaišanas mehānisms, spēj izdarīt vairākus šāvienus;
- 6) **dienesta šaujамieroči** — valsts un pašvaldību iestādēm un privāto tiesību juridiskajām personām, kurām tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot šaujамieročus piešķirtas saskaņā ar likumu, piederoši šaujамieroči, kas paredzēti dienesta vai darba pienākumu pildīšanai;
- 7) **eksports** — Latvijā ražotu vai no citām valstīm ievestu ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu izvešana no Latvijas realizēšanai citās Eiropas Savienības dalībvalstīs, Eiropas Ekonomikas zonas valstīs vai citās valstīs;
- 8) **elektrošoka ierīce** — speciālais līdzeklis, kura augstsprieguma elektriskais lādiņš īslaicīgi paralizējoši iedarbojas uz cilvēka vai dzīvnieka organismu;
- 9) **garstobra šaujамierocis** — šaujамierocis, kura stobra garums pārsniedz 300 milimetrus vai kura kopējais garums pārsniedz 600 milimetrus;
- 10) **gāzes baloniņš** — speciālais līdzeklis, kas pildīts ar sašķidrinātu gāzi, kurai ir īslaicīga kairinoša vai paralizējoša iedarbība;
- 11) **gāzes pistole (revolveris)** — ierocis, kas konstruktīvi paredzēts tikai patronām ar kairinošu vai paralizējošu vielu saturošas gāzes mikrodaļiņām, lai īslaicīgi iedarbotos uz cilvēka organismu;
- 12) **glabāšana** — ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu turēšana atļautā vietā, ievērojot noteiktās drošības prasības;
- 13) **gludstobra šaujамierocis** — šaujамierocis, kuram ir gludas vismaz divas trešdaļas no stobra urbuma garuma, skaitot no patronatelpas;
- 14) **iegādāšanās** — ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu iegūšana īpašumā vai valdījumā;
- 15) **ierocis** — priekšmets vai mehānisms, kas speciāli radīts dzīvu vai nedzīvu mērķu iznīcināšanai vai bojāšanai;

- 16) **ieroča kopija** — oriģinālā ieroča precīzs atdarinājums, kas nav derīgs lietošanai un kam ir tikai izziņas avota vai dekoratīvas funkcijas;
- 17) **ieroča pārvadāšana** — nepielādēta un atsevišķi no munīcijas iesaiņota ieroča pārvadāšana, pārnēsāšana vai citāda pārvietošana sev līdzī tādā veidā, ka tā pielietošana nav iespējama;
- 18) **ieroča remonts** — ieroča defektu novēršana vai ieroča pielāgošana īpašnieka individuālajām vajadzībām;
- 19) **imports** — citās Eiropas Savienības dalībvalstīs un Eiropas Ekonomikas zonas valstīs vai citās valstīs ražotu ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu ieviešana Latvijā realizēšanai vietējā tirgū;
- 20) **īsstobra šaujamierocis** — šaujamierocis, kura stobra garums nepārsniedz 300 milimetrus vai kura kopējais garums nepārsniedz 600 milimetrus;
- 21) **izgatavošana** — dažādu veidu ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu rūpnieciska, amatnieciska vai individuāla ražošana;
- 22) **kalibrs** — šaujamieroča stobra iekšējais diametrs, šāviņa vai čaulas nosacītais izmērs;
- 23) **klasifikācija** — ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu iedalījums kategorijās atbilstoši to tehniskajiem parametriem un lietojumam;
- 24) **kolekcija** — ieroču vai munīcijas krājums, kuram ir zinātniski tehniska, mākslas, vēstures, kriminālistiska vai citāda izziņas avota nozīme;
- 25) **lielas enerģijas pneimatiskais ierocis** — pneimatiskais ierocis, kura šāviņa sākumenerģija ir lielāka par 12 džouliem;
- 26) **marķēšana** — tādu īpašu atzīmju vai numuru iestrādāšana uz ieroča, tā būtiskajām sastāvdaļām un munīcijas, kas ļauj to atšķirt no citiem ieročiem, to sastāvdaļām un munīcijas;
- 27) **mazas enerģijas pneimatiskais ierocis** — pneimatiskais ierocis, kura šāviņa sākumenerģija nepārsniedz 12 džoulus;
- 28) **militārie šaujamieroči un speciālie līdzekļi** — speciāli militārajām vajadzībām ražoti šaujamieroči un speciālie līdzekļi, kas paredzēti dzīvu vai nedzīvu mērķu iznīcināšanai vai bojāšanai, kā arī šo ieroču un speciālo līdzekļu munīcija, sastāvdaļas un palīgierīces;
- 29) **munīcija** — priekšmeti, kas konstruktīvi izgatavoti šāviena izdarīšanai un paredzēti dzīvu vai nedzīvu mērķu iznīcināšanai vai bojāšanai;
- 30) **nēsāšana** — pielietošanai gatava ieroča vai speciālā līdzekļa pārnēsāšana sev līdzī ārpus glabāšanas vietas;
- 31) **pārsūtīšana** — ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu pārvietošana pa pastu, ar bagāžu vai ar trešo personu starpniecību;
- 32) **patrona** — šaujamieroča vai gāzes pistoles (revolvera) munīcija (ar šāviņu vai bez tā), kurā vienā veselumā apvienots propelents (šaujampulveris), aizdedzināšanas ierīce (kapsle) un čaula (var nebūt);
- 33) **pneimatiskais ierocis** — ierocis, no kura lodi, bultu vai citu šāviņu izšauj ar saspiestas gāzes palīdzību;
- 34) **pusautomātiskais šaujamierocis** — šaujamierocis, kas pēc katra šāviena pats uzlādējas jaunam šāvienam un, ja vienreiz tiek iedarbināts tā palaišanas mehānisms, spēj izdarīt tikai vienu šāvienu;
- 35) **realizēšana** — ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu pārdošana, maiņa, dāvināšana, pārreģistrēšana vai citāda nodošana citai personai īpašumā vai valdījumā;
- 36) **salūtpatrona** — patrona, kurai nav šāviņa un kura paredzēta šaušanas imitācijai, salūtēšanai vai signāla došanai;

- 37) **speciālie līdzekļi** — ķīmiskās vielas, priekšmeti vai mehānismi, kas paredzēti paš aizsardzībai vai sabiedriskās kārtības nodrošināšanai, bet nav ieroči;
- 38) **šaujmierocis** — pārnēsājams ierocis ar stobru vai bez tā, kurā, šaujampulverim sadegot, šāviņš saņem kinētisko enerģiju virzes kustībai gāzu spiediena rezultātā;
- 39) **šaujmieroča būtiskā sastāvdaļa** — stobrs, aizslēgs, patronu nodalījums (patronu cilindrs, mehānismu kārba vai rāmis), kas ietverts šaujmieroču kategorijā;
- 40) **šaujmieroča sastāvdaļa** — jebkurš elements vai tā aizstājējs, kas ir speciāli konstruēts šaujmierocim un nepieciešams tā darbināšanai, ieskaitot stobru, rāmi, pastobri, mehānismu kārbu vai rāmi, patronu cilindru, sprūdu un aizslēgu, un jebkura ierīce, kas konstruēta vai pielāgota šaujmieroča šāviena skaņas klusināšanai, kā arī liesmu slāpētājs;
- 41) **šāviņš** — lode, renkulis, skrots, bulta vai citi priekšmeti vai vielas, kas paredzēti vai pielāgoti šaušanai no ieroča vai izšauti no ieroča;
- 42) **traumatiskais šaujmierocis** — šaujmierocis, kurš konstruktīvi paredzēts tikai patronām ar samazinātu šaujampulvera vai cita propelenta daudzumu, kura patronas šāviņš ir izgatavots no tāda materiāla, kas samazina iespēju nodarīt cilvēka vai dzīvnieka dzīvībai bīstamus miesas bojājumus, un kurš Latvijā klasificēts kā traumatiskais šaujmierocis;
- 43) **viena šāviena šaujmierocis** — šaujmierocis, kuram nav magazīnas vai cilindra un kurā munīciju (patronu) pirms katra šāviena ieliek ar roku;
- 44) **vītņstobra šaujmierocis** — šaujmierocis, kuram stobra urbūmā visā tā garumā izveidotas spirālveida gropes, kas izraisa lodes rotāciju, izņemot šaujmieročus, kuri paredzēti šaušanai ar gludstobra šaujmieroču munīciju un Latvijā klasificēti kā gludstobra šaujmieroči.

2.pants. Likuma mērķis

Šā likuma mērķis ir noteikt valsts institūciju un privātpersonu tiesības un pienākumus attiecībā uz ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu apriti Latvijā, kā arī noteikt šo priekšmetu klasifikāciju, aizliegumus un ierobežojumus attiecībā uz šiem priekšmetiem, lai garantētu personu un sabiedrības drošību.

3.pants. Likuma darbības joma

(1) Likums attiecas uz ieročiem, munīciju, speciālajiem līdzekļiem un to sastāvdaļām, izņemot:

- 1) antīkos šaujmieročus un to atdarinājumus, ja no tiem nevar šaut ar patronu, kas paredzēta aizliegtajiem šaujmieročiem vai šaujmieročiem, kuru aprītei nepieciešama Valsts policijas atļauja;
- 2) ieroču kopijas un ieročus, kas deaktivēti — padarīti nederīgi šāviena izdarīšanai tādējādi, ka visas šaujmieroča būtiskās sastāvdaļas ir kļuvušas neatgriezeniski nelietošanas un nav noņemamas, aizvietojamas vai maināmas tā, ka tas ļautu šaujmieroci jebkādā veidā padarīt derīgu šaušanai, ja šīs pārmaiņas ir oficiāli apstiprinātas Valsts policijā;
- 3) rūpnieciski ražotus sertificētus instrumentus, kuros izmantoti šaujmieroču darbības principi vai konstrukcijas un kurus var izmantot tikai paredzētajiem mērķiem;
- 4) zemūdens medību ieročus un to munīciju;
- 5) ar gāzes spiediena spēku darbināmus marķierus, kas izskatās kā šaujmieroči un šauj ar želatīna bumbām, kuras ir pildītas ar krāsvielu un trāpījuma vietā izšķīst, to iezīmējot (peintbola ieročus);
- 6) ar elektromotora, atsperes vai gāzes spiediena spēku darbināmus priekšmetus, kas izskatās kā šaujmieroči un paredzēti šaušanai ar plastmasas bumbiņām, kuru sākumenerģija nepārsniedz četrus džoulus.

(2) Par šaujameroci uzskata arī priekšmetu, kas paredzēts vai var tikt pielāgots, lai šaujampulvera iedarbības rezultātā raidītu šāviņu, ja tas izskatās kā šaujamerocis vai ir maskēts kā cits priekšmets un tā konstrukcija vai materiāls, no kura tas izgatavots, ļauj to pārveidot šāviņa raidīšanai šaujampulvera iedarbības rezultātā, izņemot priekšmetus, kas:

- 1) dezaktivēti;
- 2) paredzēti trauksmes radīšanai, signalizēšanai, dzīvības glābšanai, dzīvnieku kaušanai, zvejai ar harpūnu vai arī rūpnieciskām vai tehniskām vajadzībām, ja vien tos var izmantot tikai minētajiem nolūkiem.

II nodaļa

Ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu klasifikācija

4.pants. Ieroču un munīcijas klasifikācija Latvijā

(1) Latvijā atļauta tikai tādu šaujamerocū, munīcijas un lielas enerģijas pneimatisko ieroču aprīte (izņemot militāro ieroču un munīcijas aprīti), kas ir klasificēti Valsts policijā.

(2) Ieročus un munīciju klasificē, iedalot tos atbilstoši tehniskajiem parametriem un lietojumam.

(3) Viena veida, markas (sistēmas), modeļa un kalibra šaujameroci un munīciju, kā arī lielas enerģijas pneimatisko ieroci var klasificēt vairākiem lietojuma veidiem.

(4) Kārtību, kādā Valsts policija klasificē šaujamerocus, munīciju un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus, nosaka Ministru kabinets.

5.pants. Ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu klasifikācija atbilstoši to lietojumam

Ieročus, munīciju un speciālos līdzekļus atbilstoši to lietojumam iedala šādi:

- 1) militārie šaujameroci, munīcija un speciālie līdzekļi;
- 2) dienesta šaujameroci, gāzes ieroči, pneimatiskie ieroči, munīcija un speciālie līdzekļi, kas paredzēti sabiedriskās kārtības un drošības sargāšanai, dienesta vai darba pienākumu pildīšanai;
- 3) pašaizsardzības ieroči, munīcija un speciālie līdzekļi;
- 4) medību ieroči un to munīcija;
- 5) sporta ieroči un to munīcija;
- 6) kolekciju ieroči un to munīcija.

6.pants. Ieroču un munīcijas tehniskā klasifikācija

(1) A kategorijas ieroči un munīcija ir:

- 1) militārie ieroči un to munīcija;
- 2) automātiskie šaujameroci;
- 3) šaujameroci, kas maskēti kā citi priekšmeti;
- 4) pistoļu un revolveru patronas ar ekspansīvajām lodēm (šaujamerocā lode, kas, iekļuvusi mērķī, sadalās vai izplešas) vai lodēm ar novirzītu smaguma centru, izņemot medību un sporta šaujamerocū munīciju.

(2) B kategorijas ieroči ir:

- 1) pusautomātiskie vai atkārtotas darbības īsstobra šaujameroci;
- 2) viena šāviena īsstobra šaujameroci, kuru munīcijai ir centrālā kapsula;
- 3) viena šāviena īsstobra šaujameroci, kuru kopējais garums ir mazāks par 280 milimetriem un kuru munīcijai ir apmales kapsula;
- 4) pusautomātiskie garstobra šaujameroci, kuru patronatelpas un magazīnas (patronu padošanas mehānisma) kopējā ietilpība ir lielāka par trim patronām;

- 5) pusautomātiskie garstobra šaujamoči, kuru patronēlpas un magazīnas kopējā ietilpība nav lielāka par trim patronām, bet magazīna ir noņemama vai kurus, izmantojot vienkāršus instrumentus, var pārveidot par tādu ieroci, kura patronēlpas un magazīnas kopējā ietilpība ir lielāka par trim patronām;
- 6) atkārtotas darbības un pusautomātiskie gludstobra šaujamoči, kuru stobra garums nepārsniedz 600 milimetrus;
- 7) pusautomātiskie šaujamoči, kas nav militārie šaujamoči un izskatās kā automātiskie šaujamoči.

(3) C kategorijas ieroci ir:

- 1) atkārtotas darbības garstobra šaujamoči, izņemot šā panta otrās daļas 6.punktā minētos šaujamočus;
- 2) viena šāviena garstobra—vītņstobra šaujamoči;
- 3) pusautomātiskie garstobra šaujamoči, izņemot šā panta otrās daļas 4., 5., 6. un 7.punktā minētos šaujamočus;
- 4) viena šāviena īsstobra šaujamoči, kuru kopējais garums nav mazāks par 280 milimetriem un kuru munīcijai ir apmales kapsula.

(4) D kategorijas šaujamoči ir viena šāviena garstobra—gludstobra šaujamoči.

(5) Pneimatisko ierocu kategorijā ietilpst lielas enerģijas pneimatiskie ieroci un mazas enerģijas pneimatiskie ieroci.

7.pants. Pašaizsardzībai paredzētie ieroci, munīcija un speciālie līdzekļi

(1) Latvijā pašaizsardzībai atļauti šādi ieroci, munīcija un speciālie līdzekļi:

- 1) pašaizsardzībai klasificēti B kategorijas pusautomātiskie, atkārtotas darbības vai viena šāviena īsstobra šaujamoči (pistoles un revolveri), kuru kalibrs nav lielāks par deviņiem milimetriem, un to munīcija, izņemot šādas kategorijas traumatiskos šaujamočus un to munīciju;
- 2) pašaizsardzībai klasificēti B, C un D kategorijas garstobra—gludstobra šaujamoči, ieskaitot traumatiskos šaujamočus, kuru garums nav lielāks par 76,2 milimetriem, un to patronas;
- 3) pašaizsardzībai paredzētas pusautomātiskās, atkārtotas darbības vai viena šāviena gāzes pistoles (revolveri) un to munīcija;
- 4) pašaizsardzībai paredzēti gāzes baloniņi;
- 5) pašaizsardzībai paredzētas elektrošoka ierīces;
- 6) pašaizsardzībai paredzētas psiholoģiskas iedarbības skaņu ierīces agresīvu dzīvnieku aizbaidīšanai.

(2) Pašaizsardzībai paredzēto gāzes pistoļu (revolveru) munīcijā un gāzes baloniņos atļauts izmantot šādas kairinošas vielas (lakrimatorus):

- 1) omega-hloracetofenols (fenacilhlorīds) CN (CAS 532-27-4);
- 2) O-hlorobenzilidenemalonitrils CS (CAS 2698-41-1);
- 3) Oleoresin Capsicum, Capsaicin OC (piparu gāze, ieskaitot Teren-1 un Skorpion 5003, bet izņemot Teren-4, Teren-6, PMKK+CS un Rezeda) (CAS 8023-77-6);
- 4) Capsaicin II PAVA (sintētiskā piparu gāze, Nonivamide) (CAS 2444-46-4).

III nodaļa

Aizliegumi attiecībā uz ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu apriti

8.pants. Vispārīgie aizliegumi

Latvijā ir aizliegta:

- 1) Latvijai saistošos starptautiskajos līgumos aizliegto ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu aprite, izņemot to izņemšanu un iznīcināšanu;
- 2) neklasificētu šaujamieroču, to munīcijas un lielas enerģijas pneimatisko ieroču aprite;
- 3) nemarkētu šaujamieroču un to būtisko sastāvdaļu, kā arī nemarkētas munīcijas, nemarkētu lielas enerģijas pneimatisko ieroču un nemarkētu gāzes pistoļu (revolveru) aprite;
- 4) pašizgatavotu šaujamieroču, lielas enerģijas pneimatisko ieroču un pašizgatavotas munīcijas aprite, izņemot medību un sporta šaujamieroču patronu komplektēšanu no rūpnieciski ražotām sastāvdaļām vai pašizgatavotām skrotīm, renkuļiem un lodēm;
- 5) tehniskajiem noteikumiem neatbilstošu šaujamieroču vai šaujamieroču ar mainītu tehnisko klasifikāciju, kā arī šaušanai kārtām vai slēptai nēsāšanai pārveidotu šaujamieroču vai lielas enerģijas pneimatisko ieroču iegādāšanās, glabāšana, nēsāšana un realizēšana;
- 6) tādu rotaļlietu izgatavošana un pārdošana, kuras pēc ārējā izskata ir rūpnieciski ražoto šaujamieroču kopijas.

9.pants. Aizliegumi fiziskajām un juridiskajām personām

(1) Fiziskajām personām ir aizliegts:

- 1) iegādāties, glabāt, nēsāt, realizēt, izmantot un pielietot gāzes granātas, munīciju, kas pildīta ar kairinošas vai paralizējošas iedarbības vielām un nav paredzēta gāzes pistolēm (revolveriem), psiholoģiskas iedarbības gaismas un skaņu ierīces, zemūdens šaujamieročus un to munīciju, elektrošoka pistoles ar vadiem un elektrodiem;
- 2) iegādāties, glabāt un realizēt munīciju, kuras šāviņš pildīts ar medikamentiem, kas paredzēti dzīvnieku īslaicīgai iemidzināšanai, paralizēšanai vai nogalināšanai, un šādai munīcijai īpaši paredzētus ieročus;
- 3) nēsāt tādus aukstos ieročus, kas īpaši paredzēti miesas bojājumu nodarīšanai, izņemot medniekiem, zvejniekiem un maksšķerniekiem paredzētos aukstos ieročus — medībās, zvejā un maksšķerēšanā —, sportistiem attiecīgajam sporta veidam paredzētos aukstos ieročus — sacensībās vai treniņos — un aukstos ieročus, ko izmanto kultūras pasākumu dalībnieki izrādēs, parādēs un citos oficiālos kultūras pasākumos;
- 4) iegādāties, glabāt, nēsāt, realizēt, izmantot un pielietot šaujamieročus, kas padarīti derīgi šaušanai tikai ar salūtpatronām.

(2) Fiziskajām un juridiskajām personām ir aizliegts izgatavot, iegādāties, glabāt, nēsāt, pielietot, izmantot un realizēt jebkurus ieročus ar apzāģētiem vai pārurbtiem stobriem, apzāģētām laidēm, šaujamieročus ar palielinātu magazīnas ietilpību, kā arī nēsāt, izmantot un pielietot šaujamieročus un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus ar nomontētām laidēm.

(3) Fiziskajām un juridiskajām personām ir aizliegts izgatavot, iegādāties, glabāt, nēsāt, realizēt, izmantot un pielietot:

- 1) koncentrētas virzītas enerģijas ieročus (lāzeru, elementārdaļiņu vai lieljaudas radiofrekvenču staru sistēmas, kas spēj iznīcināt vai paralizēt mērķi);
- 2) A kategorijas ieročus, to munīciju un sastāvdaļas;
- 3) šaujamieročus, kas maskēti kā citi priekšmeti;
- 4) šāviena trokšņa slāpētājus (klusinātājus) un liesmu slāpētājus, kā arī ar tiem aprīkotus šaujamieročus;

- 5) B kategorijas pusautomātiskos, atkārtotas darbības vai viena šāviena īsstobra traumatiskos šaujamočus un to munīciju;
- 6) munīciju, kas pildīta ar nervus paralizējošām gāzēm, vai tādu gāzes pistoļu (revolveru) munīciju, kas satur gumijas skrotis, lodes vai citu cietu vielu šāviņus vai var nodarīt miesas bojājumus vai izraisīt cilvēka nāvi, šaujot no attāluma, lielāka par metru;
- 7) gāzes granātas, munīciju, kas pildīta ar kairinošas vai paralizējošas iedarbības vielām un nav paredzēta gāzes pistolēm (revolveriem), psiholoģiskas iedarbības gaismas un skaņu ierīces;
- 8) šaujamoču būtiskās sastāvdaļas (izņemot medībām un sportam paredzēto garstobra šaujamoču maināmos stobrus), kā arī šaujamoču būtisko sastāvdaļu sagataves.

10.pants. Fiziskajām un juridiskajām personām noteikto aizliegumu izņēmumi

(1) Šā likuma 9.panta trešajā daļā minētie ierobežojumi neattiecas uz Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem.

(2) Šā likuma 9.panta trešajā daļā minētie ieroču, to sastāvdaļu, munīcijas un speciālo līdzekļu (izņemot koncentrētas virzītas enerģijas ieročus) iegādāšanās, glabāšanas, nēsāšanas, realizēšanas, izmantošanas un pielietošanas aizliegumi neattiecas uz Satversmes aizsardzības biroju, Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēm, kurām paredzēti dienesta šaujamoči, Ieslodzījuma vietu pārvaldi, Militārās izlūkošanas un drošības dienestu un Latvijas Bankas Aizsardzības pārvaldi.

(3) Šā likuma 9.panta trešajā daļā minēto ieroču, to munīcijas un speciālo līdzekļu (izņemot koncentrētas virzītas enerģijas ieročus un munīciju, kas pildīta ar nervus paralizējošām gāzēm) izgatavošanas aizliegumi un šaujamoču būtisko sastāvdaļu sagatavju iegādāšanās aizliegumi neattiecas uz komersantiem, kuriem izsniegta speciālā atļauja (licence) šaujamoču izgatavošanai.

(4) Šā likuma 9.panta trešajā daļā minēto šaujamoču būtisko sastāvdaļu iegādāšanās aizliegumi neattiecas uz komersantiem, kuriem izsniegta speciālā atļauja (licence) šaujamoču izgatavošanai vai remontam.

(5) Šā likuma 9.panta trešajā daļā minēto šāviena trokšņa slāpētāju (klusinātāju) un ar tiem aprīkotu šaujamoču iegādāšanās, glabāšanas un izmantošanas aizliegumi neattiecas uz juridiskajām personām, kas saņēmušas atļauju savvaļas sugu dzīvnieku turēšanai savā īpašumā vai valdījumā esošajās iežogotajās platībās.

(6) Kārtību, kādā šā panta piektajā daļā minētās juridiskās personas iegādājas, glabā, izsniedz un izmanto šāviena trokšņa slāpētājus (klusinātājus) un ar tiem aprīkotus šaujamočus savvaļas dzīvnieku sugu iegūšanai, nosaka Ministru kabinets.

IV nodaļa

Ieroču atļaujas

11.pants. Ieroču atļauju izsniegšana

(1) Fiziskajām un juridiskajām personām, izņemot valsts un pašvaldību iestādes, kurām tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot ieročus piešķirtas saskaņā ar likumu, ir tiesības iegādāties, kolekcionēt, glabāt, nēsāt, pārvadāt un realizēt B, C un D kategorijas šaujamočus, ieskaitot traumatiskos garstobra šaujamočus, to maināmos stobrus un šaujamoču munīciju, kā arī lielas enerģijas pneimatiskos ieročus tikai ar Valsts policijas atļauju.

(2) Valsts policija izsniedz atļaujas B, C un D kategorijas medību, sporta, pašaizsardzības un dienesta šaujamoču, to maināmo stobru, šaujamoču munīcijas, kā arī lielas enerģijas pneimatisko ieroču iegādei, glabāšanai, kolekcionēšanai, pārvadāšanai, ievēšanai Latvijā un izvešanai no tās, tranzītam caur Latviju, pārvadāšanai Eiropas Savienības dalībvalstīs un realizēšanai, kā arī īsstobra pašaizsardzības šaujamoču nēsāšanai.

(3) Atļauju iegādāties un glabāt šaujamo ieroci maināmo stobru izsniedz personai, kurai reģistrēts garstobra medību vai sporta šaujamierocis izmantošanai medībās, sportā vai treniņšaušanā.

(4) Ieroča glabāšanas, nēsāšanas un ieroču kolekcijas atļaujas izsniedz uz nenoteiktu laiku.

(5) Eiropas šaujamo ieroci apliecību Valsts policija izsniedz uz pieciem gadiem personai, kurai reģistrēti B, C vai D kategorijas šaujamo ieroci izmantošanai medībās vai sportā vai lielas enerģijas pneimatiskie ieroci izmantošanai sportā.

(6) Ja ieroča atļauja ir bojāta, iznīcināta, nozaudēta vai nolaupīta, persona Valsts policijā saņem atļaujas dublikātu, bet, ja mainījušies atļaujā norādītie fiziskās vai juridiskās personas dati vai ieroča glabāšanas adrese, — atkārtotu ieroča atļauju.

(7) Kārtību, kādā Valsts policija izsniedz šā panta otrajā daļā minētās atļaujas, to dublikātus un atkārtotas atļaujas, Eiropas šaujamo ieroci apliecības, pagarina Eiropas šaujamo ieroci apliecību derīguma termiņu, anulē atļaujas, kā arī prasības, kas jāievēro ieroča glabāšanas, nēsāšanas vai ieroču kolekcijas atļaujas saņemšanai un atļaujas darbības laikā, nosaka Ministru kabinets.

(8) Par jebkāda veida ieroča atļaujas, atkārtotas atļaujas, atļaujas dublikāta, Eiropas šaujamo ieroci apliecības izsniegšanu un Eiropas šaujamo ieroci apliecības derīguma termiņa pagarināšanu maksājama valsts nodeva. Valsts nodevas apmēru, atvieglojumus un maksāšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

12.pants. Ieroča iegādāšanās atļauja

Ieroča iegādāšanās atļauja ir derīga trīs mēnešus no dienas, kad Valsts policija pieņēmusi lēmumu par tās izsniegšanu. Atļauja dod tiesības:

- 1) iegādāties tajā norādītos šaujamo ieroci, to maināmos stobrus, lielas enerģijas pneimatiskos ieroci un munīciju Latvijā no komersantiem, kuri saņēmuši speciālo atļauju (licenci) ieroču izgatavošanai vai tirdzniecībai, vai, saņemot atļauju ieroča ieviešanai Latvijā, — no ārvalstu ieroču izgatavotājiem un tirdzniecības komersantiem saskaņā ar attiecīgo valstu likumiem;
- 2) noteiktajā kārtībā glabāt un pārvadāt šaujamo ieroci, tā munīciju un maināmo stobru vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci līdz tā reģistrācijai Valsts policijā;
- 3) Valsts policijā pārreģistrēt sev citas tādas fiziskās vai juridiskās personas šaujamo ieroci, arī to maināmos stobrus, vai lielas enerģijas pneimatiskos ieroci, kura saņēmusi ieroča realizēšanas atļauju.

13.pants. Ieroča glabāšanas atļauja

Ieroča glabāšanas atļauja dod tiesības noteiktajā kārtībā glabāt atļaujā norādīto šaujamo ieroci, tā maināmo stobru vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci atļaujā norādītajā ieroča īpašnieka (fiziskās personas) deklarētajā dzīvesvietā un nekustamā īpašuma, arī kopīpašuma, atrašanās vietā vai ieroča īpašnieka (juridiskās personas) īpaši ierīkotā ieroču glabātavā, pārvadāt vai pārsūtīt ieroci, iegādāties un glabāt tā munīciju, izmantot ieroci atbilstoši tā lietojuma veidam, kā arī izmantot un pielietot ieroci šajā likumā vai citos normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos un kārtībā.

14.pants. Ieroča nēsāšanas atļauja

(1) Ieroča nēsāšanas atļauju izsniedz fiziskajām personām B kategorijas īstobra pašaizsardzības šaujamo ieroci nēsāšanai.

(2) Ieroča nēsāšanas atļauja dod fiziskajai personai tiesības noteiktajā kārtībā glabāt šaujamo ieroci atļaujā norādītajā ieroča īpašnieka deklarētajā dzīvesvietā un nekustamā īpašuma, arī kopīpašuma, atrašanās vietā, pārvadāt vai pārsūtīt ieroci, iegādāties un glabāt tā munīciju, nēsāt un izmantot ieroci atbilstoši tā lietojuma veidam, kā arī izmantot un pielietot ieroci šajā likumā vai citos normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos un kārtībā.

(3) Juridiskās personas, kurām reģistrēti dienesta šaujamo ieroci, darbiniekiem izsniedz dienesta ieroča, arī garstobra šaujamo ieroci, nēsāšanas atļauju. Dienesta ieroča nēsāšanas atļauja dod juridiskās personas darbiniekiem tiesības saņemt un nēsāt darba pienākumu pildīšanai juridiskajai

personai reģistrēto dienesta šaujamieroci, kā arī to pielietot šajā likumā vai citos normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos un kārtībā. Dienesta ieroča nēsāšanas atļauja nedod tiesības iegādāties šaujamieroča munīciju.

15.pants. Ieroča realizēšanas atļauja

Ieroča realizēšanas atļauja dod personai tiesības tajā norādītos šaujamieročus, arī to maināmos stobrus, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus vai to munīciju pārdot ar tāda Latvijas komersanta starpniecību, kurš saņēmis speciālo atļauju (licenci) ieroču tirdzniecībai, vai pārreģistrēt tos Valsts policijā citai personai, kura saņēmusi ieroča iegādāšanās atļauju.

V nodaļa

Tiesības un ierobežojumi

16.pants. Fiziskās personas, kurām ir tiesības saņemt ieroča atļauju, iegādāties, glabāt, nēsāt un pārvadāt ieročus un speciālos līdzekļus

(1) Fiziskajai personai, kas sasniegusi 16 gadu vecumu, ir tiesības iegādāties, glabāt un nēsāt pašaizsardzībai paredzētus gāzes baloniņus un pielietot tos pašaizsardzībai.

(2) Fiziskajai personai, kas sasniegusi 18 gadu vecumu, ir tiesības:

- 1) iegādāties, glabāt un pārvadāt aukstos ieročus, mazas enerģijas pneimatiskos ieročus un to munīciju un izmantot šos ieročus treniņos un sporta sacensībās;
- 2) iegādāties, glabāt un nēsāt pašaizsardzībai paredzētas elektrošoka ierīces un pielietot tās pašaizsardzībai;
- 3) iegādāties, glabāt un nēsāt gāzes pistoles (revolverus) un to munīciju un pielietot tās pašaizsardzībai.

(3) Latvijas pilsonim, Latvijas nepilsonim, ārvalstniekam, bezvalstniekam un bēglim, kas saņēmis pastāvīgās uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā, Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonim un Eiropas Ekonomikas zonas valsts pilsonim, kas sasniedzis 18 gadu vecumu, ja uz viņu neattiecas šajā likumā minētie aizliegumi, ir tiesības ar Valsts policijas atļauju iegādāties, glabāt un pārvadāt B, C un D kategorijas garstobra—gludstobra medību, sporta un pašaizsardzības šaujamieročus, traumatiskos garstobra šaujamieročus, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un to munīciju, izmantot šos ieročus atbilstoši to lietojuma veidam medībās, pašaizsardzībai, treniņšaušanā, šaušanas sporta sacensībās, kā arī lauksaimniecības dzīvnieku nogalināšanai normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

(4) Šā panta trešajā daļā minētajai personai, kura sasniegusi 21 gada vecumu un kurai ir mednieka apliecība, ja uz šo personu neattiecas šajā likumā minētie aizliegumi, ir tiesības ar Valsts policijas atļauju iegādāties, glabāt un pārvadāt B un C kategorijas garstobra—vītņstobra medību šaujamieročus un to munīciju, izmantot šos ieročus medībās, treniņšaušanā, šaušanas sporta sacensībās, kā arī lauksaimniecības dzīvnieku nogalināšanai normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

(5) Šā panta trešajā daļā minētajai personai, kura sasniegusi 18 gadu vecumu, kura vismaz trīs gadus ir reģistrētas sporta organizācijas biedrs un kurai ir vismaz otrā sporta klase ar šaušanu saistītā sporta veidā, ja uz šo personu neattiecas šajā likumā minētie aizliegumi, ir tiesības ar Valsts policijas atļauju iegādāties, glabāt un pārvadāt B un C kategorijas garstobra sporta šaujamieročus un to munīciju, B kategorijas īsstobra šaujamieročus, kuru kalibrs nav lielāks par 5,6 milimetriem, un to munīciju un izmantot šos ieročus treniņšaušanā un šaušanas sporta sacensībās.

(6) Latvijas pilsonim, pastāvīgās uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā saņēmušam Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonim un Eiropas Ekonomikas zonas valsts pilsonim, kas sasniedzis 21 gada vecumu, ja uz viņu neattiecas šajā likumā minētie aizliegumi, ir tiesības ar Valsts policijas atļauju iegādāties, glabāt un pārvadāt vai glabāt, pārvadāt un nēsāt B kategorijas pusautomātiskos, atkārtotas darbības un viena šāviena īsstobra šaujamieročus, kuru kalibrs nav lielāks par deviņiem milimetriem, un to munīciju un izmantot šos ieročus treniņšaušanā un šaušanas sporta sacensībās, kā arī pielietot pašaizsardzībai.

17.pants. Ieroču un munīcijas iegādāšanās, glabāšanas un nēsāšanas aizliegumi

Šaujamo ieroču vai lielas enerģijas pneimatisko ieroču iegādāšanās, glabāšanas vai nēsāšanas atļauju aizliegts izsniegt fiziskajai personai:

- 1) kura sodīta par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, — pirms sodāmības dzēšanas vai noņemšanas;
- 2) kura kriminālprocesā ir apsūdzētais;
- 3) kura atbrīvota no kriminālatbildības saskaņā ar Krimināllikuma 58.pantu, — kamēr nav pagājis gads pēc attiecīgā lēmuma stāšanās spēkā;
- 4) kura nosacīti atbrīvota no kriminālatbildības saskaņā ar Krimināllikuma 58.¹ pantu, — pirms pārbaudes laika beigām;
- 5) kura atbrīvota no soda saskaņā ar Krimināllikuma 59.pantu, — kamēr nav pagājis gads pēc nolēmuma par atbrīvošanu no soda stāšanās spēkā;
- 6) kurai kriminālprocesā piemērots par smaga vai sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu aizdomās turētā statuss;
- 7) kura administratīvi sodīta par alkoholisko dzērienu, narkotisko, psihotropo, toksisko vai citu apreibinošo vielu ietekmē izdarītiem pārkāpumiem, par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, no narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes, par sīko huligānismu vai par ļaunprātīgu nepakļaušanos policijas darbinieka, robežsarga, zemessarga vai karavīra likumīgajam rīkojumam vai prasībai, — kamēr nav pagājis gads pēc administratīvā soda izpildes;
- 8) kurai ierobežotas (atņemtas uz laiku) ieroču iegādāšanās, glabāšanas vai nēsāšanas tiesības vai tiesības nodarboties ar komercdarbību ieroču aprites jomā, — pirms tiesību ierobežojuma termiņa beigām;
- 9) par kuru Valsts policijai ir pamatotas ziņas, ka tā ieroci var pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību;
- 10) par kuru Valsts policijai, prokuratūrai vai valsts drošības iestādēm ir ziņas, kas apliecina šīs personas piederību pie aizliegta militarizēta vai bruņota grupējuma, sabiedriskās organizācijas (partijas) vai sabiedrisko organizāciju (partiju) apvienības;
- 11) kurai diagnosticēti psihiski traucējumi;
- 12) kurai diagnosticēta alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu atkarība;
- 13) kura fizisku trūkumu dēļ nav spējīga lietot šaujamieroči vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci;
- 14) kurai nav deklarētas (reģistrētas) dzīvesvietas;
- 15) kuras norādītajā ieroča glabāšanas adresē nav nodrošināti noteiktie ieroču glabāšanas apstākļi;
- 16) kura minējusi nepamatotus ieroča iegādāšanās iemeslus.

18.pants. Iestādes un juridiskās personas, kurām ir tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot šaujamieročus, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un to munīciju

(1) Tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot šaujamieročus, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un to munīciju ir šādām iestādēm un juridiskajām personām:

- 1) valsts un pašvaldību iestādēm, kurām tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot šaujamieročus piešķirtas saskaņā ar likumu;
- 2) ar Valsts policijas atļauju — privāto tiesību juridiskajām personām, kurām tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot šaujamieročus piešķirtas saskaņā ar likumu, ja juridiskās personas dalībnieki (fiziskās personas), izņemot akcionārus, vadītāji un personas, kas ieņem amatus pārvaldes institūcijās, kā arī darbinieki, kuriem saskaņā ar darba pienākumiem pieejami ieroci un munīcija, atbilst šā likuma

16.panta sestās daļas nosacījumiem un uz viņiem neattiecas šā likuma 17.pantā minētie aizliegumi (izņemot 17.panta 13.punktā minēto aizliegumu attiecībā uz juridiskās personas dalībniekiem, vadītājiem un personām, kas ieņem amatus pārvaldes institūcijās);

- 3) ar Valsts policijas atļauju — valsts un pašvaldību dibinātām izglītības iestādēm, kurās paredzētas nodarbības ar šaušanu saistītos sporta veidos, jaunsargu vai militārās apmācības programmas, ja izglītības iestādes darbinieki, kuriem saskaņā ar darba pienākumiem pieejami ieroči un munīcija, atbilst šā likuma 16.panta sestās daļas nosacījumiem un uz viņiem neattiecas šā likuma 17.pantā minētie aizliegumi;
- 4) ar Valsts policijas atļauju — Latvijā atzītām sporta federācijām, kas nodarbojas ar sporta veidiem, kuri saistīti ar šaušanu (turpmāk — sporta federācijas), un to kolektīvajiem biedriem, ja to vadītāji un personas, kas ieņem amatus pārvaldes institūcijās, un darbinieki, kuriem saskaņā ar darba pienākumiem pieejami ieroči un munīcija, atbilst šā likuma 16.panta sestās daļas nosacījumiem un uz viņiem neattiecas šā likuma 17.pantā minētie aizliegumi (izņemot 17.panta 13.punktā minēto aizliegumu attiecībā uz juridiskās personas vadītājiem un personām, kas ieņem amatus pārvaldes institūcijās);
- 5) ar Valsts policijas atļauju — juridiskajām personām, kas saņēmušas pašvaldības atļauju 2. vai 3.kategorijas šautuves (šaušanas stenda) darbībai, ja juridiskās personas dalībnieki (fiziskās personas), izņemot akcionārus, vadītāji un personas, kas ieņem amatus pārvaldes institūcijās, kā arī darbinieki, kuriem saskaņā ar darba pienākumiem pieejami ieroči un munīcija, atbilst šā likuma 16.panta sestās daļas nosacījumiem un uz viņiem neattiecas šā likuma 17.pantā minētie aizliegumi (izņemot 17.panta 13.punktā minēto aizliegumu attiecībā uz juridiskās personas dalībniekiem, vadītājiem un personām, kas ieņem amatus pārvaldes institūcijās);
- 6) ar Valsts policijas atļauju — valsts, pašvaldību un privātajiem muzejiem, ja to vadītāji un personas, kas ieņem amatus pārvaldes institūcijās, kā arī darbinieki, kuriem saskaņā ar darba pienākumiem pieejami ieroči un munīcija, atbilst šā likuma 16.panta sestās daļas nosacījumiem un uz viņiem neattiecas šā likuma 17.pantā minētie aizliegumi (izņemot 17.panta 13.punktā minēto aizliegumu attiecībā uz juridiskās personas vadītājiem un personām, kas ieņem amatus pārvaldes institūcijās);
- 7) komersantiem, kas saņēmuši šā likuma 42.pantā minētās speciālās atļaujas (licences) komercdarbībai ar šaujamo ieročiem, lielas enerģijas pneimatiskajiem ieročiem un to munīciju.

(2) Šaujamo ieročus, kas padarīti derīgi šaušanai tikai ar salūtpatronām, un salūtpatronas atļauts iegādāties, glabāt un izmantot valsts un pašvaldību iestādēm un privāto tiesību juridiskajām personām, kurām tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot šaujamo ieročus piešķirtas saskaņā ar likumu, kā arī juridiskajām personām, kuras tos izmanto kinofilmu uzņemšanā vai citādā profesionālajā darbībā.

VI nodaļa

Ieroču atļauju anulēšana

19.pants. Ieroču iegādāšanās, glabāšanas, nēsāšanas un kolekcijas atļauju anulēšana

Valsts policija anulē ieroču iegādāšanās, glabāšanas, nēsāšanas un kolekcijas atļauju (arī dienesta ieroča nēsāšanas atļauju un personiskā apbalvojuma šaujamo ieroča glabāšanas vai nēsāšanas atļauju), ja:

- 1) uz personu attiecas šā likuma 17.pantā minētie aizliegumi;
- 2) persona neatbilst šā likuma 16.panta vai 18.panta pirmās daļas nosacījumiem;

- 3) personai atņemtas medišanas tiesības vai tās mednieka apliecība atzīta par nederīgu (medību šaujamieroča iegādāšanās un glabāšanas atļauju);
- 4) atļaujas saņemšanai sniegtas nepatiesas ziņas vai iesniegti nederīgi dokumenti;
- 5) juridisko personu, kurai reģistrēti ieroči, likvidē vai tās darbību aptur;
- 6) fiziskā vai juridiskā persona, kurai reģistrēti šaujamieroči vai lielas enerģijas pneimatiskie ieroči, atsakās uzrādīt valsts iestādes amatpersonai, kuras kompetencē ietilpst ieroču aprites kontrole, ieročus, munīciju un attiecīgo ieroču atļauju, izvairās vai citādi traucē Valsts policijas amatpersonai pārbaudīt šaujamieroču, munīcijas, to sastāvdaļu vai lielas enerģijas pneimatisko ieroču glabāšanas apstākļus ieroču atļaujā norādītajā adresē;
- 7) to nosaka tiesas nolēmums.

20.pants. Lēmuma pārsūdzēšana

(1) Lēmumu par atteikumu izsniegt šaujamieroča vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča iegādāšanās, glabāšanas, nēsāšanas vai šādu ieroču kolekcijas atļauju vai lēmumu par atļaujas anulēšanu fiziskā un juridiskā persona var apstrīdēt un pārsūdzēt Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā.

(2) Lēmuma par atļaujas anulēšanu apstrīdēšana un pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

21.pants. Ieroču un munīcijas nodošana Valsts policijai

(1) Ja šaujamieroča vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča glabāšanas, nēsāšanas vai šādu ieroču kolekcijas atļauju anulē, ierocis un munīcija piecu darbdienu laikā pēc attiecīga paziņojuma saņemšanas jānodod Valsts policijai vai ar tās atļauju — komersantam, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) šaujamieroču, lielas enerģijas pneimatisko ieroču un munīcijas tirdzniecībai.

(2) Nododot ieroci un munīciju, fiziskā un juridiskā persona nodod Valsts policijai arī attiecīgo ieroča atļauju un Eiropas šaujamieroču apliecību.

VII nodaļa

Ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu iegādāšanās, reģistrēšana, glabāšana, pārvadāšana, pārsūtīšana, nēsāšana, izmantošana un realizēšana

22.pants. Ieroču, to sastāvdaļu un munīcijas iegādāšanās, glabāšanas, pārvadāšanas, nēsāšanas, izmantošanas un pielietošanas nosacījumi fiziskajām personām

(1) Pirms šaujamieroča (izņemot medību šaujamieroci) vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča pirmreizējas iegādāšanās persona nokārto kvalifikācijas pārbaudījumu attiecībā uz ieroču un munīcijas aprites kārtību un apliecina prasmi rīkoties ar ieroci. Kvalifikācijas pārbaudījuma pieņemšanas kārtību, tā nokārtošanai nepieciešamo zināšanu apjomu, maksu par kvalifikācijas pārbaudījumu, kā arī iegūto līdzekļu izlietojumu nosaka Ministru kabinets.

(2) Šā panta pirmajā daļā minēto kvalifikācijas pārbaudījumu atkārtoti kārtot personas, kurām šaujamierocis vai lielas enerģijas pneimatiskais ierocis nav bijis reģistrēts pēdējo piecu gadu laikā, vai personas, kurām ieroča (arī medību šaujamieroča) glabāšanas vai nēsāšanas atļauja anulēta par ieroča vai munīcijas iegādāšanās, reģistrēšanas, glabāšanas, nēsāšanas vai realizēšanas noteikumu pārkāpumiem vai kurām ierobežotas (atņemtas uz laiku) ieroču iegādāšanās, glabāšanas vai nēsāšanas tiesības.

(3) Pirms medību šaujamieroča pirmreizējas iegādāšanās persona saņem mednieka apliecību. Pirms vītņstobra medību šaujamieroča pirmreizējas iegādāšanās persona nokārto arī praktisko eksāmenu šaušanā ar garstobra—vītņstobra medību šaujamieroci.

(4) Fiziskā persona piecu darbdienu laikā pēc šaujamieroča, tā maināmā stobra vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča iegādāšanās vai piecu darbdienu laikā pēc tā ieviešanas Latvijā reģistrē to Valsts policijā.

(5) Fiziskajai personai bez ieroču kolekcijas atļaujas saņemšanas ir tiesības iegādāties vai glabāt ne vairāk kā 10 šaujamieročus un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus, neskaitot šaujamieroču maināmos stobrus.

(6) Lai nomainītu šaujamieroča būtiskās sastāvdaļas, persona nodod šaujamieroci vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci komersantam, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) ieroču izgatavošanai vai remontam.

(7) Personām, kurām šaujamieroči reģistrēti medībām un sportam, ir tiesības iegādāties medību un sporta šaujamieroču patronu komplektēšanai atbilstošas rūpnieciski ražotas patronu sastāvdaļas un glabāt tās atļautajā šaujamieroča glabāšanas vietā.

(8) Fiziskajai personai ar Valsts policijas atļauju ir tiesības nodot šaujamieročus, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un to munīciju glabāšanai uz laiku ieroču glabātavās juridiskajām personām, kas saņēmušas ieroču glabāšanas atļauju, vai nodot ieročus un munīciju glabāšanai uz laiku Valsts policijai par maksu saskaņā ar Valsts policijas sniegto maksas pakalpojumu cenrādi.

(9) Personām, kurām garstobra šaujamieroči vai lielas enerģijas pneimatiskie ieroči reģistrēti medībām vai sportam, ir tiesības īslaicīgi, medību vai šaušanas sporta sacensību laikā, glabāt ieroci un munīciju īpaši tam paredzētā telpā (vietā) vai transportlīdzeklī, kā arī laikā, kamēr pārvadā ieročus un munīciju no vai uz medībām, šaušanas sporta sacensībām vai treniņšaušanas nodarbībām, — transportlīdzeklī, arī tā īslaicīgas apstāšanās laikā, veicot šīs telpas un transportlīdzekļa uzraudzību un nodrošinot, lai ierocis un munīcija nenokļūst pie nepiederošas personas. Ieročus un munīciju transportlīdzeklī novieto pēc iespējas drošākā vietā, lai futrālis vai cits iesaiņojums, kurā ierocis un munīcija ievietota, nebūtu redzams no transportlīdzekļa ārpuses, aizslēdz transportlīdzekļa durvis un bagāžas nodalījumu un ieslēdz trauksmes signalizācijas ierīci.

(10) Fiziskajai personai, kas saņēmusi ieroča nēsāšanas atļauju, ir tiesības vienlaikus nēsāt ne vairāk par diviem šaujamieročiem un ne vairāk kā divas pielādētas magazīnas (patronu cilindrus) katram šaujamierocim.

(11) Fiziskajai personai ir tiesības Latvijā iegādāties gāzes pistoli (revolveri) ar tāda komersanta starpniecību, kurš saņēmis speciālo atļauju (licenci) attiecīgu ieroču realizēšanai, vai no citas personas, kurai reģistrēta gāzes pistole (revolveris), veicot gāzes pistoles (revolvera) pārreģistrāciju Valsts policijā vai izmantojot Iekšlietu ministrijas Informācijas centra sniegto elektronisko pakalpojumu, vai ārvalstīs normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, pēc tam to reģistrējot Valsts policijā vai izmantojot Iekšlietu ministrijas Informācijas centra sniegto elektronisko pakalpojumu.

(12) Fiziskajai personai aizliegts ar ieročiem, munīciju un speciālajiem līdzekļiem apmeklēt sabiedrībai pieejamus svētku, piemiņas, izklaides, sporta vai atpūtas pasākumus publiskā vietā, izņemot gadījumu, kad to atļāvis pasākuma organizators.

(13) Aizliegts iegādāties, nēsāt, pārvadāt, izmantot un pielietot šaujamieročus, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus, kā arī gāzes pistoles (revolverus) alkohola ietekmē, ja izelpotā gaisa vai asins pārbaudē konstatētā alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 0,5 promiles, kā arī narkotisko, psihotropo, toksisko vai citu apreibinošo vielu ietekmē.

23.pants. Ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu iegādāšanās, glabāšanas, pārvadāšanas un izmantošanas nosacījumi juridiskajām personām

(1) Pirms ieroča iegādāšanās atļaujas saņemšanas juridiskās personas vadītājs nodrošina ieroču glabātavas ierīkošanu un norīko par ieroču un munīcijas iegādi, glabāšanu, uzskaiti un izsniegšanu atbildīgo personu.

(2) Juridiskajām personām ir tiesības atļaujā norādītos šaujamieročus un to munīciju izsniegt saviem darbiniekiem darba pienākumu pildīšanai, ja viņiem ir dienesta ieroča nēsāšanas atļauja. Dienesta šaujamieroci izsniedz tikai uz darba pienākumu pildīšanas laiku.

(3) Sporta federācijām, to kolektīvajiem biedriem un juridiskajām personām, kas saņēmušas atļauju šautuves (šaušanas stenda) darbībai, ir tiesības Valsts policijā reģistrētos šaujamieročus un to munīciju izsniegt izmantošanai noteiktajā kārtībā treniņšaušanā un šaušanas sporta sacensībās sertificēta trenera vai instruktora uzraudzībā.

(4) Sporta federācijām un to kolektīvajiem biedriem, kas ierīkojuši ieroču glabātavu un saņēmuši Valsts policijas atļauju, pēc saskaņošanas ar Valsts policiju ir tiesības pieņemt glabāšanā sportistu un mednieku personiskos šaujamieročus un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus.

(5) Juridiskajām personām ir tiesības dzīvnieku īslaicīgai iemidzināšanai, paralizēšanai vai nogalināšanai paredzētos šaujamieročus, to munīciju un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus izsniegt darba pienākumu pildīšanai tiem darbiniekiem, kuriem ir Valsts policijas izsniegta ieroču glabāšanas vai nēsāšanas atļauja vai kuriem Valsts policija atļāvusi darbu ar ieročiem. Šie nosacījumi attiecas arī uz individuālā darba veicējiem.

(6) Juridiskajām personām ir tiesības pēc saskaņošanas ar Valsts policiju noteikt fiziskajām personām ieroču un speciālo līdzekļu nēsāšanas ierobežojumus savās telpās, teritorijā vai publisku pasākumu rīkošanas vietās, ierīkot ieroču glabātavas un minēto vietu apmeklējuma vai pasākuma laikā pieņemt glabāšanā ieročus un munīciju, ja darbinieki, kuri saskaņā ar darba pienākumiem ir atbildīgi par ieroču un munīcijas glabāšanu, atbilst šā likuma 16.panta sestās daļas nosacījumiem, kā arī uz viņiem neattiecas šā likuma 17.pantā minētie aizliegumi un to apliecina Valsts policija.

24.pants. Fizisko un juridisko personu tiesības realizēt ieročus un munīciju

(1) Fiziskā un juridiskā persona savā īpašumā esošo reģistrēto šaujamieroci, arī tā maināmo stobru un munīciju, vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci realizē tikai tad, ja ir saņēmusi no Valsts policijas ieroča realizēšanas atļauju, ar tāda komersanta starpniecību, kurš ir saņēmis speciālo atļauju (licenci) šaujamieroču, lielas enerģijas pneimatisko ieroču un munīcijas realizēšanai, vai Valsts policijā pārreģistrējot ieroci citai personai, kurai izsniegta ieroča iegādāšanās atļauja.

(2) Fiziskajai personai ir tiesības bez šā panta pirmajā daļā minētā komersanta starpniecības realizēt savā īpašumā esošo rūpnieciski ražoto pašaizsardzības, medību vai sporta šaujamieroča munīciju citām fiziskajām personām, kurām ir attiecīgo šaujamieroču glabāšanas vai nēsāšanas atļauja, ja šādai realizēšanai nav komerciāla rakstura.

(3) Fiziskā un juridiskā persona savā īpašumā esošo reģistrēto gāzes pistoli (revolveri) realizē citai personai tikai ar tāda komersanta starpniecību, kurš saņēmis speciālo atļauju (licenci) šaujamieroču, lielas enerģijas pneimatisko ieroču vai gāzes pistoļu (revolveru) realizēšanai, vai pārreģistrējot to Valsts policijā, vai izmantojot Iekšlietu ministrijas Informācijas centra sniegto elektronisko pakalpojumu.

25.pants. Ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu iegādāšanās, reģistrēšanas, realizēšanas, glabāšanas, pārvadāšanas, pārsūtīšanas, nēsāšanas, izmantošanas un pielietošanas kārtība

(1) Nosacījumus un kārtību, kādā fiziskās un juridiskās personas iegādājas, reģistrē, glabā, pārvadā, pārsūta un realizē šaujamieročus, to maināmos stobrus, munīciju un sastāvdaļas, kā arī lielas enerģijas pneimatiskos ieročus, nosacījumus un kārtību, kādā fiziskās personas nēsā šaujamieročus un to munīciju, iegādājas, glabā, nēsā un realizē gāzes pistoles (revolverus) un to munīciju, kā arī nosacījumus un kārtību, kādā juridiskās personas izsniedz dienesta vai darba pienākumu pildīšanai šaujamieročus un munīciju, pieņem glabāšanā šaujamieročus, to munīciju un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus, prasības ieroču glabātavām, kā arī ieroču un munīcijas kolekcijas glabāšanas noteikumus nosaka Ministru kabinets.

(2) Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu, valsts drošības iestāžu, Nacionālo bruņoto spēku, Latvijas Bankas Aizsardzības pārvaldes, prokuratūras, Valsts ieņēmumu dienesta, Ieslodzījuma vietu pārvaldes, Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja un pašvaldības policijas īpašumā (valdījumā) esošo ieroču un speciālo līdzekļu glabāšanas, nēsāšanas, izmantošanas un pielietošanas kārtību nosaka šo institūciju darbību reglamentējoši normatīvie akti, bet kārtību, kādā minētās institūcijas iegādājas un realizē ieročus un speciālos līdzekļus, nosaka Ministru kabinets.

VIII nodaļa

Personiskie apbalvojuma ieroči, ieroču mantošana un dāvināšana

26.pants. Personiskie apbalvojuma ieroči

(1) Valsts prezidentam un Ministru prezidentam ir tiesības par īpašiem nopelniem Latvijas labā piešķirt fiziskajai personai personisko apbalvojuma ieroci, ievērojot šā likuma 16.panta nosacījumus.

(2) Aizsardzības ministram, iekšlietu ministram, tieslietu ministram, finanšu ministram un Satversmes aizsardzības biroja direktoram ir tiesības par priekšzīmīgu dienesta vai darba pienākumu pildīšanu apbalvot darbiniekus ar personiskajiem apbalvojuma ieročiem, ievērojot šā likuma 16.panta nosacījumus.

(3) Par personiskajiem apbalvojuma ieročiem var būt B, C un D kategorijas šaujamieroči, lielas enerģijas pneimatiskie ieroči un aukstie ieroči.

(4) Pirms personiskā apbalvojuma vītņstobra šaujamieroča piešķiršanas šā panta pirmajā un otrajā daļā minētās personas nodrošina kontrolšāvienu izdarīšanu no attiecīgā šaujamieroča Valsts policijā.

(5) Šā panta pirmajā un otrajā daļā minētās personas piecu darbdienu laikā no apbalvošanas dienas informē Valsts policiju par personas apbalvošanu ar personisko apbalvojuma šaujamieroči vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci.

(6) Apbalvotā persona piecu darbdienu laikā no apbalvošanas dienas personisko apbalvojuma šaujamieroči vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci reģistrē Valsts policijā.

(7) Personiskā apbalvojuma šaujamieroča vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča īpašniekam Valsts policija izsniedz beztermiņa glabāšanas vai nēsāšanas atļauju.

(8) Apbalvošanai paredzēto šaujamieroču un lielas enerģijas pneimatisko ieroču iegādāšanās kārtību nosaka Ministru kabinets.

27.pants. Šaujamieroču un lielas enerģijas pneimatisko ieroču mantošana un dāvināšana

(1) Personu īpašumā esošos šaujamieročus, to munīciju un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus manto vai dāvina saskaņā ar Civillikumu un šo likumu.

(2) Personu īpašumā esošos šaujamieročus, to munīciju vai lielas enerģijas pneimatiskos ieročus var saņemt mantojumā vai dāvinājumā tikai persona, kurai ir attiecīgo ieroču iegādāšanās atļauja. Mantotos vai dāvinātos šaujamieročus un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus piecu darbdienu laikā no mantojuma vai dāvinājuma saņemšanas dienas reģistrē Valsts policijā.

(3) Ja šaujamieroča, tā munīcijas vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča mantinieks nevar vai nevēlas saņemt attiecīgā ieroča iegādāšanās atļauju, ieroci un tā munīciju saskaņā ar mantinieka iesniegumu viņa labā realizē ar tāda komersanta starpniecību, kurš saņēmis speciālo atļauju (licenci) šaujamieroču, lielas enerģijas pneimatisko ieroču un munīcijas tirdzniecībai, vai Valsts policijā pārreģistrē citai personai, kura ir saņēmusi ieroča iegādāšanās atļauju, vai arī deaktivē vai iznīcina.

IX nodaļa

Ieroču un munīcijas kolekcijas

28.pants. Privātpersonu ieroču un munīcijas kolekcijas

(1) Tiesības veidot šaušanai derīgu šaujamieroču, to munīcijas un lielas enerģijas pneimatisko ieroču kolekciju ar Valsts policijas atļauju ir šā likuma 18.panta pirmās daļas 6. un 7.punktā minētajām juridiskajām personām, kā arī Latvijas un citu Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņiem un Eiropas Ekonomikas zonas valstu pilsoņiem, kas sasnieguši 21 gada vecumu, ja uz viņiem neattiecas šā likuma 17.pantā minētie aizliegumi, izņemot 13.punktā minēto aizliegumu.

(2) Šā panta pirmajā daļā minētās personas ir tiesīgas ar Valsts policijas atļauju iegādāties kolekcijai šaušanai derīgus B, C un D kategorijas medību, sporta vai pašaizsardzības šaujamieročus, to munīciju un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus.

(3) Ja fiziskās personas īpašumā esošo šaujamieroču (neskaitot šaujamieroču maināmos stobrus) un lielas enerģijas pneimatisko ieroču kopējais skaits ir lielāks par 10, nepieciešama ieroču kolekcijas atļauja.

(4) Veidot tādu ieroču un munīcijas kolekciju, kuru iegādei un glabāšanai nav nepieciešama Valsts policijas atļauja (ieskaitot tādus šaujamieročus, uz kuriem šis likums neattiecas), drīkst bez Valsts policijas atļaujas, bet veidot dezaktivētu šaujamieroču un lielas enerģijas pneimatisko ieroču kolekciju drīkst ar Valsts policijas atzinumu, ka ieroči ir dezaktivēti.

(5) Ieroču vai munīcijas kolekcijas (izņemot šā panta ceturtajā daļā minēto kolekciju) pārvadāšanai vai eksponēšanai izstādēs ārpus ieroču kolekcijas atļaujā norādītās glabāšanas vietas ir nepieciešama Valsts policijas atļauja. Šis noteikums neattiecas uz ieročiem, kuru glabāšanai vai nēsāšanai ir izsniegta atļauja.

(6) Šā panta noteikumi neattiecas uz ieroču un munīcijas izstādēm un preču paraugiem.

29.pants. Valsts nozīmes ieroču un munīcijas kolekcijas

(1) Valsts policija Ministru kabineta noteiktajā kārtībā dienesta lietošanai veido:

- 1) ieroču kolekciju salīdzinošās izpētes vajadzībām, apkopojot tajā ieročus, kas iegādāti vai dāvināti, konfiscēti vai atsavināti, ieskaitot pašizgatavotus, nelikumīgi pārveidotus vai aizliegtus ieročus;
- 2) to Latvijā reģistrēto vītņstobra šaujamieroču (izņemot Nacionālo bruņoto spēku šaujamieročus) ložu un čaulu kontrolkolekciju, kuru kalibrs nav lielāks par 12,7 milimetriem (0,5 collām);
- 3) Latvijā klasificēto šaujamieroču un munīcijas (izņemot Nacionālo bruņoto spēku šaujamieročus un munīciju) paraugu kolekciju.

(2) Nacionālie bruņotie spēki veido militāro ieroču un munīcijas paraugu kolekciju.

X nodaļa

Šaujamieroču un speciālo līdzekļu izmantošanas un pielietošanas nosacījumi un kārtība

30.pants. Šaujamieroču un speciālo līdzekļu izmantošanas un pielietošanas nosacījumi

(1) Šaujamieroča pielietošana ir tēmēts šāviens (izņemot šaušanu medībās, sporta sacensībās vai treniņšaušanu) vai šāviens, kas izraisa cilvēka nāvi, nodara kaitējumu cilvēka veselībai vai zaudējumu mantai vai padara nekaitīgu dzīvnieku.

(2) Gāzes baloniņu atļauts pielietot pašaizsardzībai nepieciešamās aizstāvēšanās situācijā, lai ar gāzes palīdzību iedarbotos uz cilvēka vai dzīvnieka organismu.

(3) Elektrošoka ierīci atļauts pielietot pašaizsardzībai nepieciešamās aizstāvēšanās situācijā, lai ar augstsprieguma elektriskā lādiņa palīdzību iedarbotos uz cilvēka vai dzīvnieka organismu.

(4) Persona drīkst pielietot šaujamieroci kā galējo līdzekli vai gāzes pistoli (revolveri), lai:

- 1) aizsargātu sevi vai citas personas no uzbrukuma, kas reāli apdraud dzīvību vai veselību;
- 2) novērstu nelikumīgu mēģinājumu vardarbīgi atņemt šaujamieroci;
- 3) aizturētu personu, kas pārsteigta nozieguma izdarīšanas brīdī un izrāda pretošanos;
- 4) padarītu nekaitīgu dzīvnieku, kas apdraud cilvēka dzīvību, veselību vai mantu.

(5) Šaujamieroci drīkst izmantot, lai izsauktu palīdzību, brīdinātu par ieroča pielietošanu vai aizbaidītu dzīvniekus.

(6) Pielietojot šaujamieroci vai speciālo līdzekli, nedrīkst pārkāpt nepieciešamās aizstāvēšanās robežas.

31.pants. Šaujāmieroču izmantošanas un pielietošanas kārtība

(1) Pirms šaujāmieroča pielietošanas brīdina par nodomu to pielietot vai izdara brīdinājuma šāvienu.

(2) Bez brīdinājuma šaujāmieroči pielieto, ja:

- 1) uzbrukumā, kas apdraud cilvēka dzīvību vai veselību, ir pēkšņs;
- 2) uzbrukumā pielieto ieročus vai priekšmetus, ar kuriem tiek apdraudēta cilvēka dzīvība vai veselība, vai izmanto mehāniskos transportlīdzekļus;
- 3) aizturamā persona pretojas, pielietojot ieročus vai priekšmetus, ar kuriem tiek apdraudēta cita cilvēka dzīvība vai veselība.

(3) Persona, kas pielieto šaujāmieroči vai gāzes pistoli (revolveri), dara visu iespējamo, lai mazinātu kaitējumu un garantētu citu personu drošību.

(4) Aizliegts izmantot un pielietot šaujāmieročus un gāzes pistoles (revolverus), ja to izmantošanas vai pielietošanas dēļ var ciest citas personas, pret kurām ierocis nav vērsts.

(5) Par katru šaujāmieroča pielietošanas gadījumu persona, kura to pielietoja, nekavējoties ziņo Valsts policijai. Šī persona saglabā notikuma vietas apstākļus un paliek notikuma vietā, bet, ja ir cietušie, sniedz viņiem pirmo medicīnisko palīdzību un nekavējoties nodrošina neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukšanu.

XI nodaļa

Šautuvju (šaušanas standu) izveidošana un treniņšaušanas un šaušanas sporta sacensību noteikumi

32.pants. Šautuvju (šaušanas standu) kategorijas

Šautuves (šaušanas standus) atbilstoši izmantojamo ieroču veidam iedala šādās kategorijās:

- 1) pirmās kategorijas šautuves (šaušanas stendi), kurās atļauts izmantot lokus un arbaletus, kā arī metamos nažus, cirvjus, mazas enerģijas pneimatiskos ieročus un to munīciju;
- 2) otrās kategorijas šautuves, kurās atļauts izmantot lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un to munīciju, B, C un D kategorijas šaujāmieročus un to munīciju;
- 3) trešās kategorijas šautuves, kurās atļauts izmantot A kategorijas automātiskos šaujāmieročus un to munīciju, kā arī pirmās un otrās kategorijas šautuvēs atļauto veidu ieročus un to munīciju.

33.pants. Šautuvju (šaušanas standu) izveidošana

(1) Fiziskajām un juridiskajām personām ir tiesības izveidot šautuves (šaušanas standus) sev piederošā vai savā valdījumā esošā nekustamajā īpašumā.

(2) Otrās un trešās kategorijas šautuves (šaušanas stenda) izveidei un darbībai nepieciešama pašvaldības atļauja. Atļauju anulē, ja tās saņēmējs pārkāpj šā likuma prasības.

(3) Valsts un pašvaldību iestādēm, kurām tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot šaujāmieročus piešķirtas saskaņā ar likumu, ir tiesības izveidot otrās un trešās kategorijas šautuves (šaušanas standus) bez pašvaldības atļaujas.

(4) Prasības šautuvju (šaušanas standu) izveidošanai un darbībai, kā arī kārtību, kādā izsniedzama un anulējama atļauja šautuves (šaušanas stenda) izveidošanai un darbībai, nosaka Ministru kabinets.

34.pants. Treniņšaušanas un šaušanas sporta sacensību noteikumi

(1) Par treniņšaušanas nodarbību un šaušanas sporta sacensību vispārējo drošības noteikumu ievērošanu, kā arī par tehniskajiem un organizatoriskajiem pasākumiem dalībnieku, skatītāju un citu personu drošības garantēšanai treniņšaušanas nodarbību laikā ir atbildīgs šautuves (šaušanas stenda) īpašnieks. Par drošības noteikumu ievērošanu konkrēta šāvēja vai šāvēju grupas treniņos ir atbildīgs treneris (pasniedzējs) vai šaušanas instruktors, kas vada treniņu. Par konkrētām darbībām ar ieroci treniņos un sacensībās ir atbildīgs ieroča lietotājs.

(2) Šaušanas sporta sacensību laikā par dalībnieku, skatītāju un citu personu drošību, kā arī par medicīniskās palīdzības nodrošināšanu ir atbildīgs sacensību organizators un sertificēts sacensību galvenais tiesnesis.

(3) Šaujāmieročus, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus, kā arī aukstos ieročus (lokus, kuru bultām ir medību uzgaļi, un arbaletus) atļauts izmantot treniņšaušanā un šaušanas sporta sacensībās tikai atbilstošās kategorijas šautuvēs (šaušanas stendos).

(4) Mazas enerģijas pneimatiskos ieročus, kā arī metamos aukstos ieročus un lokus, kuru bultām nav medību uzgaļu, atļauts izmantot norobežotā vietā, ievērojot drošības prasības, lai novērstu kaitējumu cilvēkiem, dzīvniekiem, mantai un videi, kā arī neapdraudētu sabiedrisko drošību un neradītu sabiedriskās kārtības traucējumus.

(5) Treniņšaušana otrās un trešās kategorijas šautuvēs (šaušanas stendos) notiek tikai sertificēta instruktora vai trenera uzraudzībā. Instruktora un trenera (pasniedzēja) likumīgās prasības šautuvē (šaušanas stendā) personām ir obligātas.

(6) Šautuvēs (šaušanas stendos) tiek noteikts šāds treniņšaušanas vai šaušanas sporta sacensību dalībnieku minimālais vecums:

- 1) pirmās kategorijas šautuvēs — neierobežots;
- 2) šaušanai ar lielas enerģijas pneimatiskajiem ieročiem vai mazkalibra B vai C kategorijas vītņstobra medību un sporta šaujāmieročiem, kuru munīcijai ir apmales kapsula, — 12 gadu;
- 3) šaušanai ar D kategorijas šaujāmieročiem — 12 gadu;
- 4) šaušanai ar B un C kategorijas šaujāmieročiem — 16 gadu;
- 5) šaušanai ar A kategorijas automātiskajiem šaujāmieročiem — 18 gadu.

(7) Personas, kurām nav attiecīgo šaujāmieroču glabāšanas vai nēsāšanas atļaujas, treniņšaušanu vai šaušanu sporta sacensībās veic tikai sertificēta šaušanas instruktora vai trenera (pasniedzēja) vadībā.

(8) Nepilngadīgām personām, kuras sasniegušas šā panta sestajā daļā minēto vecumu, atļauts šautuvēs (šaušanas stendos) izmantot attiecīgās kategorijas šaujāmieročus vai lielas enerģijas pneimatiskos ieročus tikai tad, ja treniņšaušanu organizē ar šaušanas sportu saistīta juridiskā persona vai izglītības iestāde vai ja šautuvi (šaušanas stendu) nepilngadīgā persona apmeklē vecāku vai likumisko pārstāvju pavadībā.

(9) Šautuvēs (šaušanas stendos) aizliegts izmantot ieroci, kā arī uzturēties personām, kuras ir alkohola, narkotisko, psihotropo, toksisko vai citu apreibinošo vielu ietekmē. Minētajām personām aizliegts izsniegt ieročus un munīciju.

(10) Kārtību, kādā Latvijā notiek treniņšaušana un šaušanas sporta sacensības, kā arī šautuvēs (šaušanas stendos) ievērojamos drošības noteikumus nosaka Ministru kabinets.

35.pants. Šaušanas instruktoru, treneru un šaušanas sporta sacensību tiesnešu sertificēšana

(1) Šaušanas instruktorus, izņemot tos šaušanas instruktorus, kas ir tādu valsts un pašvaldību iestāžu darbinieki, kurām tiesības iegādāties, glabāt un savā darbībā izmantot šaujāmieročus piešķirtas saskaņā ar likumu, sertificē biedrība "Latvijas Sporta federāciju padome".

(2) Šaušanas instruktora sertifikātu anulē, ja viņš pārkāpj treniņšaušanas vai šaušanas sporta sacensību noteikumus vai drošības noteikumus šautuvē (šaušanas stendā).

(3) Biedrība "Latvijas Sporta federāciju padome", pildot šā panta pirmajā un otrajā daļā noteiktos uzdevumus, ir tiesīga izdot administratīvos aktus un atrodas Izglītības un zinātnes ministrijas funkcionālajā pakļautībā.

(4) Lēmuma par šaušanas instruktora sertifikāta izsniegšanu, par atteikumu izsniegt šaušanas instruktora sertifikātu vai par šaušanas instruktora sertifikāta anulēšanu apstrīdēšana un pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

(5) Šaušanas sporta sacensību tiesnešus sagatavo, viņu uzskaiti veic un viņiem kategorijas piešķir normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā atzīta sporta federācija.

(6) Šaušanas instruktoru, treneru un šaušanas sporta sacensību tiesnešu sertificēšanas kārtību un maksu par šaušanas instruktoru sertificēšanu nosaka Ministru kabinets.

XII nodaļa

Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošana ar ieročiem un munīciju

36.pants. Kārtība, kādā militārpersonas un amatpersonas pārvadā ieročus un munīciju pāri Latvijas Republikas valsts robežai

Kārtību, kādā Latvijas Republikas valsts robežu miera laikā ar ieročiem vai munīciju šķērso valsts iestāžu un Nacionālo bruņoto spēku personālsastāvs, ārvalstu bruņoto spēku personas, lai pildītu ar Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem saskaņotus dienesta uzdevumus, kā arī ārvalstu iekšlietu vai drošības dienestu darbinieki, kas ieradušies veikt ar Iekšlietu ministriju saskaņotus dienesta uzdevumus, nosaka attiecīgo valsts institūciju un Nacionālo bruņoto spēku darbību reglamentējoši normatīvie akti.

37.pants. Šaujamo ieroču, munīcijas un lielas enerģijas pneimatisko ieroču izvešana no Latvijas un ieviešana Latvijā

(1) Šaujamo ieroču, to maināmo stobru un munīcijas vai lielas enerģijas pneimatisko ieroču izvešanai no Latvijas un ieviešanai Latvijā ir nepieciešama Valsts policijas atļauja, bet izvešanai no Latvijas un pārvadāšanai Eiropas Savienības dalībvalstīs un Eiropas Ekonomikas zonas valstīs vai ieviešanai Latvijā no citas Eiropas Savienības dalībvalsts vai Eiropas Ekonomikas zonas valsts un pārvadāšanai Latvijā — Eiropas šaujamo ieroču apliecība vai ieroču pārvadāšanas atļauja, izņemot šā likuma 36.pantā minētos gadījumus un gadījumus, kad tiek veikta komercdarbība šajā likumā un stratēģiskas nozīmes preču apriti regulējošos normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

(2) Izvest no Latvijas un pārvadāt vai pārsūtīt uz citu Eiropas Savienības dalībvalsti vai Eiropas Ekonomikas zonas valsti B, C un D kategorijas šaujamo ieročus un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un munīciju personai atļauts, ja tai ir Eiropas šaujamo ieroču apliecība un pamatojums ieroču ieviešanai attiecīgajā valstī izmantošanai medībās, treniņšaušanā vai šaušanas sporta sacensībās, ja attiecīgajā valstī nav noteikta cita kārtība.

(3) Iegādāties ārvalstīs un ievest Latvijā B, C un D kategorijas šaujamo ieročus, to maināmos stobrus un munīciju, kā arī lielas enerģijas pneimatiskos ieročus personai atļauts, ja tā ir Valsts policijā saņēmusi ieroču iegādāšanās atļauju un atļauju ieroču ieviešanai Latvijā.

(4) Šaujamo ieročus, to maināmos stobrus un munīciju, kā arī lielas enerģijas pneimatiskos ieročus atļauts pārvadāt pāri Latvijas Republikas valsts robežai un pārsūtīt tikai nepielādētus, speciālā futrālī vai citādā iesaiņojumā, turklāt ieročus atsevišķi no to munīcijas, ievērojot normatīvos aktus muitas un robežšķērsošanas jomā. Šaujamo ieročus, to maināmos stobrus un munīciju vai lielas enerģijas pneimatiskos ieročus muitas kontroles vai robežkontroles laikā no iesaiņojuma izņemt tikai pēc muitas vai robežsardzes darbinieka pieprasījuma.

(5) Ārvalstu diplomātisko un konsulāro pārstāvniecību darbiniekiem, kuriem ir Valsts policijas atļauja šaujamo ieroču ieviešanai Latvijā, izvešanai no Latvijas vai tranzītam caur Latviju, bet pārvadāšanai Eiropas Savienības dalībvalstīs un Eiropas Ekonomikas zonas valstīs — Eiropas šaujamo ieroču apliecība vai ieroču pārvadāšanas atļauja, ir tiesības pārvadāt pāri Latvijas Republikas valsts robežai pielādētus B kategorijas īsstobra šaujamo ieročus speciālā makstī, bet bez patronas patronā.

(6) Muitas iestāde informē Valsts policiju par katru gadījumu, kad šaujamo ieroci, tā maināmo stobru vai munīciju, kā arī lielas enerģijas pneimatisko ieroci privātpersona ievēd Latvijā vai izved no Latvijas, pārvadā tranzītā caur Latviju vai pārsūta uz valsti vai no valsts, kas nav Eiropas Savienības dalībvalsts vai Eiropas Ekonomikas zonas valsts.

(7) Valsts policija par katru gadījumu, kad citas Eiropas Savienības dalībvalsts vai Eiropas Ekonomikas zonas valsts pilsonis Latvijā iegādājies B, C vai D kategorijas šaujameroci vai tā maināmo stobru, informē attiecīgo ārvalsts iestādi, kas izsniegusi atļauju, vai ārvalsts norādīto kompetento iestādi.

XIII nodaļa

Ārvalstu pilsoņu, diplomātisko un konsulāro pārstāvniecību darbinieku, augstu ārvalsts amatpersonu un to apsardzes dienestu darbinieku tiesības Latvijā iegādāties, ievest, glabāt, pārvadāt, nēsāt, izmantot un pielietot ieročus un munīciju

38.pants. Ārvalstu pilsoņu tiesības Latvijā iegādāties šaujamieročus un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus

(1) Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņi un Eiropas Ekonomikas zonas valstu pilsoņi, kā arī citu ārvalstu pilsoņi, ja viņiem ir savas valsts kompetentas iestādes izsniegta atļauja, kas dod tiesības iegādāties šaujameroci, tā maināmo stobru un munīciju vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci Latvijā, var Valsts policijā saņemt ieroča iegādāšanās atļauju un pēc tā iegādāšanās — atļauju šaujamieroča, tā maināmā stobra un munīcijas vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča izvešanai no Latvijas.

(2) Piecu darbdienu laikā pēc šaujamieroča, tā maināmā stobra vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča iegādes Latvijā Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonis, Eiropas Ekonomikas zonas valsts pilsonis, kā arī citas ārvalsts pilsonis uzrāda iegādāto šaujameroci, tā maināmo stobru vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci Valsts policijā un saņem atļauju šā ieroča un tā munīcijas izvešanai no Latvijas.

(3) Par katru gadījumu, kad Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonis vai Eiropas Ekonomikas zonas valsts pilsonis Latvijā iegādājas šaujameroci vai tā maināmo stobru, Valsts policija sniedz informāciju attiecīgajai ārvalsts iestādei, kas izsniegusi atļauju, vai ārvalsts norādītajai kompetentajai iestādei.

39.pants. Ārvalstu pilsoņu tiesības Latvijā ievest, glabāt, pārvadāt, realizēt un izmantot šaujamieročus un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus

(1) Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņi un Eiropas Ekonomikas zonas valstu pilsoņi, ja viņiem ir Eiropas šaujamieroču apliecība un pamatojums iebraukšanai Latvijā vai tās šķērsošanai tranzītā, līdzī vedot Eiropas šaujamieroču apliecībā norādīto B, C vai D kategorijas medību vai sporta šaujameroci, tā maināmo stobru vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci un šo ieroču munīciju, ir tiesīgi uz laiku ievest Latvijā šos ieročus un munīciju un izmantot tos medībās, treniņšaušanā vai šaušanas sporta sacensībās, iegādāties ierocim atbilstošu munīciju, kā arī pārvadāt ieročus un to munīciju tranzītā.

(2) B kategorijas īsstobra šaujamieroču, izņemot B kategorijas īsstobra sporta šaujamieročus, kuru kalibrs nav lielāks par 5,6 milimetriem, un to munīcijas ievēšanai Latvijā (izņemot tranzītu) nepieciešams saņemt Valsts policijas atļauju, ko ieraksta Eiropas šaujamieroču apliecībā.

(3) Ja saskaņā ar pamatojumu Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonim vai Eiropas Ekonomikas zonas valsts pilsonim uzturēšanās Latvijā ar B, C vai D kategorijas šaujameroci un tā munīciju vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci paredzēta uz laiku, ilgāku par trim mēnešiem, viņš iesniedz vītņstobra šaujameroci un munīciju Valsts policijā kontrolšāvienu izdarīšanai un saņem ieroča glabāšanas atļauju. Valsts policija izdara par to atzīmi Eiropas šaujamieroču apliecībā un informē attiecīgo dalībvalsti.

(4) Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonim un Eiropas Ekonomikas zonas valsts pilsonim, kas saņēmis pastāvīgās uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā, ir tiesības Latvijā ievest un pastāvīgi glabāt savu šaujameroci vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci, ja Valsts policija viņam izsniegusi atļauju ieroča ievēšanai Latvijā un ieroča glabāšanas atļauju.

(5) Citu ārvalstu pilsoņi pēc Valsts policijas atļaujas saņemšanas ir tiesīgi uz laiku ievest Latvijā B, C un D kategorijas medību vai sporta šaujamieročus, to maināmos stobrus, kā arī lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un šo ieroču munīciju un izmantot šos ieročus medībās, treniņšaušanā vai

šaušanas sporta sacensībās, kā arī pārvietot ieročus un munīciju tranzītā, ja viņiem ir savas valsts kompetentas iestādes izsniegta šaujamo ierociņu glabāšanas atļauja un atļauja šaujamo ierociņu izvešanai no valsts, kurā tie reģistrēti, kā arī pamatojums (ielūgums) iebraukšanai Latvijā vai tās šķērsošanai tranzītā.

(6) Ārvalstu pilsoņiem ir aizliegts Latvijā realizēt ārvalstīs reģistrētus ieročus.

(7) Ārvalstu pilsoņiem ir aizliegts ārvalstīs realizēt Latvijā reģistrētus ieročus. Minētais aizliegums neattiecas uz Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņiem un Eiropas Ekonomikas zonas valstu pilsoņiem, kuri saņēmuši Valsts policijas un attiecīgās ārvalsts kompetentās iestādes atļauju Latvijā reģistrēta ieroča realizēšanai Eiropas Savienības dalībvalstī vai Eiropas Ekonomikas zonas valstī.

(8) Valsts policija šajā pantā paredzētās atļaujas ārvalstu pilsoņiem izsniedz un attiecīgu atzīmi Eiropas šaujamo ierociņu apliecībā izdara Ministru kabineta noteiktajā kārtībā.

40.pants. Ārvalstu diplomātisko un konsulāro pārstāvniecību darbinieku, augstu ārvalsts amatpersonu un to apsardzes dienestu darbinieku tiesības Latvijā ievest, iegādāties, glabāt, nēsāt, izmantot un pielietot ieročus un munīciju

(1) Latvijā akreditēti ārvalstu diplomātisko un konsulāro pārstāvniecību darbinieki pēc saskaņošanas ar Ārlietu ministriju un Valsts policijas atļaujas saņemšanas var iegādāties, glabāt, nēsāt, izmantot un pielietot dienesta uzdevumu veikšanai saskaņā ar šā likuma 30. un 31.pantu B kategorijas pusautomātiskos, atkārtotas darbības vai viena šāviena īsstobra šaujamo ierociņus.

(2) Latvijā akreditēti ārvalstu diplomātisko un konsulāro pārstāvniecību darbinieki pēc tam, kad no Valsts policijas saņēmuši ierociņu ieviešanas (izvešanas) atļauju, drīkst ievest Latvijā un izvest no Latvijas šaujamo ierociņus un to munīciju. Ievestos šaujamo ierociņus piecu darbdienu laikā no ieviešanas dienas reģistrē Valsts policijā.

(3) Ārvalstu diplomātisko un konsulāro pārstāvniecību amatpersonu, augstu ārvalsts amatpersonu vai starptautisko organizāciju amatpersonu oficiālo vizišu laikā amatpersonām un to apsardzes dienestu darbiniekiem pēc saskaņošanas ar Ārlietu ministriju un Valsts policijas atļaujas saņemšanas atļauts Latvijā dienesta uzdevumu veikšanas laikā un vietā nēsāt B kategorijas pusautomātiskos, atkārtotas darbības vai viena šāviena īsstobra šaujamo ierociņus saskaņā ar attiecīgās valsts likumiem, kā arī tos izmantot un pielietot saskaņā ar šā likuma 30. un 31.pantu.

(4) Augstu ārvalsts amatpersonu vai starptautisko organizāciju amatpersonu vizišu laikā Valsts policija var atļaut ārvalstu apsardzes dienestu darbiniekiem Latvijā ievest un nēsāt automātiskos šaujamo ierociņus un to munīciju. Par šādu atļauju Ārlietu ministrija informē attiecīgās valsts diplomātisko pārstāvniecību vai attiecīgo starptautisko organizāciju.

(5) Valsts policija šajā pantā paredzētās atļaujas izsniedz Ministru kabineta noteiktajā kārtībā.

XIV nodaļa

Ierociņu, munīcijas un speciālo līdzekļu komerciālā aprīte

41.pants. Ierociņu, munīcijas un speciālo līdzekļu komerciālās aprītes noteikumi

(1) Lai nodarbotos ar ierociņu, munīcijas un speciālo līdzekļu, šaujamo ierociņu būtisko sastāvdaļu vai šaujamo ierociņu munīcijas sastāvdaļu izgatavošanu, realizēšanu vairumtirdzniecībā vai mazumtirdzniecībā, eksportu vai importu, kā arī ierociņu vai speciālo līdzekļu remontu, fiziskajai un juridiskajai personai ir nepieciešama speciālā atļauja (licence).

(2) Komersants saņem speciālās atļaujas (licences) dublikātu, ja speciālā atļauja (licence) bojāta, nozaudēta vai nolaupīta, bet, ja mainījušies tajā norādītie dati par komersantu vai ierīkota cita ierociņu, munīcijas, to sastāvdaļu vai speciālo līdzekļu izgatavošanas, remonta, glabāšanas vai realizēšanas vieta, — atkārtotu speciālo atļauju (licenci).

(3) Par speciālās atļaujas (licences), tās dublikāta un atkārtotas speciālās atļaujas (licences) izsniegšanu maksājama valsts nodeva.

(4) Prasības speciālās atļaujas (licences) saņemšanai, prasības, kas komersantam jāievēro speciālās atļaujas (licences) darbības laikā, kārtību, kādā komersantam izsniedz speciālo atļauju (licenci), tās dublikātu vai atkārtotu speciālo atļauju (licenci), anulē speciālo atļauju (licenci), aptur speciālās atļaujas (licences) darbību, kā arī par speciālās atļaujas (licences), tās dublikāta un atkārtotas speciālās atļaujas (licences) izsniegšanu maksājamās valsts nodevas apmēru un maksāšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

(5) Ziņas par speciālajām atļaujām (licencēm), komercsabiedrībām un individuālajiem komersantiem, kas tās saņēmuši, personām, kas ir tiesīgas pārstāvēt komercsabiedrību, tās dalībniekiem, kā arī darbiniekiem, kuriem šajā likumā ir noteikti ierobežojumi, Valsts policija reģistrē licenču un sertifikātu reģistrā. Minētā reģistra turētājs un pārzinis ir Iekšlietu ministrijas Informācijas centrs.

(6) Licenču un sertifikātu reģistrā iekļaujamo ziņu apjomu, iekļaušanas, izmantošanas un dzēšanas kārtību, kā arī institūcijas, kurām piešķirama piekļuve šajā reģistrā iekļautajām ziņām, nosaka Ministru kabinets.

42.pants. Speciālās atļaujas (licences)

(1) Valsts policija izsniedz speciālās atļaujas (licences), kas dod tiesības:

- 1) ražot, realizēt, eksportēt un eksponēt izstādēs A kategorijas šaujamieročus (izņemot militāros šaujamieročus un speciālos līdzekļus), B, C un D kategorijas šaujamieročus, pneimatiskos ieročus, gāzes pistoles (revolverus), minēto ieroču munīciju, aukstos ieročus vai speciālos līdzekļus;
- 2) remontēt A kategorijas šaujamieročus (izņemot militāros šaujamieročus un speciālos līdzekļus), B, C un D kategorijas šaujamieročus, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus, gāzes pistoles (revolverus) vai speciālos līdzekļus;
- 3) iegādāties, importēt un realizēt vairumtirdzniecībā A, B, C un D kategorijas dienesta lietojumam klasificētus šaujamieročus un to munīciju, gāzes pistoles (revolverus), speciālos līdzekļus, kas paredzēti sabiedriskās kārtības un drošības sargāšanai, dienesta vai darba pienākumu pildīšanai, tādu juridisko personu vajadzībām, kurām saskaņā ar šo likumu ir tiesības iegādāties šādus ieročus, munīciju vai speciālos līdzekļus, kā arī eksportēt šos ieročus, munīciju un speciālos līdzekļus;
- 4) iegādāties, importēt, eksportēt un realizēt:
 - a) B, C un D kategorijas medību, sporta un pašaizsardzības šaujamieročus un to munīciju,
 - b) pneimatiskos ieročus un to munīciju,
 - c) pašaizsardzībai paredzētās gāzes pistoles (revolverus) un to munīciju,
 - d) pašaizsardzībai paredzētos speciālos līdzekļus,
 - e) aukstos ieročus.

(2) Militāro šaujamieroču un speciālo līdzekļu izgatavošana, remonts un imports to valsts iestāžu vajadzībām, kurām atļauti militārie ieroči, munīcija un speciālie līdzekļi, un šo priekšmetu eksports un tranzīts atļauts komersantiem, kuri saņēmuši Aizsardzības ministrijas speciālo atļauju (licenci) komercdarbībai ar Eiropas Savienības Kopējā militāro preču sarakstā minētajām precēm. Minēto speciālo atļauju (licenci) izsniedz stratēģiskas nozīmes preču apriti regulējošos normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

(3) Speciālās atļaujas (licences) izsniegšanu šaujampulvera izgatavošanai, kā arī šaujampulvera izgatavošanas kārtību nosaka civilajām vajadzībām paredzēto sprāgstvielu un spridzināšanas ietaišu apriti regulējoši normatīvie akti.

(4) Speciālā atļauja (licence) ieroču, munīcijas vai speciālo līdzekļu izgatavošanai dod tiesības ražot arī attiecīgās kategorijas ieroču, munīcijas, izņemot šaujampulveri, vai speciālo līdzekļu sastāvdaļas, šos priekšmetus glabāt, realizēt, eksportēt un eksponēt izstādēs, kā arī iegādāties un

glabāt attiecīgās kategorijas ieroču, munīcijas vai speciālo līdzekļu izgatavošanai nepieciešamās sastāvdaļas un ieroču sastāvdaļu sagataves.

(5) Speciālā atļauja (licence) ieroču remontam dod tiesības arī iegādāties un glabāt ieroču remontam nepieciešamās ieroču sastāvdaļas.

(6) Speciālā atļauja (licence) B, C un D kategorijas medību, sporta un pašaizsardzības šaujamieroču realizēšanai dod tiesības arī iegādāties, glabāt, importēt, eksportēt, realizēt un eksponēt izstādēs garstobra medību un sporta šaujamieroču maināmos stobrus.

(7) Speciālā atļauja (licence) B, C un D kategorijas medību, sporta un pašaizsardzības šaujamieroču munīcijas realizēšanai dod tiesības arī iegādāties, glabāt, importēt, eksportēt, realizēt un eksponēt izstādēs rūpnieciski ražotas attiecīgo šaujamieroču patronu sastāvdaļas un patronu lādēšanas iekārtas.

(8) Speciālā atļauja (licence) ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu realizēšanai dod arī tiesības tos eksponēt izstādēs, kā arī veikt starpniecības darījumus ar ieročiem, munīciju un speciālajiem līdzekļiem.

43.pants. Speciālās atļaujas (licences) izsniegšanas ierobežojumi

(1) Speciālo atļauju (licenci) komercdarbībai ar ieročiem, munīciju un speciālajiem līdzekļiem, kā arī šaujamieroču būtiskajām sastāvdaļām un šaujamieroču munīcijas sastāvdaļām izsniedz individuālajiem komersantiem un komercsabiedrībām, ja individuālais komersants, komercsabiedrības dalībnieki (fiziskās personas), izņemot akcionārus, vai personas, kas ieņem amatus komercsabiedrības pārvaldes institūcijās, un darbinieki, kuriem saskaņā ar darba pienākumiem pieejami ieroči, munīcija, to sastāvdaļas vai speciālie līdzekļi, ir vismaz 21 gada vecumu sasnieguši Latvijas pilsoņi vai Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņi, vai Eiropas Ekonomikas zonas valstu pilsoņi un uz viņiem un komersantu neattiecas šā panta otrajā daļā noteiktie ierobežojumi.

(2) Speciālo atļauju (licenci) aizliegts izsniegt:

- 1) ja individuālais komersants, komercsabiedrības dalībnieks vai persona, kas ieņem amatu komercsabiedrības pārvaldes institūcijā, vai darbinieks, kuram saskaņā ar darba pienākumiem pieejami ieroči, munīcija, to sastāvdaļas vai speciālie līdzekļi:
 - a) sodīts par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, — pirms sodāmības dzēšanas vai noņemšanas,
 - b) ir persona, kurai kriminālprocesā piemērots apsūdzētā statuss,
 - c) atbrīvots no kriminālatbildības saskaņā ar Krimināllikuma 58.pantu, — kamēr nav pagājis gads pēc attiecīgā lēmuma stāšanās spēkā,
 - d) nosacīti atbrīvots no kriminālatbildības saskaņā ar Krimināllikuma 58.¹ pantu, — pirms pārbaudes laika beigām,
 - e) atbrīvots no soda saskaņā ar Krimināllikuma 59.pantu, — kamēr nav pagājis gads pēc nolēmuma par atbrīvošanu no soda stāšanās spēkā,
 - f) tiek turēts aizdomās par smaga vai sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu,
 - g) administratīvi sodīts par alkoholisko dzērienu, narkotisko, psihotropo, toksisko vai citu apreibinošo vielu ietekmē izdarītiem pārkāpumiem, par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, no narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes, par sīko huligānismu vai par ļaunprātīgu nepakļaušanos policijas darbinieka, robežsarga, zemessarga vai karavīra likumīgajam rīkojumam vai prasībai, — kamēr nav pagājis gads pēc administratīvā soda izpildes;
- 2) ja par individuālo komersantu, komercsabiedrības dalībnieku vai personu, kas ieņem amatu komercsabiedrības pārvaldes institūcijā, vai darbinieku, kuram saskaņā ar darba pienākumiem pieejami ieroči, munīcija, to sastāvdaļas vai speciālie līdzekļi:

- a) Valsts policijai ir pamatotas ziņas, ka tas ieroci vai speciālo līdzekli var izmantot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību,
 - b) Valsts policijai, prokuratūrai vai valsts drošības iestādēm ir ziņas, kas apliecina šīs fiziskās personas piederību pie aizliegta militarizēta vai bruņota grupējuma, sabiedriskās organizācijas (partijas) vai sabiedrisko organizāciju (partiju) apvienības;
- 3) ja individuālajam komersantam, komercsabiedrības dalībniekam vai personai, kas ieņem amatu komercsabiedrības pārvaldes institūcijā, vai darbiniekam, kuram saskaņā ar darba pienākumiem pieejami ieroci, munīcija, to sastāvdaļas vai speciālie līdzekļi:
 - a) diagnosticēti psihiski traucējumi,
 - b) diagnosticēta alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu atkarība,
 - c) ierobežotas (atņemtās uz laiku) ieroča iegādāšanās, glabāšanas vai nēsāšanas tiesības vai tiesības nodarboties ar komercdarbību ieroču aprites jomā, — pirms tiesību ierobežojuma termiņa beigām;
 - 4) komersantam, kuram anulēta speciālā atļauja (licence) komercdarbībai ar ieročiem, munīciju, speciālajiem līdzekļiem, sprāgstvielām, spridzināšanas ietaisēm vai pirotehniskajiem izstrādājumiem, — kamēr nav pagājis gads pēc tās anulēšanas;
 - 5) komersantam, kura dalībnieks ir juridiskā persona, kam pēdējā gada laikā anulēta speciālā atļauja (licence) komercdarbībai ar ieročiem, munīciju, speciālajiem līdzekļiem, sprāgstvielām, spridzināšanas ietaisēm vai pirotehniskajiem izstrādājumiem;
 - 6) komersantam, kura dalībnieks vai kura pārvaldes institūcijas amatpersona ir fiziskā persona, kas bijusi tāds individuālais komersants vai komersanta dalībnieks, kuram pēdējā gada laikā anulēta speciālā atļauja (licence) komercdarbībai ar ieročiem, munīciju, speciālajiem līdzekļiem, sprāgstvielām, spridzināšanas ietaisēm vai pirotehniskajiem izstrādājumiem, vai kas ieņēmusi amatu šāda komersanta pārvaldes institūcijā;
 - 7) komersantam, par kuru valsts drošības iestādēm ir ziņas, ka tā darbība ir vērsta pret Latvijas valsts drošību vai ka tas pārkāpj starptautiskajos līgumos ietvertos vai starptautisko organizāciju noteiktos ierobežojumus;
 - 8) komersantam, kas nav ierīkojis noteiktajām prasībām atbilstošu ieroču, munīcijas vai speciālo līdzekļu izgatavošanas, remonta, glabāšanas vai realizēšanas vietu.

44.pants. Ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu izgatavošanas, remonta, iegādāšanās, realizēšanas, eksporta, importa, tranzīta, pārvadāšanas un glabāšanas kārtība

(1) Komersantiem ir tiesības ražot, glabāt un realizēt ieročus, munīciju un speciālos līdzekļus, kā arī remontēt ieročus un speciālos līdzekļus tikai īpaši iekārtotās nekustamo īpašumu telpās, kuru adrese norādīta speciālajā atļaujā (licencē).

(2) Komersanti izveido reģistru, kurā ieraksta ziņas par visiem saražotajiem, iegādātajiem un realizētajiem šaujamieročiem, to munīciju un būtiskajām sastāvdaļām, arī remonta laikā nomainītajām šaujamieroču būtiskajām sastāvdaļām, lielas enerģijas pneimatiskajiem ieročiem un gāzes pistolēm (revolveriem).

(3) Komersants par katra šaujamieroča, tā maināmā stobra, lielas enerģijas pneimatiskā ieroča un gāzes pistoles (revolvera) iegādi un realizēšanu piecu darbdienu laikā sniedz informāciju Iekšlietu ministrijas Informācijas centram Ministru kabineta noteiktajā kārtībā.

(4) Komersantiem atļauta tikai tādu vītņstobra šaujamieroču realizēšana, ar kuriem kontrolšāvienī Valsts policijā izdarīti ne agrāk kā pirms pieciem gadiem.

(5) Lai šaujāmieročus, to munīciju un būtiskās sastāvdaļas, kā arī lielas enerģijas pneimatiskos ieročus pārvadātu un pārsūtītu starp Eiropas Savienības dalībvalstīm, komersantam nepieciešams iepriekšējās piekrišanas dokuments (atļauja), kuru izsniedz Valsts policija stratēģiskas nozīmes preču apriti regulējošos normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

(6) Eiropas Savienības Kopējā militāro preču sarakstā minēto ieroču, munīcijas, to sastāvdaļu un speciālo līdzekļu eksporta, importa vai tranzīta darījumus komersants veic, kā arī šos priekšmetus pārvieto un pārsūta starp Eiropas Savienības dalībvalstīm, arī uz laiku eksponēšanai izstādēs, demonstrēšanai vai remontam, stratēģiskas nozīmes preču apriti regulējošos normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

(7) Aizliegts iegādāties un realizēt šaujāmieročus, to munīciju un būtiskās sastāvdaļas, kā arī lielas enerģijas pneimatiskos ieročus, slēdzot distances līgumu.

(8) Reklamējot un piedāvājot šaujāmieročus, to maināmos stobrus un munīciju, kā arī lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un gāzes pistoles (revolverus) internetā, aizliegts tos piegādāt un realizēt ārpus speciālajā atļaujā (licencē) norādītās tirdzniecības vietas (veikala vai noliktavas).

(9) Komersanti nodrošina bruņota darbinieka klātbūtni šaujāmieroču, munīcijas un lielas enerģijas pneimatisko ieroču pārvadājumiem Latvijas teritorijā, ja pārvadājamo šaujāmieroču un lielas enerģijas pneimatisko ieroču kopējais skaits ir lielāks par 10 vai šaujāmieroča patronu skaits ir lielāks par 100 000.

(10) Kārtību, kādā komersanti ražo, iegādājas, reģistrē, glabā, pārvadā, pārsūta, importē, eksportē un realizē ieročus, munīciju un speciālos līdzekļus, šaujāmieroču sastāvdaļas un šaujāmieroču munīcijas sastāvdaļas, eksponē ieročus, munīciju un speciālos līdzekļus izstādēs, kā arī remontē ieročus un speciālos līdzekļus, nosaka Ministru kabinets.

45.pants. Speciālās atļaujas (licences) darbības apturēšana un speciālās atļaujas (licences) anulēšana

(1) Valsts pārvaldes iestāde, kas izsniegusi speciālo atļauju (licenci), ir tiesīga apturēt tās darbību uz laiku līdz 60 dienām, ja:

- 1) ir pamats uzskatīt, ka komersanta darbība apdraud valsts drošību, stabilitāti, starptautisko saistību izpildi, sabiedrisko drošību vai kārtību, vidi, cilvēka dzīvību, veselību vai mantu, — lai veiktu pārbaudi un saņemtu kompetentu institūciju atzinumus;
- 2) komersants ir pārkāpis ieroču, munīcijas vai speciālo līdzekļu izgatavošanas, remonta, glabāšanas, pārvadāšanas, realizēšanas noteikumus vai citus ieroču aprites noteikumus, — lai pārtrauktu un novērstu pārkāpumu.

(2) Valsts pārvaldes iestāde, kas izsniegusi speciālo atļauju (licenci), ir tiesīga to anulēt, ja:

- 1) konstatēti šā likuma 43.pantā minētie speciālās atļaujas (licences) izsniegšanas ierobežojumi;
- 2) komersants pārkāpj šā likuma prasības;
- 3) komersants nav novērsis šā panta pirmās daļas 2.punktā minēto pārkāpumu;
- 4) ir atklājušies fakti par to, ka komersanta darbība apdraud valsts drošību, stabilitāti, starptautisko saistību izpildi, sabiedrisko drošību vai kārtību, vidi, cilvēka dzīvību, veselību vai mantu;
- 5) komersants apzināti sniedzis nepatiesas ziņas speciālās atļaujas (licences) saņemšanai;
- 6) komersantu likvidē vai tā darbību aptur uz laiku, ilgāku par 60 dienām;
- 7) to nosaka cits likums vai tiesas nolēmums.

(3) Lēmumu par atteikumu izsniegt speciālo atļauju (licenci), par speciālās atļaujas (licences) darbības apturēšanu vai par speciālās atļaujas (licences) anulēšanu var apstrīdēt un pārsūdzēt Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Lēmuma apstrīdēšana un pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

XV nodaļa

Ieroču un munīcijas marķēšana un vienotā uzskaitē

46.pants. Ieroču un munīcijas marķēšana

(1) Šaujāmieročus un to munīciju, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un gāzes pistoles (revolverus) marķē to izgatavošanas laikā. Visas šaujāmieroča būtiskās sastāvdaļas, kuras tiek realizētas atsevišķi, nenokomplektējot šaujāmieroči, tiek marķētas.

(2) Nemarkētus šaujāmieročus, to būtiskās sastāvdaļas un munīciju, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un gāzes pistoles (revolverus), kas izgatavoti ārvalstīs, aizliegts realizēt Latvijā, kamēr nav veikta to marķēšana.

(3) Šaujāmieroču, to būtisko sastāvdaļu un munīcijas, lielas enerģijas pneimatisko ieroču un gāzes pistoļu (revolveru) marķēšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

47.pants. Šaujāmieroču, lielas enerģijas pneimatisko ieroču un gāzes pistoļu (revolveru) vienotā uzskaitē

(1) Ieroču reģistrā reģistrē visu Latvijas fizisko un juridisko personu (izņemot Nacionālos bruņotos spēkus un Satversmes aizsardzības biroju) šaujāmieročus, to maināmos stobrus, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un personas, kurām izsniegtas ieroču atļaujas, kā arī gāzes pistoles (revolverus), un personas, kas tos iegādājušās. Ieroču reģistra turētājs un pārzinis ir Iekšlietu ministrijas Informācijas centrs.

(2) Ieroču reģistrā iekļaujamo ziņu apjomu, iekļaušanas, izmantošanas un dzēšanas kārtību, kā arī institūcijas, kurām piešķirama piekļuve minētajā reģistrā iekļautajām ziņām, nosaka Ministru kabinets.

48.pants. Ložu un čaulu kontrolkolekcija

(1) Ar visiem Latvijā aprītē esošajiem A, B un C kategorijas vītņstobra šaujāmieročiem (izņemot Nacionālo bruņoto spēku šaujāmieročus un traumatiskos šaujāmieročus), kuros lodei šāviena brīdī ir tiešs kontakts ar stobru, izdarāmi kontrolšāvieni Valsts policijā. Valsts policija ložu un čaulu kontrolkolekciju glabā Ministru kabineta noteiktajā kārtībā.

(2) Ar A kategorijas vītņstobra šaujāmieroči kontrolšāvienus Valsts policijā izdara reizi piecos gados.

(3) Ja ir veikts vītņstobra šaujāmieroča remonts un tā rezultātā mainās pēdas uz izšautajām lodēm un čaulām, remonta veicējs piecu darbdienu laikā pēc remonta šaujāmieroči nogādā Valsts policijā kontrolšāvieniem izdarīšanai.

(4) Šaujāmieroču remonta veidus, kuru dēļ mainās pēdas uz izšautajām lodēm un čaulām, nosaka Ministru kabinets.

(5) Valsts policija kontrolšāvienus izdara par maksu saskaņā ar apstiprinātu maksas pakalpojumu cenrādi.

(6) Kontrolšāvienus ar Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu, valsts drošības iestāžu, prokuratūras, Valsts ieņēmumu dienesta, Ieslodzījuma vietu pārvaldes, Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja un pašvaldības policijas šaujāmieročiem un valsts vai pašvaldības izglītības iestāžu sporta šaujāmieročiem Valsts policija izdara bez maksas.

XVI nodaļa

Ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu aprites uzraudzība

49.pants. Ieroču, munīcijas, to sastāvdaļu un speciālo līdzekļu aprites kontrole

(1) Valsts policija kontrolē, kā fiziskās un juridiskās personas, kurām Valsts policija izsniegusi šajā likumā minētās atļaujas un speciālās atļaujas (licences) komercdarbībai ar ieročiem, munīciju un speciālajiem līdzekļiem, ievēro ieroču, munīcijas, to sastāvdaļu un speciālo līdzekļu aprites noteikumus.

(2) Šaujamo ieroču, munīcijas, to sastāvdaļu un lielas enerģijas pneimatisko ieroču pārvadāšanu vai pārsūtīšanu pāri Latvijas Republikas valsts robežai atbilstoši savai kompetencei kontrolē Valsts robežsardze un muitas iestādes.

(3) Fiziskajai un juridiskajai personai pēc policijas darbinieka vai tādas iestādes amatpersonas pieprasījuma, kuras kompetencē ietilpst ieroču aprites kontrole, ir jāuzrāda šaujamierocis, tā munīcija, lielas enerģijas pneimatiskais ierocis, kā arī šaujamieroča un tā munīcijas sastāvdaļas un attiecīgā ieroča atļauja.

(4) Valsts policijas darbiniekam ir tiesības, iepriekš nebrīdinot, pārbaudīt šaujamieroču, munīcijas, to sastāvdaļu un lielas enerģijas pneimatisko ieroču glabāšanas apstākļus ieroču atļaujā vai speciālajā atļaujā (licencē) norādītajā adresē un izņemt ieročus, munīciju un to sastāvdaļas, ja pārkāpta to glabāšanas kārtība.

(5) Ja nozaudēts vai nolaupts šaujamierocis, tā būtiskā sastāvdaļa vai munīcija, lielas enerģijas pneimatiskais ierocis vai gāzes pistole (revolveris), tā īpašnieks nekavējoties par to ziņo tuvākajai Valsts policijas iestādei.

50.pants. Atsevišķu valsts institūciju un pašvaldību īpašumā esošo ieroču un munīcijas aprites kontrole

(1) Nacionālo bruņoto spēku un Militārās izlūkošanas un drošības dienesta valdījumā esošo ieroču un munīcijas aprites civilo kontroli, kā arī Latvijā esošo ārvalstu bruņoto spēku un to amatpersonu ieroču un munīcijas aprites civilo kontroli veic Aizsardzības ministrija.

(2) Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu, Ieslodzījuma vietu pārvaldes un Valsts ieņēmumu dienesta valdījumā esošo ieroču un munīcijas aprites kontroli veic attiecīgi Iekšlietu ministrija, Tieslietu ministrija un Finanšu ministrija.

(3) Satversmes aizsardzības biroja, Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja, Latvijas Bankas Aizsardzības pārvaldes un prokuratūras valdījumā esošo ieroču un munīcijas apriti kontrolē attiecīgi Satversmes aizsardzības biroja direktora, Latvijas Bankas prezidenta un ģenerālprokurora noteiktās amatpersonas, bet pašvaldības policijas ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu apriti — attiecīgā pašvaldība.

51.pants. Ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu izņemšana

(1) Fizisko un juridisko personu ieročus, munīciju, to sastāvdaļas un speciālos līdzekļus atbilstoši savai kompetencei ir tiesīgs izņemt Valsts policijas darbinieks vai citas valsts pārvaldes iestādes amatpersona, ja:

- 1) pārkāpta ieroču, munīcijas, to sastāvdaļu vai speciālo līdzekļu aprites kārtība;
- 2) tas nepieciešams administratīvajā vai kriminālprocesā;
- 3) fiziskā vai juridiskā persona, kurai beidzies ieroča glabāšanas, nēsāšanas vai ieroču kolekcijas atļaujas derīguma termiņš vai ieroča atļauja anulēta, nenodod šaujamieroci, tā sastāvdaļas un munīciju vai lielas enerģijas pneimatisko ieroci Valsts policijai šā likuma 21.panta pirmajā daļā noteiktajā termiņā;
- 4) beidzies speciālās atļaujas (licences) derīguma termiņš vai speciālā atļauja (licence) anulēta;
- 5) šaujamieroča vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča īpašnieks miris vai ir bezvēsts prombūtnē;
- 6) juridiskā persona, kurai reģistrēti ieroči, likvidējas vai pārtrauc darbību;
- 7) ieroči, munīcija vai speciālie līdzekļi neatbilst tehniskajiem noteikumiem un nav derīgi turpmākai izmantošanai;
- 8) to nosaka tiesas nolēmums.

(2) Ja persona tiek turēta aizdomās par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu vai tiek saukta pie administratīvās atbildības par alkoholisko dzērienu, narkotisko, psihotropo, toksisko vai citu apreibinošo vielu ietekmē izdarītiem pārkāpumiem, par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes

alkohola koncentrācijas noteikšanai, no narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes, par sīko huligānismu vai par ļaunprātīgu nepakļaušanos policijas darbinieka, robežsarga, zemessarga vai karavīra likumīgajam rīkojumam vai prasībai, Valsts policija ir tiesīga izņemt uz laiku ieroci, tā sastāvdaļas un munīciju, kā arī ieroča atļauju un glabāt to, kamēr nav pieņemts lēmums par atļaujas anulēšanu vai personu attaisnojošs nolēmums.

(3) Valsts policijai ir tiesības uz laiku izņemt un glabāt ieroci un munīciju, ja persona ir cietusi ceļu satiksmes negadījumā un nav spējīga nodrošināt to tālāku pārvadāšanu vai nēsāšanu vai ir pamatotas aizdomas, ka personai iestājušās medicīniskas pretindikācijas, kā arī citos gadījumos, lai novērstu iespēju ieroci vai munīciju pazaudēt, nolaupīt vai izmantot ļaunprātīgi.

(4) Mirušā ieroču īpašnieka radnieki vai personas, kas dzīvo attiecīgajā ieroču atļaujā norādītajā adresē, nodrošina, lai Valsts policija varētu izņemt ieročus un munīciju.

52.pants. Izņemto ieroču, munīcijas un speciālo līdzekļu glabāšana un atsavināšana

(1) Ja pieņemts lēmums par ieroča iegādāšanās, glabāšanas un nēsāšanas tiesību atņemšanu vai atļaujas anulēšanu un šis lēmums stāties spēkā, nodoto vai izņemto šaujamieroci, lielas enerģijas pneimatisko ieroci, munīciju un to sastāvdaļas Valsts policija glabā ne ilgāk par 60 dienām.

(2) Ja personai ir anulēta personiskā apbalvojuma ieroča glabāšanas vai nēsāšanas atļauja, tās nodoto vai tai izņemto personisko apbalvojuma šaujamieroci, lielas enerģijas pneimatisko ieroci un munīciju Valsts policija uz ieroča īpašnieka iesnieguma pamata var glabāt līdz ieroču iegādāšanās, glabāšanas vai nēsāšanas tiesību ierobežojuma beigām, bet ne ilgāk par gadu no lēmuma spēkā stāšanās dienas.

(3) Šaujamieroča vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča īpašnieka nāves vai bezvēsts prombūtnes gadījumā Valsts policija nodoto vai izņemto ieroci, munīciju un to sastāvdaļas glabā līdz mantinieku noskaidrošanai vai bezvēsts prombūtnē esošās personas atrašanai, bet ne ilgāk par 18 mēnešiem no ieroča nodošanas vai izņemšanas dienas.

(4) Šā likuma 51.panta trešajā daļā minētajā gadījumā uz laiku izņemto ieroci un munīciju Valsts policija glabā, līdz to saņem ieroča īpašnieks, bet ne ilgāk par 90 dienām no izņemšanas dienas.

(5) Pēc šā panta pirmajā, otrajā, trešajā un ceturtajā daļā minēto termiņu beigām Valsts policija ieročus, munīciju un to sastāvdaļas nodod realizēšanai komersantam, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) šaujamieroču realizēšanai, vai uz iesnieguma pamata pārreģistrē citai iesniegumā norādītajai personai, kura saņēmusi ieroča iegādāšanās atļauju, vai nodod dezaktivēšanai komersantam, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) ieroču remontam, vai glabā saskaņā ar Valsts policijas sniegto maksas pakalpojumu cenrādi, vai iznīcina.

(6) Komersantam, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) attiecīgu ieroču un munīcijas realizēšanai, ir pienākums pieņemt realizēšanai no Valsts policijas izņemtos šaujamieročus, to sastāvdaļas un munīciju vai lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un pēc realizēšanas izmaksāt atlīdzību to īpašniekam.

(7) Ja realizēšanai nodoto ieroci vai munīciju pēc nocenošanas nevar realizēt 12 mēnešu laikā, komersants to nodod Valsts policijai iznīcināšanai vai iekļaušanai valsts nozīmes ieroču un munīcijas kolekcijā vai nodod dezaktivēšanai komersantam, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) ieroču remontam.

(8) Nodotos vai izņemtos šaujamieročus, to sastāvdaļas un lielas enerģijas pneimatiskos ieročus, kuri nav tehniskā kārtībā vai nav marķēti, kuriem mainīta tehniskā klasifikācija vai kuri pārveidoti šaušanai kārtām vai slēptai nēsāšanai, un munīciju, kas nav marķēta, Valsts policija iznīcina vai iekļauj valsts nozīmes ieroču un munīcijas kolekcijā.

53.pants. Ieroču un munīcijas izņemšanas un iznīcināšanas kārtība

(1) Nodotos vai izņemtos, kā arī konfiscētos šaujamieročus, to munīciju un sastāvdaļas, lielas enerģijas pneimatiskos ieročus un gāzes pistoles (revolverus) iznīcina Valsts policija.

(2) Ieroču, munīcijas un to sastāvdaļu izņemšanas un iznīcināšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

54.pants. Atbildība par ieroču, munīcijas, to sastāvdaļu un speciālo līdzekļu aprites noteikumu pārkāpšanu

Par šajā likumā un citos normatīvajos aktos noteikto ieroču, munīcijas, to sastāvdaļu vai speciālo līdzekļu aprites noteikumu pārkāpšanu personu sauc pie atbildības likumā noteiktajā kārtībā.

Pārejas noteikumi

1. Ar šā likuma spēkā stāšanos spēku zaudē Ieroču aprites likums (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 2002, 14.nr.; 2003, 14.nr.; 2004, 10., 13.nr.; 2005, 24.nr.; 2006, 14.nr.; 2008, 3.nr.; 2009, 2., 10., 14.nr.; Latvijas Vēstnesis, 2010, 74., 162.nr.).

2. Ministru kabinets līdz 2011.gada 31.jūlijam izdod šajā likumā minētos noteikumus.

3. Līdz jaunu Ministru kabineta noteikumu spēkā stāšanās dienai, bet ne ilgāk kā līdz 2011.gada 31.jūlijam ir spēkā šādi Ministru kabineta noteikumi, ciktāl tie nav pretrunā ar šo likumu:

- 1) 2003.gada 15.aprīļa noteikumi Nr.167 “Šaujamo ieroču un lielas enerģijas pneimatisko ieroču vienotās uzskaites kārtība”;
- 2) 2003.gada 14.oktobra noteikumi Nr.565 “Kārtība, kādā izsniedzama atļauja šautuvju (šaušanas stendu) izveidošanai un darbībai, un šautuvju (šaušanas stendu) izmantošanas kārtība”;
- 3) 2003.gada 4.novembra noteikumi Nr.631 “Valsts nozīmes ieroču un munīcijas kolekciju veidošanas un ieroču un munīcijas klasifikācijas noteikumi”;
- 4) 2005.gada 1.marta noteikumi Nr.159 “Ieroču, munīcijas un gāzes pistoļu (revolveru) iegādāšanās, reģistrēšanas, uzskaites, glabāšanas, pārvadāšanas, pārsūtīšanas, nēsāšanas, realizēšanas un kolekciju veidošanas noteikumi”.

4. Personas, kuras iegādājušās gāzes pistoles (revolverus) pirms šā likuma spēkā stāšanās, līdz 2014.gada 31.decembrim tās reģistrē, iesniedzot Valsts policijai attiecīgu iesniegumu, kurā norāda savus personas datus un gāzes pistoles (revolvera) veidu, marku, modeli, sēriju un numuru, vai izmantojot Iekšlietu ministrijas Informācijas centra sniegto elektronisko pakalpojumu. Gāzes pistoles (revolverus), kas nav marķētas atbilstoši šā likuma prasībām, pirms to reģistrācijas iesniedz marķēšanai komersantam, kas saņēmis speciālo atļauju (licenci) ieroču remontam, un pēc marķēšanas reģistrē Valsts policijā.

Informatīva atsauce uz Eiropas Savienības direktīvām

Likumā iekļautas tiesību normas, kas izriet no:

- 1) Padomes 1991.gada 18.jūnija direktīvas 91/477/EEK par ieroču iegādes un glabāšanas kontroli;
- 2) Eiropas Parlamenta un Padomes 2008.gada 21.maija direktīvas 2008/51/EK, ar ko groza Padomes direktīvu 91/477/EEK par ieroču iegādes un glabāšanas kontroli.

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

552. 1442L/9 Grozījumi Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likumā

Izdarīt Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likumā (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 2009, 14.nr.; Latvijas Vēstnesis, 2010, 112.nr.) šādus grozījumus:

1. Aizstāt visā likumā vārdus “dzīvokļu īpašnieku kopsapulces lēmums” (attiecīgā skaitlī un locījumā) ar vārdiem “dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums” (attiecīgā skaitlī un locījumā).

2. 10.pantā:

papildināt otro daļu ar teikumu šādā redakcijā:

“Noslēgtais pārvaldīšanas līgums ir saistošs ikvienam dzīvokļa īpašniekam.”;

papildināt pantu ar piekto daļu šādā redakcijā:

“(5) Uz pārvaldīšanas uzdevuma pamata iegūtās saistības attiecas uz ikvienu dzīvokļa īpašnieku.”

3. Izslēgt 11.panta trešo daļu.

4. Izteikt 14.panta ceturto daļu šādā redakcijā:

“(4) Pārvaldnieka pienākums ir savlaicīgi informēt dzīvokļu īpašniekus par atsevišķa dzīvokļa īpašnieka darbību vai bezdarbību (tai skaitā uz pārvaldīšanas uzdevuma pamata iegūto saistību neizpildi), kas ietekmē vai var ietekmēt citu dzīvokļu īpašnieku intereses, kā arī sniegt nepārprotamu un pilnīgu informāciju par šiem jautājumiem pēc dzīvojamās mājas īpašnieka atsevišķa pieprasījuma.”

5. 21.pantā:

izteikt pirmās daļas 1.punktu šādā redakcijā:

“1) persona, kuras tiesības aizskartas saistībā ar šā likuma vai citu ar dzīvojamo māju pārvaldīšanu saistīto normatīvo aktu izpildi tādā veidā, ka ir apdraudēta vai var tikt apdraudēta tās dzīvība, veselība, drošība, īpašums vai vide;”;

izteikt otro, trešo un ceturto daļu šādā redakcijā:

“(2) Attiecīgās administratīvās teritorijas pašvaldībai (turpmāk — pašvaldība), veicot tai likumā noteiktās funkcijas un ievērojot šajā likumā noteikto kārtību, ir pienākums iecelt dzīvojamai mājai norīkoto pārvaldnieku, ja:

1) dzīvojamās mājas īpašnieks neveic obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības vai nav uzdevis tās veikt pārvaldniekam un tā rezultātā tiek apdraudēta cilvēku dzīvība, veselība, drošība, īpašums vai vide (turpmāk — apdraudējums);

2) dzīvojamās mājas pārvaldīšana tiek veikta tā, ka tiek radīts apdraudējums.

(3) Pašvaldība ir tiesīga iecelt dzīvojamai mājai norīkoto pārvaldnieku, ja:

1) dzīvojamās mājas īpašnieks neveic obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības vai nav uzdevis tās veikt pārvaldniekam un tā rezultātā var tikt radīts apdraudējums cilvēku dzīvībai, veselībai, drošībai, īpašumam vai videi (turpmāk — iespējams apdraudējums);

2) dzīvojamās mājas pārvaldīšana tiek veikta tā, ka var tikt radīts apdraudējums.

(4) Pašvaldība iecel norīkoto pārvaldnieku, ja iepriekš veikti visi šādi pasākumi:

1) konstatēts fakts, ka dzīvojamā mājā netiek veiktas šā likuma 6.panta otrajā daļā noteiktās pārvaldīšanas darbības vai kāda no tām un tādējādi tiek radīts apdraudējums vai var tikt radīts apdraudējums;

- 2) dzīvojamās mājas īpašniekam pēc šīs daļas 1.punktā minētā fakta konstatēšanas nekavējoties nosūtīts rakstveida paziņojums, kurā:
 - a) šā panta otrajā daļā minētajā gadījumā — norādīts termiņš, kādā novēršams apdraudējums, izteikts brīdinājums par norīkotā pārvaldnieka iecelšanu apdraudējuma nenovēršanas gadījumā,
 - b) šā panta trešajā daļā minētajā gadījumā — norādīts termiņš, kādā novēršami apstākļi, kas var radīt apdraudējumu;
- 3) konstatēts, ka brīdinājumā norādītajā termiņā apdraudējums vai apstākļi, kas var radīt apdraudējumu, nav novērsti un īpašnieks nav arī uzsācis nekādus pasākumus, lai to novērstu.”;

papildināt pantu ar 4.¹ daļu šādā redakcijā:

“(4¹) Norīkoto pārvaldnieku iecel, pieņemot par to pašvaldības domes lēmumu.”

6. Izteikt 24.pantu šādā redakcijā:

“24.pants. Norīkotā pārvaldnieka izraudzīšanas kārtība

Personu, kura veiks norīkotā pārvaldnieka pienākumus, pašvaldība izvēlas, piemērojot normatīvajos aktos noteiktās iepirkumu procedūras, ja plānotās norīkotā pārvaldnieka apdraudējuma novēršanas darbību izmaksas sasniegs normatīvajos aktos noteiktās līgumcenu robežas, sākot ar kurām nepieciešams veikt iepirkuma procedūru. Ja norīkotā pārvaldnieka pienākumus pildīt nav pieteikusies neviena persona, pašvaldība var uzdot attiecīgo dzīvojamo māju pārvaldīt citai personai, noslēdzot par to vienošanos.”

7. 26.pantā:

izteikt pirmās daļas 1.punktu šādā redakcijā:

- “1) beidzies pašvaldības lēmumā noteiktais apdraudējuma vai iespējamā apdraudējuma novēršanas termiņš un lēmumā minētais apdraudējums vai apstākļi, kas var radīt apdraudējumu, novērsti, un īpašnieks iesniedzis iesniegumu par mājas pārvaldīšanas pārņemšanu;”;

izslēgt pirmās daļas 2.punktu.

8. Papildināt pārejas noteikumus ar 6.² punktu šādā redakcijā:

“6.² Pašvaldība ir tiesīga par norīkoto pārvaldnieku izvēlēties personu, kuras kvalifikācija neatbilst šā likuma 13.panta pirmās daļas prasībām, tad, ja norīkotā pārvaldnieka pienākumus nav pieteikušās pildīt personas ar atbilstošu kvalifikāciju. Ja par norīkoto pārvaldnieku tiek iecelta persona, kuras kvalifikācija neatbilst 13.panta pirmās daļas prasībām, apdraudējuma vai iespējamā apdraudējuma novēršanas termiņš pašvaldības lēmumā nosakāms ne ilgāks kā līdz 2012.gada 30.jūnijam.”

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

Saeima ir pieņēmusi un Valsts prezidents izsludina šādu likumu:

553. 1443L/9 Grozījumi likumā “Par narkotisko un psihotropo vielu un zāļu likumīgās aprites kārtību”

Izdarīt likumā “Par narkotisko un psihotropo vielu un zāļu likumīgās aprites kārtību” (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1996, 12.nr.; 1998, 15.nr.; 2000, 10.nr.; 2003, 15.nr.; 2006, 12.nr.; 2007, 12., 21.nr.; 2008, 16.nr.) šādus grozījumus:

1. Aizstāt 12.panta otrajā daļā vārdus “Farmaceitiskās darbības licencēšanas komisiju” ar vārdiem “Zāļu valsts aģentūru”.

2. Izteikt 14.panta pirmo daļu šādā redakcijā:

“(1) Lēmumu izsniegt, atteikt izsniegt vai pārreģistrēt speciālo atļauju (licenci) un lēmumu par speciālās atļaujas (licences) darbības apturēšanu vai anulēšanu pieņem Zāļu valsts aģentūra. Zāļu valsts aģentūras lēmuma par speciālās atļaujas (licences) apturēšanu vai anulēšanu apstrīdēšana vai pārsūdzēšana neaptur tā darbību.”

3. Papildināt 16.pantu ar ceturto daļu šādā redakcijā:

“(4) Valsts policija sagatavo ceturkšņa pārskatu par konfiscētām un aizturētām narkotiskajām un psihotropajām vielām un līdz nākamā mēneša 20. datumam iesniedz to Zāļu valsts aģentūrai.”

4. Papildināt 37.panta ievaddaļu pēc vārda “iekļauto” ar vārdiem “vielu un”.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

554. 1444L/9 Grozījumi likumā “Par prekursoriem”

Izdarīt likumā “Par prekursoriem” (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1996, 12.nr.; 1998, 15.nr.; 2004, 9.nr.; 2007, 21.nr.) šādus grozījumus:

1. Aizstāt visā likumā vārdus “Valsts zāļu aģentūra” (attiecīgā locījumā) ar vārdiem “Zāļu valsts aģentūra” (attiecīgā locījumā).

2. 1.pantā:

izteikt 1., 2., 3. un 4.punktu šādā redakcijā:

- “1) **prekursori (sarakstos iekļautās vielas)** — vielas, kuras var izmantot narkotisko vai psihotropo vielu nelegālai izgatavošanai un kuras atbilst Eiropas Parlamenta un Padomes 2004.gada 11.februāra regulas (EK) Nr.273/2004 par narkotisko vielu prekursoriem (turpmāk — regula Nr.273/2004) 2.panta “a” un “b” apakšpunktā un Padomes 2004.gada 22.decembra regulas (EK) Nr.111/2005, ar ko paredz noteikumus par uzraudzību attiecībā uz narkotisko vielu prekursoru tirdzniecību starp Kopienu un trešajām valstīm (turpmāk — regula Nr.111/2005), 2.panta “a” un “b” apakšpunktā minēto terminu skaidrojumam;
- 2) **aprite** — atbilst regulas Nr.273/2004 2.panta “c” apakšpunktā minētā termina skaidrojumam;
- 3) **eksports** — atbilst regulas Nr.111/2005 2.panta “d” apakšpunktā minētā termina skaidrojumam;
- 4) **imports** — atbilst regulas Nr.111/2005 2.panta “c” apakšpunktā minētā termina skaidrojumam;”;

izslēgt 5.punktu.

3. Izteikt 2.pantu šādā redakcijā:

“**2.pants.** Likums reglamentē fizisko un juridisko personu darbību ar prekursoriem saskaņā ar regulu Nr.273/2004, regulu Nr.111/2005, Komisijas 2005.gada 27.jūlija regulu (EK) Nr.1277/2005 par īstenošanas noteikumiem Eiropas Parlamenta un Padomes regulai (EK) Nr.273/2004 par narkotisko vielu prekursoriem un Padomes regulai (EK) Nr.111/2005, ar ko izstrādā noteikumus narkotisko vielu prekursoru tirdzniecības starp Kopienu un trešajām valstīm uzraudzībai (turpmāk — regula Nr.1277/2005), un tā mērķis ir novērst šo vielu nokļūšanu nelegālajā apritē.”

4. Papildināt I nodaļu ar 2.¹ pantu šādā redakcijā:

“**2.¹ pants.** (1) Regulas Nr.273/2004 3., 8., 11. un 13.pantā un regulas Nr.111/2005 6., 7., 9., 11., 12., 16., 20., 24., 26. un 32.pantā minētās kompetentās institūcijas funkcijas veic Zāļu valsts aģentūra.

(2) Regulas Nr.273/2004 16.pantā un regulas Nr.111/2005 27.pantā minētās kompetentās institūcijas funkcijas veic Veselības inspekcija.”

5. Izteikt 3.pantu šādā redakcijā:

“**3.pants.** Operatori, kas piedalās 2. un 3.kategorijas prekursoru apritē, reģistrējas Zāļu valsts aģentūrā, izņemot šā likuma 4.pantā minētos gadījumus.”

6. Izteikt 4.panta 2.punktu šādā redakcijā:

- “2) 2.kategorijas prekursoru apriti daudzumos, kas noteikti saskaņā ar regulas Nr.273/2004 6.pantu, un 3.kategorijas prekursoru apriti daudzumos, kas noteikti saskaņā ar regulas Nr.1277/2005 14.pantu;”

7. Papildināt likumu ar 5.¹ pantu šādā redakcijā:

“**5.¹ pants.** Lēmumu par šā likuma 5.pantā minētās speciālās atļaujas (licences) piešķiršanu, apturēšanu vai anulēšanu pieņem Zāļu valsts aģentūra. Zāļu valsts aģentūras lēmuma par šā likuma 5.pantā minētās speciālās atļaujas (licences) apturēšanu vai anulēšanu apstrīdēšana vai pārsūdzēšana neaptur tā darbību.”

8. Izslēgt 6.pantā vārdus “Prekursoru aprites kārtību un”.

9. Izslēgt III nodaļu.

10. Izslēgt 14.pantu.

11. Izteikt 15.panta ievaddaļu, 1. un 2.punktu šādā redakcijā:

“**15.pants.** Iesniegumā, kas adresēts Zāļu valsts aģentūrai prekursoru importa vai eksporta atļaujas saņemšanai, norādāmi:

- 1) eksportētājs un tā adrese, importētājs un tā adrese, ikviens operators, kas piedalās eksporta vai importa pārvadājuma operācijā, kravas saņēmējs;
- 2) prekursoru nosaukumi;”

12. Izslēgt 16.pantā vārdus “un tranzīta”.

13. Izslēgt 17.panta otro teikumu.

14. Izteikt 21.pantu šādā redakcijā:

“**21.pants.** Šajā likumā paredzētās importa un eksporta atļaujas nav jāsaņem attiecībā uz zālēm un sadzīves ķīmijas precēm.”

15. 23.pantā:

izteikt pirmās daļas 1.punktu šādā redakcijā:

- “1) sagatavo un iesniedz ANO Starptautiskajai narkotiku kontroles padomei un Eiropas Komisijai gada statistiskos pārskatus par prekursoru apriti;”;

papildināt pirmo daļu ar 3.punktu šādā redakcijā:

- “3) sagatavo un iesniedz Eiropas Komisijai ceturkšņa ziņojumus par konfiscētiem un aizturētiem prekursoriem.”;

papildināt pantu ar piekto daļu šādā redakcijā:

“(5) Valsts ieņēmumu dienests un Valsts policija sagatavo ceturkšņa pārskatus par konfiscētiem un aizturētiem prekursoriem un līdz nākamā mēneša 20. datumam iesniedz tos Zāļu valsts aģentūrai.”

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

555. 1445L/9 Grozījumi Civillikumā

Izdarīt Civillikumā šādus grozījumus:

1. Aizstāt 12.panta pirmajā daļā vārdus “Latvijas tiesā” ar vārdu “Latvijā”.

2. Izslēgt 42. un 43.pantu.

3. Izteikt 69. un 70.pantu šādā redakcijā:

“69. Laulību var šķirt tikai tiesa vai notārs. Laulību var šķirt tad, ja laulība ir izirusi.

Tiesa laulību var šķirt šajā nodaļā noteiktajos gadījumos. Laulība ir šķirta no dienas, kad tiesas spriedums par laulības šķiršanu stāties likumīgā spēkā.

Notārs laulību var šķirt Notariāta likumā noteiktajā kārtībā, ja abi laulātie vienojas par laulības šķiršanu. Laulība ir šķirta no dienas, kad notārs taisījis laulības šķiršanas apliecību.

70. Tiesa laulību šķir, pamatojoties uz viena laulātā pieteikumu.

Notārs laulību šķir, pamatojoties uz abu laulāto iesniegumu par laulības šķiršanu, kas sastādīts Notariāta likumā noteiktajā kārtībā.”

4. Izslēgt 71.panta pirmo teikumu.

5. Izteikt 74.pantu šādā redakcijā:

“74. Ja laulātie dzīvo šķirti mazāk nekā trīs gadus, tiesa laulību var šķirt tikai tādā gadījumā, ja:

- 1) laulības turpināšana tam laulātajam, kas pieprasa laulības šķiršanu, ir neiespējama tādu iemeslu dēļ, kuri ir atkarīgi no otra laulātā un kuru dēļ kopdzīve ar viņu būtu neizturama cietsirdība pret laulāto, kas pieprasa laulības šķiršanu;
- 2) viens laulātais piekrīt otra laulātā prasībai šķirt laulību;
- 3) viens no laulātajiem uzsācis kopdzīvi ar citu personu un šajā kopdzīvē ir piedzimis bērns vai ir gaidāma bērna piedzimšana.

Ja tiesa uzskata, ka, pastāvot šā panta pirmajā daļā minētajiem apstākļiem, ir iespējams saglabāt laulību, tā laulāto samierināšanas nolūkā var atlikt lietas izskatīšanu uz laiku līdz sešiem mēnešiem.

Ja laulātie dzīvo šķirti mazāk nekā trīs gadus, notārs laulību var šķirt tikai tādā gadījumā, ja abi laulātie vienojas par laulības šķiršanu un Notariāta likumā noteiktajā kārtībā ir iesnieguši notāram iesniegumu par laulības šķiršanu.”

6. Aizstāt 75.pantā skaitli un vārdu “74.pantā” ar skaitli un vārdiem “74.panta pirmajā daļā”.

7. Izteikt 76. un 77.pantu šādā redakcijā:

“76. Tiesa laulību nešķir, kaut gan tā ir izirusi, ja un ciktāl laulības saglabāšana izņēmuma kārtā sevišķu iemeslu dēļ ir nepieciešama laulāto kopīgā nepilngadīgā bērna interesēs.

77. Tiesa laulību nešķir, ja laulātie nav vienojušies par kopīgā nepilngadīgā bērna aizgādību, saskarsmes tiesību, bērna uzturlīdzekļiem, kopīgās mantas sadali vai attiecīgas prasības nav izšķirtas pirms laulības šķiršanas un netiek celtas kopā ar prasību par laulības šķiršanu.

Notārs laulību nešķir, ja laulātie nav apliecinājuši, ka laulība ir izirusi un nav vienojušies par kopīgā nepilngadīgā bērna aizgādību, saskarsmes tiesību, bērna uzturlīdzekļiem un kopīgās mantas sadali.”

8. Aizstāt 1666.pantā vārdu “tiesai” ar vārdu “notāram”.

9. Aizstāt 1837.pantā vārdu “tiesai” ar vārdu “notāram”.

10. Aizstāt 1841.panta trešajā daļā vārdu “tiesa” (attiecīgā locījumā) ar vārdu “notārs” (attiecīgā locījumā).”

11. Izteikt 1924.panta otro daļu šādā redakcijā:

“Tiesību atsaukt dāvinājumu var izlietot tikai pats dāvinātājs viena gada laikā, skaitot šā panta pirmās daļas 1.punktā norādītajā gadījumā no apdāvinātā nāves dienas, 2.punktā norādītajā gadījumā — no dienas, kad stājies spēkā spriedums, ar kuru laulība šķirta, vai kad notārs taisījis laulības šķiršanas apliecību, bet 3.punktā norādītajā gadījumā — no dienas, kad stājies spēkā spriedums, ar kuru laulība atzīta par spēkā neesošu. Nosacījumi, kas aprobežo dāvinātāja tiesību atsaukt dāvinājumu, nav spēkā.”

12. Aizstāt 1984.pantā vārdu “tiesai” ar vārdu “notāram”.

13. Aizstāt 1989.panta trešajā daļā vārdu “tiesai” ar vārdu “notāram”.

14. Aizstāt Civillikuma I pielikuma “Publisko ezeru un upju saraksts” 171.punktā skaitli “173,0” ar skaitli “140,9”.

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.februārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

556. 1446L/9 Grozījumi Notariāta likumā

Izdarīt Notariāta likumā (Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs, 1993, 26./27.nr.; Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1996, 15.nr.; 2002, 23.nr.; 2003, 14.nr.; 2004, 23.nr.; 2008, 3.nr.; 2009, 3.nr.) šādus grozījumus:

1. Izslēgt 11.⁴ pantu.

2. Izslēgt 37.pantā vārdus “saskaņojot ar apgabaltiesas priekšsēdētāju”.

3. Izteikt 41.pantu šādā redakcijā:

“**41.** Zvērinātam notāram aizliegts taisīt aktus un apliecinājumus savās paša lietās, sava laulātā, arī bijušā laulātā, savu un laulātā radnieku taisnā līnijā visās pakāpēs, sāņu līnijā — līdz ceturtajai pakāpei un svainībā — līdz trešajai pakāpei, kā arī sava paša vai sava laulātā aizbildnībā vai aizgādībā esošu personu vai savās paša vai sava laulātā adoptētāju vai adoptēto lietās. Zvērinātam notāram aizliegts taisīt aktus un apliecinājumus arī tad, ja viņš ir personiski vai mantiski tieši vai netieši ieinteresēts.”

4. Izteikt 47.pantu šādā redakcijā:

“**47.** Reģistrus un glabājumu grāmatas zvērināts notārs caurauklo un nogādā Latvijas Zvērinātu notāru padomei.

Latvijas Zvērinātu notāru padome pārbauda reģistru un glabājumu grāmatu atbilstību noteiktajai formai un lapu numerāciju un pēdējā lappusē nostiprina auklu galus ar papīra uzlīmi, taisa slēguma uzrakstu, kurā norāda reģistra vai glabājumu grāmatas atbilstību noteiktajai formai, lapu skaitu un slēguma datumu. Ja, pārbaudot reģistru un glabājumu grāmatu atbilstību, konstatētas nepilnības, reģistrus un glabājumu grāmatas atdod atpakaļ zvērinātam notāram nepilnību novēršanai.”

5. Izteikt 53.panta pirmo daļu šādā redakcijā:

“Aktu grāmata iesienama un noslēdzama šā likuma 47.pantā noteiktajā kārtībā. Slēguma uzrakstā norādāms arī aktu un šā likuma 128.pantā minēto dokumentu skaits.”

6. Papildināt likumu ar 60.¹ pantu šādā redakcijā:

“**60.¹** Latvijas Zvērinātu notāru padome reizi gadā iesniedz tieslietu ministram informāciju par praktizējošo zvērinātu notāru reģistru, notariālo aktu grāmatu un glabājumu grāmatu atbilstību noteiktajām prasībām.”

7. Izteikt 61.pantu šādā redakcijā:

“**61.** Ja zvērināts notārs ir pārcelts, atstādināts, atbrīvots vai atcelts no amata, tieslietu ministrs, pieņemot lēmumu par pārceļšanu, atstādināšanu, atbrīvošanu vai atcelšanu no amata, vienlaikus norīko citu zvērinātu notāru šā likuma 62.pantā minēto grāmatu, lietu, aktu un glabājamo vērtību pārņemšanai un ne vēlāk kā nākamajā darb dienā pēc šā rīkojuma izdošanas informē par to Latvijas Zvērinātu notāru padomi un attiecīgās apgabaltiesas priekšsēdētāju.

Ja zvērināts notārs ir miris, tieslietu ministrs pēc iespējas agrāk, bet ne vēlāk kā divu nedēļu laikā pēc šīs informācijas saņemšanas norīko citu zvērinātu notāru šā likuma 62.pantā minēto grāmatu, lietu, aktu un glabājamo vērtību pārņemšanai un ne vēlāk kā nākamajā darb dienā pēc šā rīkojuma izdošanas informē par to Latvijas Zvērinātu notāru padomi un attiecīgās apgabaltiesas priekšsēdētāju.

Tieslietu ministrs pēc Latvijas Zvērinātu notāru padomes priekšlikuma vai pēc savas iniciatīvas šā likuma 62.pantā minēto grāmatu, lietu, aktu un glabājamo vērtību pārņemšanai norīko jaunieceltu vai tuvākās apkaimes apdzīvotā vietā praktizējošu zvērinātu notāru.”

8. Papildināt likumu ar 61.¹ pantu šādā redakcijā:

“**61.¹** Šā likuma 61.panta kārtībā norīkotais zvērināts notārs rīkojumā noteiktajā termiņā pārņem no zvērināta notāra, kurš ir pārcelts, atstādināts, atbrīvots vai atcelts no amata, šā likuma 62.pantā minētās grāmatas, lietas, aktus un glabājamās vērtības, klātesot Latvijas Zvērinātu notāru padomes un attiecīgās apgabaltiesas pārstāvjiem.

Gadījumos, kad zvērināts notārs nespēj nodot šā likuma 62.pantā minētās grāmatas, lietas, aktus un glabājamās vērtības, norīkotais zvērināts notārs tās pārņem, klātesot Latvijas Zvērinātu notāru padomes, attiecīgās apgabaltiesas un Tieslietu ministrijas pārstāvjiem.”

9. Izteikt 62.pantu šādā redakcijā:

“**62.** Pārņemot notariālās grāmatas un lietas, tās noslēdz, to pēdējā lappusē nostiprinot auklu galus ar papīra uzlīmi un slēguma uzrakstā norādot, kādā stāvoklī ir grāmatas un lietas, kāds ir tajās aprakstīto lapu skaits un kādā stāvoklī ir auklas un zīmogi, kā arī datumu. Slēguma uzrakstu paraksta zvērināts notārs, kurš pārņem minētās grāmatas, lietas, aktus un glabājamās vērtības, un zvērināts notārs, kurš tās nodod. Gadījumos, kad zvērināts notārs nespēj nodot grāmatas, lietas, aktus un glabājamās vērtības, slēguma uzrakstu paraksta zvērināts notārs, kurš tās pārņem, un Latvijas Zvērinātu notāru padomes pārstāvis.

Glabājumu grāmatā papildus šā panta pirmajā daļā norādītajām ziņām izdara atzīmi arī par glabājamo vērtību nodošanu zvērinātam notāram.”

10. 63.pantā:

izslēgt pirmo daļu;

papildināt otro daļu ar teikumu šādā redakcijā:

“Atstādināta zvērināta notāra zīmogu nodod tieslietu ministram neievilētu.”

11. Papildināt likumu ar 64.¹ pantu šādā redakcijā:

“**64.¹** Pastāvīgi glabājamus dokumentus zvērināts notārs Arhīvu likumā noteiktajā kārtībā un attiecīgajos gadījumos nodod pastāvīgā glabāšanā Latvijas Nacionālajā arhīvā.

Zvērinātu notāru arhīvu nodošanu organizē Latvijas Zvērinātu notāru padome.”

12. 65.pantā:

papildināt pantu ar 3.¹ punktu šādā redakcijā:

“3¹) pieņemt glabājumā saistības priekšmetu;”;

papildināt pantu ar 5.¹ punktu šādā redakcijā:

“5¹) vest laulības šķiršanas lietas;”.

13. Izteikt 66.panta pirmās daļas 1.punktu šādā redakcijā:

“1) gādāt par tiesību un tiesību nodrošinājumu nostiprināšanu zemesgrāmatās, kā arī tiesību, tiesību nodrošinājumu vai ziņu ierakstīšanu nekustamā īpašuma valsts kadastrā un Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros;”.

14. Izteikt 71.pantu šādā redakcijā:

“**71.** Svešvalodā sastādītiem dokumentiem apliecinājuma uzrakstu var izdarīt arī svešvalodā, ja zvērināts notārs to prot.”

15. Papildināt 78.pantu ar trešo daļu šādā redakcijā:

“Acimredzamas pārrakstīšanās un matemātiskā aprēķina kļūdas aktos un apliecinājumos zvērināts notārs izlabo un apliecina labojumu ar savu parakstu.”

16. Papildināt 80.panta trešo daļu ar teikumu šādā redakcijā:

“Ja saņemts tiesas lēmums par rokraksta ekspertīzes veikšanu civillietā, zvērināts notārs vai viņa pilnvarota persona ekspertīzes veikšanas dienā personiski nogādā nepieciešamos dokumentus ekspertīzes veicējam. Tūdaļ pēc ekspertīzei nepieciešamo darbību veikšanas tie atdodami zvērinātam notāram vai viņa pilnvarotai personai un nogādājami atpakaļ zvērināta notāra prakses vietā.”

17. Izslēgt 102.pantā vārdus “izņemot gadījumus, kad atbilstoši likuma prasībām iesniedzams notariālā akta oriģināls”.

18. Izteikt 104.panta pirmo daļu šādā redakcijā:

“Notariālo aktu grāmatas izrakstus zvērināts notārs izdod notariālā akta dalībniekam vai viņa pārstāvjiem, mantiniekiem un tiesību pēcniekiem, izņemot gadījumus, kad notariālajā aktā paredzēts aizliegums saņemt izrakstu bez citu notariālā akta dalībnieku piekrišanas vai noteikta cita kārtība izrakstu saņemšanai. Notariālo aktu grāmatas izrakstus izdod arī citām personām, kurām notariālajā aktā piešķirtas tiesības tos saņemt, vai šo personu pārstāvjiem, mantiniekiem un tiesību pēcniekiem, bet visām pārējām personām — vienīgi ar apgabaltiesas priekšsēdētāja atļauju.”

19. Izslēgt 105.pantu.

20. Izteikt 106.pantu šādā redakcijā:

“106. Notariālo aktu norakstus zvērināts notārs var izdot tām personām, kurām ir tiesības saņemt notariālo aktu grāmatas izrakstus.”

21. Papildināt likumu ar 138.¹ pantu šādā redakcijā:

“138.¹ Ja personai, kura lūdz nodot paziņojumu, nav zināma adresāta juridiskā adrese vai dzīvesvieta, zvērināts notārs to saņem no Komercreģistra vai Iedzīvotāju reģistra.

Ja adresāta (fiziskās personas) dzīvesvieta Iedzīvotāju reģistrā nav norādīta, zvērināts notārs publicē paziņojumu laikrakstā “Latvijas Vēstnesis”. Šādi zvērināts notārs rīkojas arī tad, ja, nosūtot paziņojumu uz adresāta juridisko adresi vai dzīvesvietu, saņem pasta paziņojumu par neiespējamību nodot sūtījumu adresātam.

Paziņojums uzskatāms par nodotu nākamajā darba dienā pēc tā publikācijas laikrakstā “Latvijas Vēstnesis”.

22. Papildināt 139.¹ pantu ar trešo daļu šādā redakcijā:

“Zvērināts notārs var atteikties no sapulču, darbību un notikumu norises apliecināšanas, ja to izdarīt lūdz vēlāk nekā piecas dienas pirms attiecīgās sapulces, darbības vai notikuma norises.”

23. Papildināt likumu ar F¹ sadaļu šādā redakcijā:

“F¹ sadaļa

Saistības priekšmeta pieņemšana glabājumā

145.¹ Ja Civillikuma 1837.pantā noteiktajos gadījumos parādnieks nevar izpildīt saistību, viņam ir tiesības iesniegt saistības priekšmetu glabājumā pēc saistības izpildīšanas vietas attiecīgajā apgabaltiesā praktizējošam zvērinātam notāram.

145.² Zvērinātam notāram var iesniegt glabājumā šādus saistības priekšmetus:

- 1) naudu;
- 2) vērtspapīrus;
- 3) dokumentus;
- 4) vērtslietas.

Citus priekšmetus zvērinātam notāram glabājumā var iesniegt vienīgi tajā gadījumā, ja šo priekšmetu īpašību dēļ zvērinātam notāram ir iespējams tos uzglabāt.

145.³ Saistības priekšmetu zvērinātam notāram glabājumā iesniedz klātienē, pievienojot to iesniegumam, kurā norāda:

- 1) parādnieka vārdu, uzvārdu, personas kodu (ja tāda nav — dzimšanas gadu, dienu, mēnesi un vietu) un dzīvesvietu;
- 2) kreditora, kuram saistības priekšmets nododams, vai viņa tiesību pārņēmēja vārdu, uzvārdu vai nosaukumu un dzīvesvietu vai atrašanās vietu (juridisko adresi), ja tiesību pārņēmējs parādniekam zināms, vai to, ka adrese parādniekam nav zināma;

- 3) tās saistības apzīmējumu, kuras izpildīšanai iesniedz saistības priekšmetu;
- 4) iemeslu, kura dēļ nav bijis iespējams izpildīt saistību;
- 5) iesniedzamā saistības priekšmeta detalizētu aprakstu;
- 6) lūgumu izsniegt glabājumā iesniegto saistības priekšmetu kreditoram uz pieprasījumu;
- 7) to, ka nauda iemaksāta zvērināta notāra kontā kredītiestādē, ja glabājumā tiek iesniegta bezskaidra nauda.

Ja glabājumā tiek iesniegta bezskaidra nauda, šā panta pirmajā daļā minētajam iesniegumam pievieno maksājuma uzdevumu par naudas iemaksu zvērināta notāra kontā kredītiestādē.

145.⁴ Zvērināts notārs pēc parādnieka iesnieguma saņemšanas, nepārbaudot tā pareizību, rīkojas atbilstoši šā likuma 140.—143.pantā norādītajam, izņemot gadījumu, kad glabājumā tiek iesniegti bezskaidras naudas līdzekļi, un izsniedz parādniekam kvitējumu par saistības priekšmeta saņemšanu.

Ja glabājumā tiek iesniegti bezskaidras naudas līdzekļi, zvērināts notārs pēc parādnieka iesnieguma saņemšanas, nepārbaudot tā pareizību, rīkojas atbilstoši šā likuma 140. un 142.pantā norādītajam, pārliecinās par naudas iemaksu zvērināta notāra kontā kredītiestādē un izsniedz parādniekam kvitējumu par saistības priekšmeta saņemšanu.

Pēc saistības priekšmeta pieņemšanas glabājumā zvērināts notārs uzaicina norādīto kreditoru ne vēlāk kā viena mēneša laikā no uzaicinājuma saņemšanas dienas iesniegt zvērinātam notāram iesniegumu par saistības priekšmeta izsniegšanu. Kreditora paraksts uz minētā iesnieguma apliecināms pie zvērināta notāra vai citas Civillikuma 1474.pantā norādītās personas.

Ja konkrētajai saistībai ir vairāki kreditori, pārējiem kreditoriem nosūtāms uzaicinājums ne vēlāk kā viena mēneša laikā no tā saņemšanas dienas iesniegt zvērinātam notāram iesniegumu, kurā izteikts viedoklis par saistības priekšmeta nodošanu attiecīgajam kreditoram. Paraksts uz minētā iesnieguma apliecināms pie zvērināta notāra vai citas Civillikuma 1474.pantā norādītās personas.

Uzaicinājums izdarāms ar paziņojumu šā likuma 136.—138.pantā noteiktajā kārtībā, bet, ja kreditora vai viņa tiesību pārņēmēja dzīvesvieta vai atrašanās vieta (juridiskā adrese) nav zināma, — ar sludinājumu laikrakstā “Latvijas Vēstnesis”.

Paziņojumā vai sludinājumā norāda arī saistību, pēc kuras saistības priekšmets iesniegts zvērinātam notāram glabājumā.

145.⁵ Ja starp kreditoriem ir strīds par to, kam pienākas saistības priekšmets, zvērināts notārs informē kreditorus, ka strīds izšķirams prasības kārtībā. Pēc tam, kad saņemts likumīgā spēkā stājies tiesas nolēmums, saistības priekšmets izsniedzams tiesas nolēmumā norādītajam kreditoram, bet, ja glabājumā iesniegta bezskaidra nauda, tā pārskaitāma uz kreditora norādīto kontu kredītiestādē.

Ja pārējie kreditori paziņojumā noteiktajā termiņā nav iesnieguši zvērinātam notāram iesniegumu par saistības priekšmeta nodošanu attiecīgajam kreditoram, uzskatāms, ka viņi ir piekrituši tam, ka saistības priekšmets nododams attiecīgajam kreditoram.

Saņemot kreditora iesniegumu par saistības priekšmeta izsniegšanu, ja starp kreditoriem nav strīda par saistības priekšmeta piederību vai kreditors ir viens, zvērināts notārs nosaka dienu, kad tiks izskatīts jautājums par saistības priekšmeta izsniegšanu, un šā likuma 136.—138.pantā noteiktajā kārtībā paziņo par to parādniekam un kreditoram. Vienlaikus kreditoram paziņo par nepieciešamību līdz jautājuma par saistības priekšmeta izsniegšanu izskatīšanas dienai iesniegt zvērinātam notāram aktu (ja tāds ir taisīts), kas ir par pamatu saistībai.

145.⁶ Ja kreditors atsakās saņemt saistības priekšmetu un rodas strīds par tiesībām, zvērināts notārs izsniedz saistības priekšmetu atpakaļ parādniekam pret parakstu glabājumu grāmatā vai pret atsevišķu kvitējumu vai, ja glabājumā iesniegta bezskaidra nauda, pārskaita to uz parādnieka maksājuma uzdevumā norādīto kontu kredītiestādē, vienlaikus izskaidrojot parādniekam tiesības izšķirt strīdu tiesā prasības kārtībā. Zvērināts notārs tiesības izšķirt strīdu tiesā prasības kārtībā kreditoram paziņo šā likuma 136.—138.pantā noteiktajā kārtībā.

Valsts nodevu par saistības priekšmeta iesniegšanu glabājumā, zvērināta notāra atlīdzības taksi un citus faktiskos izdevumus sedz parādnieks.

145.⁷ Kamēr kreditors nav iesniedzis iesniegumu par saistības priekšmeta izsniegšanu, parādnieks var saņemt saistības priekšmetu atpakaļ.

Naudu, kas iemaksāta zvērinātam notāram, lai dzēstu saistību vai prasījumus, kuri nodrošināti ar atzīmi zemesgrāmatā, ja šī atzīme ir jau dzēsta, parādnieks var saņemt atpakaļ tikai ar kreditora piekrišanu, kas iesniedzama zvērinātam notāram iesnieguma formā, vai pamatojoties uz likumīgā spēkā stājušos tiesas nolēmumu, kas iemaksu atzīst par spēkā neesošu. Kreditora paraksts uz minētā iesnieguma apliecināms pie zvērināta notāra vai citas Civillikuma 1474.pantā norādītās personas.

Ja parādnieks šajā pantā noteiktajā kārtībā saistības priekšmetu saņem atpakaļ, zvērināts notārs to izsniedz pret parakstu glabājumā grāmatā vai pret atsevišķu kvitējumu vai, ja glabājumā iesniegta bezskaidra nauda, pārskaita to uz parādnieka maksājuma uzdevumā norādīto kontu kredītiestādē un paziņo kreditoram.

Valsts nodevu par saistības priekšmeta iesniegšanu glabājumā, zvērināta notāra atlīdzības taksi un citus faktiskos izdevumus sedz parādnieks.

145.⁸ Iesniegumu par saistības priekšmeta izsniegšanu izskata zvērināta notāra noteiktajā dienā viņa prakses vietas telpās.

Zvērināts notārs, konstatējis, ka kreditors piekrīt saņemt saistības priekšmetu, taista notariālo aktu par saistības priekšmeta izsniegšanu un izsniedz saistības priekšmetu kreditoram pret parakstu glabājumā grāmatā vai pret atsevišķu kvitējumu vai, ja glabājumā iesniegta bezskaidra nauda, pārskaita to uz kreditora norādīto kontu kredītiestādē.

Notariālajā aktā norāda:

- 1) parādnieka vārdu, uzvārdu, personas kodu (ja tāda nav, — dzimšanas gadu, dienu, mēnesi un vietu) un dzīvesvietu;
- 2) kreditora, kuram saistības priekšmets nododams, vai viņa tiesību pārņēmēja vārdu, uzvārdu vai nosaukumu un dzīvesvietu vai atrašanās vietu (juridisko adresi);
- 3) pārējo kreditoru, ja tādi ir, vārdu, uzvārdu vai nosaukumu un dzīvesvietu vai atrašanās vietu (juridisko adresi);
- 4) tās saistības apzīmējumu, kuras izpildīšanai iesniegts saistības priekšmets;
- 5) iemeslu, kura dēļ nav bijis iespējams izpildīt saistību;
- 6) saistības priekšmeta detalizētu aprakstu;
- 7) informāciju par šā likuma 145.⁴ un 145.⁵ panta prasību izpildi;
- 8) atzīmi par saistības pilnīgu vai daļēju izpildi;
- 9) to, ka nauda pārskaitīta uz kreditora norādīto kontu kredītiestādē, ja glabājumā iesniegta bezskaidra nauda.

Valsts nodevu par saistības priekšmeta iesniegšanu glabājumā, zvērināta notāra atlīdzības taksi un citus faktiskos izdevumus sedz kreditors.

145.⁹ Pirms izlemt jautājumu par saistības priekšmeta izsniegšanu kreditoram, zvērināts notārs pieprasa no kreditora aktu (ja tāds ir taisīts), kas ir par pamatu saistībai, kura dzēšama ar saistības priekšmetu.

Ja ar kreditoram izsniegto saistības priekšmetu saistība dzēsta daļēji, zvērināts notārs iesniegto aktu atdod atpakaļ kreditoram un izdara par to atzīmi notariālajā aktā. Ja ar kreditoram izsniegto saistības priekšmetu saistība dzēsta pilnīgi, zvērināts notārs iesniegto aktu nodod parādniekam.”

24. 176.pantā:

aizstāt pirmajā daļā vārdus “var uzdot” ar vārdu “uzdod”.

izteikt otro daļu šādā redakcijā:

“Ja zvērinātu notāru vairāk nekā četrus mēnešus aizstāj cits zvērināts notārs vai cita zvērināta notāra palīgs, ar tieslietu ministra vai viņa noteiktas amatpersonas rīkojumu aizstājamā notāra grāmatas, lietas, akti un glabājamās vērtības uz laiku, kamēr zvērināts notārs nepilda savus pienākumus, šā likuma 61.¹ un 62.pantā noteiktajā kārtībā nododamas zvērinātam notāram, kurš aizstāj zvērinātu notāru vai kura palīgs aizstāj zvērinātu notāru. Tā zvērināta notāra zīmogu, kura grāmatas, lietas, akti un glabājamās vērtības pārņemamas, nodod tieslietu ministram neievilētu.”

25. 201.pantā:

izslēgt vārdus “grāmatas un lietas”;

papildināt pantu ar teikumu šādā redakcijā:

“Par zvērinātu notāru darbībā konstatētajām nepareizībām tiesnesis informē Latvijas Zvērinātu notāru padomi.”

26. Izslēgt 202.pantu.

27. Izteikt 203.pantu šādā redakcijā:

“**203.** Par zvērinātu notāru darbībā atklāto nepareizību, arī apgabaltiesas sūtīta tiesneša konstatēto nepareizību (201.pants), novēršanu gādā Latvijas Zvērinātu notāru padome, dodot zvērinātiem notāriem norādījumus un ieteikumus un vajadzības gadījumā ierosinot disciplinārlietu vai ziņojot attiecīgajām institūcijām, lai tās izvērtē nepieciešamību saukt attiecīgos zvērinātus notārus pie kriminālatbildības.”

28. Izteikt 204.pantu šādā redakcijā:

“**204.** Tiklīdz atklājas, ka zvērināts notārs piesavinājies viņam sakarā ar amatu uzticētu mantu, kuras vērtība pārsniedz apdrošināšanas atlīdzību, apgabaltiesas priekšsēdētājs, lai nodrošinātu piesavinātā piedzišanu, saņēmis šādu ziņu no Latvijas Zvērinātu notāru padomes vai citas personas, nekavējoties, bet ne vēlāk kā triju darba dienu laikā dod rīkojumu apķīlāt zvērināta notāra kustamo mantu, kā arī ierakstīt zemesgrāmatā atzīmi attiecībā uz zvērināta notāra nekustamo īpašumu, norādot summu, līdz kādai sniedzas nodrošinājums.”

29. Papildināt 230.pantu ar 6.¹ punktu šādā redakcijā:

“6¹) vismaz reizi gadā pārbauda katra zvērināta notāra darbību, grāmatas un lietas;”

30. Papildināt likumu ar P sadaļu šādā redakcijā:

“P sadaļa

Laulības šķiršanas lietu vešana

XXX nodaļa

Laulības šķiršanas lietu vešanas vispārīgie noteikumi

325. Zvērināts notārs šķir laulību, ja laulātie par to ir vienojušies un ja:

- 1) laulātajiem nav kopīga nepilngadīga bērna un kopīgas mantas;
- 2) laulātajiem ir kopīgs nepilngadīgs bērns vai kopīga manta un laulātie ir noslēguši rakstveida vienošanos par kopīgā nepilngadīgā bērna aizgādību, saskarsmes tiesībām, bērna uzturlīdzekļiem un kopīgās mantas sadali.

326. Piekritību šķirt laulību pārrobežu lietā nosaka saskaņā ar Padomes 2003.gada 27.novembra regulas (EK) Nr.2201/2003 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par regulas (EK) Nr.1347/2000 atcelšanu (turpmāk — regula Nr.2201/2003) 3.pantu.

Ja piekritība šķirt laulību pārrobežu lietā nav noteikta Latvijas Republikai, zvērināts notārs laulības šķiršanas lietu neuzsāk un paziņo par to laulātajiem.

XXXI nodaļa

Laulības šķiršanas lietas uzsākšana

327. Zvērināts notārs uzsāk laulības šķiršanas lietu tad, kad saņemts abu laulāto kopīgs iesniegums par laulības šķiršanu, pirms tam pārliecinoties, vai šo laulības šķiršanas lietu nav uzsācis cits zvērināts notārs.

328. Iesniegumu par laulības šķiršanu taisa kā notariālo aktu.

329. Iesniegumā par laulības šķiršanu norāda:

- 1) katra laulātā vārdu, uzvārdu, personas kodu (ja tāda nav, — dzimšanas gadu, dienu, mēnesi);
- 2) laulības noslēgšanas gadu, dienu, mēnesi, reģistra ieraksta numuru;
- 3) laulības reģistrācijas valsti un iestādi vai attiecīgo konfesiju un garīdznieku;
- 4) vai laulātajiem ir kopīgi nepilngadīgi bērni un laulātie ir vienojušies par kopīgo nepilngadīgo bērnu aizgādību, saskarsmes tiesību izmantošanu un uzturlīdzekļiem;
- 5) vai laulātajiem ir kopīga manta un laulātie ir vienojušies par šīs mantas sadali;
- 6) laulāto uzvārdus pēc laulības šķiršanas.

Iesniegumam par laulības šķiršanu pievieno laulības apliecības oriģinālu vai dzimtsarakstu iestādes izsniegtu norakstu vai izrakstu, vai izziņu no civilstāvokļa aktu reģistra.

Ja laulātajiem ir kopīgs nepilngadīgs bērns vai kopīga manta, iesniegumam par laulības šķiršanu pievieno rakstveida vienošanos par kopīgā nepilngadīgā bērna aizgādību, saskarsmes tiesībām, bērna uzturlīdzekļiem un kopīgās mantas sadali.

330. Zvērināts notārs, kas saņēmis iesniegumu par laulības šķiršanu, attiecīgo lietu reģistrē laulības šķiršanas lietu reģistrā.

Laulības šķiršanas lietu reģistru ved Latvijas Zvērinātu notāru kolēģija. Šā likuma 331.pantā minētās ziņas laulības šķiršanas lietu reģistrā ieraksta zvērināts notārs, kurš ved laulības šķiršanas lietu.

331. Laulības šķiršanas lietu reģistrā ieraksta:

- 1) laulības šķiršanas lietas numuru;
- 2) laulības šķiršanas lietas uzsākšanas datumu;
- 3) laulības noslēgšanas gadu, dienu, mēnesi, reģistra ieraksta numuru, reģistrācijas valsti un iestādi vai attiecīgo konfesiju un garīdznieku;
- 4) datumu, līdz kuram ir tiesības atsaukt iesniegumu par laulības šķiršanu;
- 5) katra laulātā vārdu, uzvārdu un personas kodu (ja tāda nav, — dzimšanas gadu, dienu, mēnesi un vietu);
- 6) tā zvērināta notāra vārdu, uzvārdu un prakses vietas adresi, kurš ved laulības šķiršanas lietu;
- 7) laulības šķiršanas apliecības taisīšanas datumu un reģistra numuru vai atzīmi par laulības šķiršanas lietas lietvedības izbeigšanu.

332. Laulības šķiršanas lieta ir uzsākta dienā, kad tā reģistrēta laulības šķiršanas lietu reģistrā. Par laulības šķiršanas lietas uzsākšanu zvērināts notārs paziņo abiem laulātajiem.

XXXII nodaļa

Laulības šķiršana

333. Zvērināts notārs nešķir laulību ātrāk kā pēc 30 dienām, skaitot no laulības šķiršanas lietas uzsākšanas dienas.

334. Šā likuma 333.pantā noteiktajā termiņā katram laulātajam ir tiesības atsaukt iesniegumu par laulības šķiršanu. Atsaukumu izsaka rakstveidā un bez nosacījumiem. Paraksts uz atsaukuma apliecināms pie zvērināta notāra vai citas Civillikuma 1474.pantā norādītās personas.

Tādā gadījumā zvērināts notārs izbeidz laulības šķiršanas lietu, reģistrējot šo faktu laulības šķiršanas lietu reģistrā.

Ja atsaukumu iesniedzis viens laulātais, zvērināts notārs informē otru laulāto par atsaukumu un par laulības šķiršanas lietas izbeigšanu.

335. Izbeigta laulības šķiršanas lieta nav atjaunojama. Laulības šķiršanas lietas izbeigšana nav šķērslis jaunam laulības šķiršanas iesniegumam.

336. Ja zvērināts notārs šā likuma 333.pantā noteiktajā termiņā nav saņēmis laulības šķiršanas atsaukumu, viņš šķir laulību, taisot notariālo aktu par laulības šķiršanu (laulības šķiršanas apliecību). Laulība ir šķirta no dienas, kad zvērināts notārs taisījis laulības šķiršanas apliecību.

Laulības šķiršanas apliecības paraugu apstiprina Ministru kabinets.

337. Laulības šķiršanas apliecībā zvērināts notārs norāda:

- 1) šķirto laulāto vārdu, uzvārdu, personas kodu (ja tāda nav, — dzimšanas gadu, dienu, mēnesi un vietu);
- 2) šķirtās laulības noslēgšanas gadu, dienu, mēnesi, valsti, vietu, reģistra ieraksta numuru un iestādi vai attiecīgo konfesiju un garīdznieku;
- 3) laulības šķiršanas gadu, dienu, mēnesi;
- 4) faktu, ka laulība šķirta pēc abu laulāto kopīga iesnieguma;
- 5) šķirto laulāto uzvārdus pēc laulības šķiršanas.

338. Par šķirto laulāto, kuram ir Latvijas Republikas valstspiederība, zvērināts notārs sagatavo ziņas par laulības šķiršanu un tās nosūta:

- 1) dzimtsarakstu nodaļai, kuras darbības iecirknī laulība reģistrēta;
- 2) attiecīgās draudzes, kurā laulība reģistrēta, garīdzniekam;
- 3) Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes teritoriālajai nodaļai pēc katra šķirtā laulātā deklarētās dzīvesvietas.

339. Pēc šķirtā laulātā lūguma zvērināts notārs izsniedz regulas Nr.2201/2003 39.pantā minēto apliecību laulību lietās (regulas Nr.2201/2003 I pielikums).”

31. Pārejas noteikumos:

izslēgt 2.punktu;

papildināt pārejas noteikumus ar 21.punktu šādā redakcijā:

“21. Šā likuma 19.panta pirmās daļas pirmajā teikumā noteikto zvērinātu notāru eksāmena rīkošanas termiņu — ne retāk kā reizi gadā — var nepiemērot 2011. un 2012.gadā. Zvērinātu notāru eksāmenu 2011. un 2012.gadā tieslietu ministrs pēc savas iniciatīvas vai Latvijas Zvērinātu notāru padomes priekšlikuma var rīkot, izvērtējot nepieciešamību.”

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.februārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

557. 1447L/9 Grozījumi Civilprocesa likumā

Izdarīt Civilprocesa likumā (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1998, 23.nr.; 2001, 15.nr.; 2002, 24.nr.; 2003, 15.nr.; 2004, 6., 10., 14., 20.nr.; 2005, 7., 14.nr.; 2006, 1., 13., 20., 24.nr.; 2007, 3., 24.nr.; 2008, 13.nr.; 2009, 2., 6., 14.nr.; Latvijas Vēstnesis, 2009, 205.nr.; 2010, 166.nr.) šādus grozījumus:

1. Izslēgt 28.panta astotajā daļā vārdu un skaitli “un 235.”

2. Izteikt 34.panta pirmās daļas 7.punktu šādā redakcijā:

“7) par pieteikumu par bezstrīdus piespiedu izpildīšanu, par saistību piespiedu izpildīšanu brīdinājuma kārtībā vai par nekustamā īpašuma labprātīgu pārdošanu izsolē tiesas ceļā — 2 procenti no parāda summas vai atdodamās vai labprātīgā izsolē pārdodamās mantas vērtības, bet ne vairāk par 200 latiem;”

3. Izslēgt 235.pantu.

4. Izslēgt 51.nodaļu.

5. Izteikt 584.panta pirmo daļu šādā redakcijā:

“(1) Kustamās mantas izsoli, izņemot kuģa izsoli, tiesu izpildītājs izziņo vismaz septiņas dienas iepriekš. Paziņojumā norāda pārdodamos priekšmetus un to novērtējumu, nodrošinājuma summu, kas iemaksājama tiesu izpildītāja depozīta kontā, pārdošanas vietu un laiku, parādnieka vārdu un uzvārdu, kā arī tiesu izpildītāja vārdu, uzvārdu un amata vietu.”

6. Papildināt likumu ar 584.¹ pantu šādā redakcijā:

“584.¹ pants. Kustamās mantas pirkuma nodrošinājums

(1) Personas, kuras vēlas piedalīties kustamās mantas izsolē, iemaksā tiesu izpildītāja depozīta kontā nodrošinājumu 10 procentu apmērā no kustamās mantas novērtējuma.

(2) Pirms izsoles tiesu izpildītājs pārliecinās, vai nodrošinājuma summa ir ieskaitīta tiesu izpildītāja depozīta kontā.

(3) Nodrošinājumu, ko iemaksājusi persona, kura nosolījusi pārdodamo priekšmetu, ieskaita pirkuma maksā. Pārējiem izsoles dalībniekiem iemaksāto nodrošinājumu pēc izsoles nekavējoties izsniedz atpakaļ.”

7. Izteikt 587.panta sesto daļu šādā redakcijā:

“(6) Persona, kura nosolījusi pārdodamo priekšmetu, samaksā pilnu nosolīto summu ne vēlāk kā nākamajā darb dienā pēc izsoles. Ja nosolītā summa pārsniedz vienu tūkstoši latu, tiesu izpildītājs pēc nosolītāja lūguma var atlikt pilnas pirkuma cenas samaksu uz laiku līdz septiņām dienām. Ja nosolītā summa pārsniedz 100 000 latu, tiesu izpildītājs pēc nosolītāja lūguma var atlikt pilnas pirkuma cenas samaksu uz laiku līdz četrpadsmit dienām. Kad izsolē nosolītā summa samaksāta pilnā apmērā, nopirktie priekšmeti nododami nosolītājam, un tiesu izpildītājs par to sastāda aktu.”

8. Izteikt 589.panta otro daļu šādā redakcijā:

“(2) Šā panta pirmās daļas 3.punktā paredzētajā gadījumā iemaksātais nodrošinājums netiek atmaksāts, bet pievienojams kopējai par mantu saņemtajai summai. Iemaksātais nodrošinājums pievienojams kopējai summai arī tad, ja tiek konstatēts, ka nosolītājam nebija tiesību piedalīties izsolē (586.pants).”

9. Papildināt pārejas noteikumus ar 47. un 48.punktu šādā redakcijā:

“47. Lietas par laulības šķiršanu pēc abu laulāto kopīga iesnieguma un lietas par saistības priekšmeta iesniegšanu tiesai glabājumā, kuras līdz 2011.gada 31.janvārim pieņemtas izskatīšanai tiesās, izskata Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā, kāda bija spēkā līdz 2011.gada 31.janvārim.

48. Kustamās mantas izsole, kas izsludināta līdz 2011.gada 31.janvārim, rīkojama saskaņā ar tiem noteikumiem, kādi bija spēkā izsoles izziņošanas dienā.”

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.februārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

558. 1448L/9 Grozījumi Civilstāvokļa aktu likumā

Izdarīt Civilstāvokļa aktu likumā (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 2005, 8.nr.; 2006, 12.nr.; 2009, 13.nr.) šādus grozījumus:

1. Izteikt 8.panta pirmo daļu šādā redakcijā:

“(1) Ministru kabinets nosaka kārtību, kādā dzimtsarakstu nodaļa sniedz Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei ziņas Iedzīvotāju reģistrā iekļauto ziņu aktualizēšanai, un sniedzamo ziņu apjomu.”

2. Izteikt 14.panta pirmās daļas 2.punktu šādā redakcijā:

“(2) personas, kuras agrāk bijušas citā laulībā, bet ziņas par šo personu laulības šķiršanu nav iekļautas Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Iedzīvotāju reģistrā, vienu no šādiem dokumentiem — bijušā laulātā miršanas apliecību, zvērināta notāra izsniegtu laulības šķiršanas apliecību, likumīgā spēkā stājušos tiesas spriedumu, ar kuru laulība šķirta vai atzīta par neesošu, vai izrakstu vai izziņu no laulības šķiršanas reģistra vai laulību reģistra ar atzīmi par laulības šķiršanu.”

3. Izteikt 21.panta otro daļu šādā redakcijā:

“(2) Laulību reģistra ierakstu papildina, pamatojoties uz tiesas spriedumu, zvērināta notāra izsniegtu laulības šķiršanas apliecību vai administratīvo aktu.”

4. Izteikt 31.panta trešo daļu šādā redakcijā:

“(3) Paraksta īstumu paternitātes atzīšanas iesniegumā, kā arī dokumentos par bērna un citu Civillikumā paredzēto personu piekrišanu paternitātes atzīšanai apliecina zvērināts notārs vai cita Civillikuma 1474.pantā norādītā persona, vai dzimtsarakstu nodaļas darbinieks.”

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.februārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

Saeima ir pieņēmusi un Valsts
prezidents izsludina šādu likumu:

559. 1449L/9 Grozījumi Vārda, uzvārda un tautības ieraksta maiņas likumā

Izdarīt Vārda, uzvārda un tautības ieraksta maiņas likumā (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 2009, 10.nr.) šādus grozījumus:

1. Papildināt 5.panta trešās daļas 3.punktu pēc vārdiem “vai atzīšanu par spēkā neesošu” ar vārdiem “vai zvērināta notāra taisītu laulības šķiršanas apliecību”.

2. Papildināt 6.panta trešās daļas 3.punktu pēc vārdiem “vai atzīšanu par spēkā neesošu” ar vārdiem “vai zvērināta notāra taisītu laulības šķiršanas apliecību”.

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.februārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

560. 1450L/9 Grozījumi Patērētāju tiesību aizsardzības likumā

Izdarīt Patērētāju tiesību aizsardzības likumā (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1999, 9.nr.; 2002, 1.nr.; 2003, 11.nr.; 2004, 11.nr.; 2005, 24.nr.; 2007, 9., 12.nr.; 2008, 15.nr.; 2009, 13.nr.; Latvijas Vēstnesis, 2009, 194.nr.) šādus grozījumus:

1. Papildināt 1.pantu ar 2.¹ punktu šādā redakcijā:

“2¹) **pastāvīgs informācijas nesējs** — jebkurš instruments, kas patērētājam dod iespēju uzglabāt viņam personiski adresētu informāciju tā, lai šīs informācijas sniegšanai nepieciešamajā laikposmā nodrošinātu tās pieejamību, izmantošanu un pavairošanu nemainītā veidā.”

2. 3.¹ pantā:

izteikt pirmo daļu šādā redakcijā:

“(1) Piedāvājot precī vai pakalpojumu, pārdodot precī vai sniedzot pakalpojumu, aizliegta atšķirīga attieksme patērētāja dzimuma, rases, etniskās piederības vai invaliditātes dēļ.”;

papildināt otro daļu pēc vārdiem “etniskās piederības personām” ar vārdiem “vai personām ar invaliditāti”;

papildināt otro daļu ar šādu teikumu:

“Atšķirīga attieksme pret patērētāju invaliditātes dēļ pieļaujama, ja tā ir objektīvi pamatota ar tiesisku mērķi, kura sasniegšanai izraudzītie līdzekļi ir samērīgi, vai ja pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam vienlīdzīgas attieksmes nodrošināšana uzliek nesamērīgu slogu.”;

papildināt trešo daļu pēc vārdiem “personas dzimumu” ar vārdu “invaliditāti”;

papildināt piekto daļu pēc vārda “dzimuma” ar vārdu “invaliditātes”;

papildināt sesto daļu pēc vārda “dzimuma” ar vārdu “invaliditātes”;

papildināt astoto daļu pēc vārda “dzimuma” ar vārdu “invaliditātes”.

3. Papildināt 4.² pantu ar otro daļu šādā redakcijā:

“(2) Ja tiesiskajām attiecībām piemērojamas tādas valsts tiesību normas, kura nav Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalsts, patērētājs nezaudē šajā likumā un citos tiesību aktos noteiktās tiesības attiecībā uz brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību līgumu, brīvdienu pakalpojumu ilgtermiņa līgumu, brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību vai ilgtermiņa brīvdienu pakalpojumu tālākpārdošanas līgumu un brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību apmaiņas līgumu, ja:

- 1) attiecīgais nekustamais īpašums atrodas kādā no Eiropas Savienības dalībvalstīm;
- 2) pārdevējs veic saimniecisko vai profesionālo darbību Eiropas Savienības dalībvalstī vai vērš minēto darbību uz Eiropas Savienības dalībvalsti un līgums ir noslēgts šīs darbības ietvaros.”;

uzskatīt līdzšinējo panta tekstu par pirmo daļu.

4. Izteikt 6.panta trešās daļas 4.punktu šādā redakcijā:

- “4) uzliek patērētājam, kurš neizpilda vai nepienācīgi izpilda līgumsaistības, neproporcionāli lielu līgumsodu vai citu kompensāciju par līgumsaistību neizpildi vai nepienācīgu izpildi salīdzinājumā ar līgumsaistību neizpildīšanas vai nepienācīgas izpildīšanas radīto zaudējumu vai ņemot vērā citus apstākļus.”;

5. 8.pantā:

izteikt pirmo daļu šādā redakcijā:

“(1) Saskaņā ar patērētāja kreditēšanas līgumu persona, kas nodarbojas ar patērētāja kreditēšanu (turpmāk — kredīta devējs), piešķir vai apsola piešķirt patērētājam kredītu atlikta maksājuma, aizdevuma vai citas tamlīdzīgas finansiālas vienošanās veidā. Par patērētāja kreditēšanas līgumu šā likuma izpratnē nav uzskatāms līgums par ilglaicīgu pakalpojumu sniegšanu vai preču piegādi, ja patērētājs par pakalpojumiem vai precēm maksā līguma darbības laikā, norēķinoties pa daļām.”;

papildināt pantu ar 1.¹, 1.² un 1.³ daļu šādā redakcijā:

“(1¹) Kreditēšanas pakalpojumu patērētājam drīkst sniegt kapitālsabiedrība, kura saņēmusi speciālu atļauju (licenci) patērētāja kreditēšanas pakalpojuma sniegšanai [turpmāk — speciālā atļauja (licence)]. Šo prasību neattiecina uz:

- 1) kapitālsabiedrību, kura uzskatāma par kredītiestādi saskaņā ar normatīvajiem aktiem, kas regulē kredītiestāžu darbību;
- 2) ražotāju, pārdevēju vai pakalpojuma sniedzēju, kas piedāvā norēķināties par preču vai pakalpojumu iegādi atlikta maksājuma, aizdevuma vai citas tamlīdzīgas finansiālas vienošanās veidā, nepiesaistot trešās personas finansējumu;
- 3) komersantu, kurš saskaņā ar līgumu, kas noslēgts starp ražotāju, pārdevēju vai pakalpojuma sniedzēju, preču vai pakalpojumu iegādei piedāvā slēgt tikai tādus patērētāja kreditēšanas līgumus, saskaņā ar kuriem netiek maksāti procenti vai citi papildu maksājumi.

(1²) Par speciālās atļaujas (licences) izsniegšanu kapitālsabiedrība maksā valsts nodevu.

(1³) Speciālās atļaujas (licences) izsniegšanas, anulēšanas un darbības apturēšanas kārtību, prasības, kādām jāatbilst kapitālsabiedrībai, lai tā varētu saņemt speciālo atļauju (licenci), tajā skaitā prasības par kapitālsabiedrības pašu kapitālu un pamatkapitālu, kā arī prasības attiecībā uz kapitālsabiedrības padomes un valdes locekļiem, valsts nodevas apmēru un maksāšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.”;

izteikt otro, trešo un ceturto daļu šādā redakcijā:

“(2) Patērētāja kreditēšanas līgums sastādāms rakstveidā (papīra formātā vai izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju), un katrai līgumslēdzējai pusei izsniedzams viens šā līguma eksemplārs. Samaksa par precī vai pakalpojumu nosakāma naudā.

(3) Patērētājam ir tiesības jebkurā laikā pilnīgi vai daļēji izpildīt savas saistības pirms patērētāja kreditēšanas līgumā noteiktā termiņa. Šajā gadījumā viņam ir tiesības uz to, lai taisnīgi tiek samaksātas kopējās kredīta izmaksas, kas sastāv no procentiem un citām izmaksām līguma atlikušajā termiņā. Minētās patērētāja tiesības neattiecas uz šā likuma 12.¹ panta astotās daļas 2. un 4.punktā minētajiem kreditēšanas līgumiem.

(4) Pirms patērētāja kreditēšanas līguma noslēgšanas sniedzamās informācijas saturu un sniegšanas kārtību, patērētāja kreditēšanas līgumam izvirzāmās prasības un tajā ietveramo informāciju, gada procentu likmes aprēķināšanas metodi, patērētāja informēšanu kreditēšanas līguma darbības laikā, kredīta pirmstermiņa atmaksu un kopējo kredīta izmaksu taisnīgu samazināšanu, atsevišķiem kreditēšanas līgumu veidiem piemērojamās prasības un kreditēšanas starpnieku pienākumus, kā arī tiesisko regulējumu patērētāja kreditēšanai pret kustamas lietas ķīlu nosaka Ministru kabinets.”;

papildināt pantu ar 4.¹, 4.² un 4.³ daļu šādā redakcijā:

“(4¹) Pirms patērētāja kreditēšanas līguma noslēgšanas kredīta devējs novērtē patērētāja spēju atmaksāt kredītu, pamatojoties uz pietiekamu informāciju, kas saņemta no patērētāja, un, ja nepieciešams, uz ziņām no atbilstoši normatīvajiem aktiem personas datu apstrādei izveidotām datubāzēm (turpmāk — datubāze) par personas ienākumiem un maksājumu saistību izpildi, kuras iegūtas normatīvajos aktos par fizisko personu datu aizsardzību un piekļuvi datubāzēm noteiktajā kārtībā. Ja atteikumu izsniegt kredītu pamato ar datubāzē iegūtajām ziņām, kredīta devējs

nekavējoties un bez maksas informē patērētāju par datubāzes izmantošanas rezultātiem un sniedz ziņas par izmantoto datubāzi.

(4²) Pirms patērētājs un kredīta devējs vienojas par kredīta kopējās summas būtisku palielināšanu patērētāja kreditēšanas līguma darbības laikā, kredīta devējs atjauno savā rīcībā esošo finanšu informāciju par patērētāju un atkārtoti novērtē patērētāja spēju atmaksāt kredītu. Ja atteikumu palielināt kredīta kopējo summu pamato ar datubāzē iegūtajām ziņām, kredīta devējs nekavējoties un bez maksas informē patērētāju par datubāzes izmantošanas rezultātiem un sniedz ziņas par izmantoto datubāzi.

(4³) Šā panta 4.¹ un 4.² daļā noteiktos pienākumus neattiecina uz patērētāja kreditēšanas līgumiem:

- 1) saskaņā ar kuriem kredīta summa nedrīkst pārsniegt vai nepārsniedz 100 latus;
- 2) saskaņā ar kuriem kredīta devējs piešķir patērētājam tiesības izmantot līdzekļus, kas pārsniedz patērētāja norēķinu kontā esošo naudas līdzekļu atlikumu (turpmāk — pārsnieguma kredīts) un kas jāatmaksā laikposmā, kurš nepārsniedz vienu mēnesi;
- 3) saskaņā ar kuriem kredīta devējs klusējot piekritis, ka patērētājs izmanto līdzekļus, kas pārsniedz patērētāja norēķinu kontā esošo naudas līdzekļu atlikumu vai piešķirto pārsnieguma kredītu;
- 4) kurus noslēdzot kredīta devēja glabāšanā kā nodrošinājums nododama kāda lieta un saskaņā ar kuriem patērētāja atbildība ir ierobežota tikai ar ieķīlāto lietu;
- 5) kurus noslēdzis darba devējs un darbinieks, ja kredīts piešķirts bez procentiem vai ar gada procentu likmi, kas ir zemāka par tirgū pārsvarā pastāvošajām procentu likmēm un ko parasti plašai sabiedrībai nepiedāvā, un ja kredītu izsniegšana nav darba devēja pamatdarbības veids;
- 6) kurus noslēdz ar ieguldījumu sabiedrībām vai ar kredītiestādēm, lai dotu ieguldītājam iespēju veikt darījumu attiecībā uz vienu vai vairākiem instrumentiem, ko regulē atbilstoši normatīvajiem aktiem par finanšu instrumentu tirgu, ja ieguldījumu sabiedrība vai kredītiestāde, kas piešķir kredītu, ir iesaistīta šādā darījumā;
- 7) kuri ir tiesā vai citā normatīvajos aktos noteiktā iestādē panākta izlīguma rezultāts;
- 8) kuri attiecas uz parāda segšanu atliktu maksājumu veidā, nemaksājot procentu likmi un citus papildu maksājumus;
- 9) par aizdevumiem, kurus vispārējo interešu labā atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kārtībai piešķir ierobežotam personu lokam ar procentu likmēm, kas ir zemākas par tirgū pārsvarā pastāvošajām procentu likmēm, vai bez procentiem, vai saskaņā ar citiem noteikumiem, kuri būtu patērētājam izdevīgāki nekā tirgū pārsvarā izmantotie noteikumi, un ar procentu likmēm, kas nav augstākas par tirgū pārsvarā pastāvošajām procentu likmēm;
- 10) saskaņā ar kuriem kredīts tiek piešķirts, nemaksājot procentu likmi un citus papildu maksājumus;
- 11) kuri paredz, ka patērētājam kredīts jāatmaksā laikposmā, kas nepārsniedz trīs mēnešus, un saskaņā ar kuriem par kredīta izmantošanu tiek prasīti nenozīmīgi papildu maksājumi salīdzinājumā ar kredīta kopējo summu un kreditēšanas līguma darbības termiņu.”;

izteikt piektās daļas ievaddaļas tekstu šādā redakcijā:

“Ja kredīta summa ir vienāda ar 100 minimālajām mēnešalgām vai lielāka, kredīta devējs:”;
izslēgt septīto daļu;

papildināt desmito daļu pēc vārda “Kredīts” ar vārdiem “kura summa ir vienāda ar 100 minimālajām mēnešalgām vai lielāka un”.

6. Izteikt 11.pantu šādā redakcijā:

“11.pants. Brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību līgums, brīvdienu pakalpojumu ilgtermiņa līgums, brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību vai ilgtermiņa brīvdienu pakalpojumu tālākpārdošanas līgums un brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību apmaiņas līgums

(1) Brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību līgums (turpmāk šajā pantā — mītnes lietošanas tiesību līgums) ir līgums, kurš noslēgts uz laiku, ilgāku par vienu gadu, un saskaņā ar kuru patērētājs pret atlīdzību iegūst tiesības lietot vienu vai vairākas brīvdienu mītnes vairāk nekā vienu periodu līguma darbības laikā.

(2) Brīvdienu pakalpojumu ilgtermiņa līgums (turpmāk šajā pantā — brīvdienu pakalpojumu līgums) ir līgums, kurš noslēgts uz laiku, ilgāku par vienu gadu, un saskaņā ar kuru patērētājs pret atlīdzību iegūst tiesības saņemt atlaides vai citus labumus attiecībā uz izmitināšanas pakalpojumiem, izmitināšanas un ceļojuma vai citiem pakalpojumiem.

(3) Brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību vai ilgtermiņa brīvdienu pakalpojumu tālākpārdošanas līgums (turpmāk šajā pantā — tālākpārdošanas līgums) ir līgums, saskaņā ar kuru pārdevējs pret atlīdzību palīdz patērētājam pārdot vai iegādāties tiesības lietot uz laiku brīvdienu mītņi vai tiesības saņemt citu brīvdienu pakalpojumu.

(4) Brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību apmaiņas līgums (turpmāk šajā pantā — apmaiņas līgums) ir līgums, saskaņā ar kuru patērētājs pret atlīdzību pievienojas maiņas sistēmai, kas viņam dod tiesības lietot brīvdienu mītņi vai izmantot citu brīvdienu pakalpojumu apmaiņā pret šā patērētāja atļauju citām personām izmantot viņa mītnes lietošanas tiesību līgumā paredzētās tiesības.

(5) Papildu līgums ir līgums, saskaņā ar kuru patērētājs saņem ar mītnes lietošanas tiesību vai brīvdienu pakalpojumu līgumu saistītu pakalpojumu no pakalpojuma sniedzēja vai trešās personas, ar kuru pakalpojuma sniedzējs noslēdzis līgumu.

(6) Pirms mītnes lietošanas tiesību līguma, brīvdienu pakalpojumu līguma, tālākpārdošanas līguma un apmaiņas līguma noslēgšanas šā panta trīspadsmitajā daļā minētā informācija sniedzama tās Eiropas Savienības dalībvalsts valodā, kurā atrodas patērētāja dzīvesvieta vai kuras pilsonis ir patērētājs, ja šī valoda ir oficiālā Eiropas Savienības valoda.

(7) Mītnes lietošanas tiesību līgums, brīvdienu pakalpojumu līgums, tālākpārdošanas līgums un apmaiņas līgums slēdzams rakstveidā (papīra formātā vai izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju), un patērētājam līguma noslēgšanas brīdī izsniedzams viens šā līguma eksemplārs.

(8) Mītnes lietošanas tiesību līgums, brīvdienu pakalpojumu līgums, tālākpārdošanas līgums un apmaiņas līgums pēc patērētāja izvēles slēdzams tās Eiropas Savienības dalībvalsts valodā, kurā atrodas patērētāja dzīvesvieta vai kuras pilsonis ir patērētājs, ja šī valoda ir oficiālā Eiropas Savienības valoda.

(9) Aprēķinot mītnes lietošanas tiesību līguma vai brīvdienu pakalpojumu līguma darbības termiņu, ņem vērā līguma noteikumus par tā darbības termiņa pagarināšanu, arī par līguma termiņa automātisku pagarināšanu.

(10) Slēdzot mītnes lietošanas tiesību līgumu, brīvdienu pakalpojumu līgumu vai apmaiņas līgumu, ir aizliegts prasīt no patērētāja avansa maksājumus, nodrošinājumus, parādsaistību vai jebkādas citas atlīdzības apliecinājumus pārdevējam vai trešajai personai, kā arī ir aizliegta naudas rezervēšana patērētāja kontā, pirms izbeidzies termiņš, kurā patērētājs var izmantot atteikuma tiesības.

(11) Slēdzot tālākpārdošanas līgumu, ir aizliegts prasīt no patērētāja avansa maksājumus, nodrošinājumus, parādsaistību vai jebkādas citas atlīdzības apliecinājumus pārdevējam vai trešajai personai, kā arī ir aizliegta naudas rezervēšana patērētāja kontā, pirms viņš savas tiesības uz laiku lietot brīvdienu mītņi vai tiesības saņemt brīvdienu pakalpojumu ir pārdevis vai tālākpārdošanas līgums ir izbeigts.

(12) Patērētājs var izmantot atteikuma tiesības un vienpusēji atkāpties no mītnes lietošanas tiesību līguma, brīvdienu pakalpojumu līguma, tālāk pārdošanas līguma vai apmaiņas līguma, nesniedzot nekādu pamatojumu.

(13) Pirms mītnes lietošanas tiesību līguma, brīvdienu pakalpojumu līguma, tālāk pārdošanas līguma un apmaiņas līguma noslēgšanas patērētājam sniedzama precīza informācija par būtiskajiem līguma noteikumiem. Pirms līguma noslēgšanas sniedzamās un līgumā ietveramās informācijas saturu, sniegšanas kārtību, atteikuma tiesību realizēšanas termiņus un kārtību, atteikuma veidlapu un atteikuma tiesību izmantošanas sekas, kā arī īpašās prasības, kas ievērojamas, slēdzot attiecīgo līgumu, nosaka Ministru kabinets.”

7. 12.pantā:

izslēgt otrās daļas 3.punktu;

izteikt piekto daļu šādā redakcijā:

“(5) Patērētāja pienākums ir septiņu dienu laikā pēc rakstveida atteikuma nosūtīšanas atdot precī vai lietu ražotājam, pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam (ja prece vai lieta ir saņemta). Ražotāja, pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja pienākums ir nekavējoties, ne vēlāk kā 30 dienu laikā no patērētāja rakstveida atteikuma saņemšanas dienas, atmaksāt patērētājam to naudas summu, kura par precī, lietu vai pakalpojumu samaksāta līdz līguma izbeigšanas brīdim. Ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs ir tiesīgs neatmaksāt patērētājam tā samaksāto naudas summu par precī vai lietu, kamēr patērētājs nav atdevis precī vai lietu vai arī nav iesniedzis preces vai lietas atdošanu vai nosūtīšanu apstiprinošus dokumentus.”

8. Papildināt II nodaļu ar 12.¹ pantu šādā redakcijā:

“12.¹ pants. Atteikuma tiesības attiecībā uz patērētāja kreditēšanas līgumu

(1) Patērētājs 14 dienu laikā drīkst izmantot atteikuma tiesības un atkāpties no patērētāja kreditēšanas līguma, nesniedzot nekādu pamatojumu. Atteikuma termiņu skaita no patērētāja kreditēšanas līguma noslēgšanas dienas vai no dienas, kad patērētājs saņem normatīvajos aktos par patērētāja kreditēšanas līgumu noteikto informāciju, līguma noteikumus un nosacījumus, ja tie saņemti pēc kreditēšanas līguma noslēgšanas dienas.

(2) Par atteikuma tiesību izmantošanu patērētājs paziņo kredīta devējam rakstveidā saskaņā ar patērētāja kreditēšanas līgumu. Termiņš ir ievērots, ja patērētājs paziņojumu par atteikuma tiesību izmantošanu (papīra formātā vai izmantojot citu kredīta devējam pieejamu pastāvīgu informācijas nesēju) nosūta kredīta devējam pirms šā panta pirmajā daļā noteiktā termiņa beigām.

(3) Patērētāja pienākums ir nekavējoties, ne vēlāk kā 30 dienu laikā pēc tam, kad nosūtīts paziņojums par atteikuma tiesību izmantošanu, atmaksāt kredīta devējam saņemto kredīta summu un par kredīta izmantošanu no kredīta saņemšanas dienas līdz dienai, kad tas atmaksāts, uzkrātos procentus. Procentus aprēķina, pamatojoties uz kreditēšanas līgumā noteikto aizdevuma procentu likmi.

(4) Ja patērētājs izmanto atteikuma tiesības saskaņā ar šo pantu, kredīta devējam nav tiesību pieprasīt no patērētāja kompensāciju, izņemot kompensāciju par neatmaksājāmām izmaksām, ko kredīta devējs veicis publiskai personai.

(5) Ja patērētājs izmanto atteikuma tiesības saskaņā ar šo pantu un saistībā ar patērētāja kreditēšanas līgumu ir noslēgts līgums par papildu pakalpojumu, kuru sniedz kredīta devējs vai trešā persona saskaņā ar trešās personas un kredīta devēja noslēgto līgumu, līgums par papildu pakalpojumu nav spēkā.

(6) Ja patērētājam ir atteikuma tiesības saskaņā ar šo pantu, attiecībā uz atteikuma tiesību īstenošanas termiņu, kārtību un sekām nepiemēro normatīvos aktus par distances līgumu par finanšu pakalpojumu sniegšanu un normatīvos aktus par ārpus pastāvīgās tirdzniecības vietas vai pakalpojumu sniegšanas vietas noslēgtu līgumu.

(7) Atteikuma tiesību izmantošana saskaņā ar šo pantu neietekmē līguma par preces vai pakalpojuma iegādi spēkā esamību, ja patērētāja kreditēšanas līgums ir noslēgts preces vai pakalpojuma iegādei.

(8) Šā panta prasības nepiemēro:

- 1) patērētāja kredītēšanas līgumiem, saskaņā ar kuriem kredīta summa nedrīkst pārsniegt vai nepārsniedz 100 latus;
- 2) patērētāja kredītēšanas līgumiem, saskaņā ar kuriem kredīta devējs piešķir patērētājam pārsnieguma kredītu, kas jāatmaksā pēc pieprasījuma vai laikposmā, kurš nepārsniedz trīs mēnešus;
- 3) patērētāja kredītēšanas līgumiem, kuri noslēgti nekustamā īpašuma iegādei vai kuru atmaksa ir nodrošināta ar nekustamā īpašuma hipotēku;
- 4) patērētāja kredītēšanas līgumiem, saskaņā ar kuriem kredīta devējs klusējot piekritis, ka patērētājs izmanto līdzekļus, kas pārsniedz patērētāja norēķinu kontā esošo naudas līdzekļu atlikumu vai piešķirto pārsnieguma kredītu;
- 5) patērētāja kredītēšanas līgumiem, kurus noslēdzot kredīta devēja glabāšanā kā nodrošinājums nododama kāda lieta un saskaņā ar kuriem patērētāja atbildība ir ierobežota tikai ar ieķīlāto lietu;
- 6) patērētāja kredītēšanas līgumiem, kurus noslēdzis darba devējs un darbinieks, ja kredīts piešķirts bez procentiem vai ar gada procentu likmi, kas ir zemāka par tirgū pārsvarā pastāvošajām procentu likmēm un ko parasti plašai sabiedrībai nepiedāvā, un ja kredītu izsniegšana nav darba devēja pamatdarbības veids;
- 7) patērētāja kredītēšanas līgumiem, kurus noslēdz ar ieguldījumu sabiedrībām vai ar kredītiestādēm, lai dotu ieguldītājam iespēju veikt darījumu attiecībā uz vienu vai vairākiem instrumentiem, ko regulē atbilstoši normatīvajiem aktiem par finanšu instrumentu tirgu, ja ieguldījumu sabiedrība vai kredītiestāde, kas piešķir kredītu, ir iesaistīta šādā darījumā;
- 8) patērētāja kredītēšanas līgumiem, kuri ir tiesā vai normatīvajos aktos noteiktā iestādē panākta izlīguma rezultāts;
- 9) patērētāja kredītēšanas līgumiem, kuri attiecas uz parāda segšanu atliktu maksājumu veidā, nemaksājot procentu likmi un citus papildu maksājumus;
- 10) patērētāja kredītēšanas līgumiem par aizdevumiem, kurus vispārējo interešu labā atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kārtībai piešķir ierobežotam personu lokam ar procentu likmēm, kas ir zemākas par tirgū pārsvarā pastāvošajām procentu likmēm, vai bez procentiem, vai saskaņā ar citiem noteikumiem, kuri būtu patērētājam izdevīgāki nekā tirgū pārsvarā izmantotie noteikumi, un ar procentu likmēm, kas nav augstākas par tirgū pārsvarā pastāvošajām procentu likmēm;
- 11) tādiem nomas vai līzīngā līgumiem, kuros nav paredzētas patērētāja saistības iegādāties līguma objektu, ja šādas saistības nav paredzētas arī citos noslēgtajos līgumos;
- 12) patērētāja kredītēšanas līgumiem, saskaņā ar kuriem kredīts tiek piešķirts, nemaksājot procentu likmi un citus papildu maksājumus;
- 13) patērētāja kredītēšanas līgumiem, kuri paredz, ka patērētājam kredīts jāatmaksā laikposmā, kas nepārsniedz trīs mēnešus, un saskaņā ar kuriem par kredīta izmantošanu tiek prasīti nenozīmīgi papildu maksājumi salīdzinājumā ar kredīta kopējo summu un kredītēšanas līguma darbības termiņu;
- 14) patērētāja kredītēšanas līgumiem, kuros kredīta devējs un patērētājs vienojas par atmaksas kārtību, ja patērētājs nav izpildījis sākotnējā kredītēšanas līguma saistības un šāda kārtība novērstu iespējamus tiesas procesus par patērētāja kredītēšanas līgumā noteikto saistību neizpildi, un uz patērētāju tādēļ neattiektos mazāk izdevīgi noteikumi par tiem, kas noteikti sākotnējā patērētāja kredītēšanas līgumā.”

9. Izslēgt 21.¹ panta piekto un sesto daļu.

10. Papildināt 21.⁵ pantu ar teikumu šādā redakcijā:

“Ministru kabinets ir tiesīgs šajos noteikumos pilnvarot pašvaldības domi izdot pašvaldības saistošos noteikumus, kas detalizētāk regulētu atsevišķus tirdzniecības organizēšanas kārtības jautājumus.”

11. 25.pantā:

izteikt ceturtais daļas 4.punktu šādā redakcijā:

“4) palīdzības sniegšana patērētājiem strīdu risināšanā ar ražotājiem, pārdevējiem vai pakalpojumu sniedzējiem, patērētāju likumīgo prasību izpildes pieprasīšana;”;

papildināt ceturto daļu ar 4.¹ punktu šādā redakcijā:

“4¹) par patērētāju tiesību aizsardzības normatīvo aktu pārkāpumiem saņemto iesniegumu un sūdzību izvērtēšana, ņemot vērā iespējamā pārkāpuma būtiskumu un potenciālo kaitējumu patērētāju kolektīvajām interesēm;”;

papildināt ceturto daļu ar 6.² punktu šādā redakcijā:

“6²) izsniegt speciālo atļauju (licenci) patērētāja kreditēšanas pakalpojumu sniegšanai;”;

papildināt pantu ar 6.¹ daļu šādā redakcijā:

“(6¹) Patērētāju tiesību aizsardzības centra amatpersonas, veicot tirgus uzraudzību un patērētāju tiesību uzraudzību, ir tiesīgas jebkurā laikā (arī bez iepriekšējā brīdinājuma) ierasties pie ražotāja, pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja.”;

papildināt pantu ar jaunu 8.¹ daļu šādā redakcijā:

“(8¹) Patērētāju tiesību aizsardzības centrs šā panta astotajā daļā minētās darbības veic:

- 1) pēc savas iniciatīvas;
- 2) pamatojoties uz Patērētāju tiesību aizsardzības biedrības iesniegumu;
- 3) pamatojoties uz tādas iestādes sniegtu informāciju, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole;
- 4) pamatojoties uz tādas Eiropas Savienības dalībvalsts iestādes iesniegumu, kura ir iekļauta Eiropas Parlamenta un Padomes 2009.gada 23.aprīļa direktīvas 2009/22/EK par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību 4.panta 3.punktā minētajā sarakstā.”;

uzskatīt līdzšinējo 8.¹, 8.², 8.³, 8.⁴ un 8.⁵ daļu attiecīgi par 8.², 8.³, 8.⁴, 8.⁵ un 8.⁶ daļu;

izteikt deviņo daļu šādā redakcijā:

“(9) Šā panta astotās daļas 2.punktā minētais lēmums ir spēkā ar dienu, kad tas kļūst zināms adresātam. Minēto lēmumu ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs var pārsūdzēt Administratīvajā rajona tiesā Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Lēmuma pārsūdzēšana neaptur tā darbību.”

12. Izteikt 25.¹ panta trešo daļu šādā redakcijā:

“(3) Patērētāju tiesību aizsardzības centra lēmumu par pagaidu noregulējumu ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs, attiecībā uz kuru izdots pagaidu noregulējums, var pārsūdzēt Administratīvajā rajona tiesā 10 dienu laikā no tā spēkā stāšanās dienas. Lēmuma pārsūdzēšana neaptur tā darbību.”

13. Izteikt 26.pantu šādā redakcijā:

“26.pants. Par patērētāju tiesību aizsardzības normatīvo aktu pārkāpumiem iesniegto sūdzību un iesniegumu izskatīšana un palīdzības sniegšana patērētājiem strīdu risināšanā ar ražotājiem, pārdevējiem vai pakalpojumu sniedzējiem

(1) Sūdzības, iesniegumus un informāciju par iespējamiem patērētāju tiesību aizsardzības normatīvo aktu pārkāpumiem iesniedz tai iestādei, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole.

(2) Personas sūdzība vai iesniegums par iespējamu administratīvo pārkāpumu patērētāju tiesību aizsardzības jomā nav uzskatāms par pieteikumu vai materiāliem administratīvā pārkāpuma lietā.

(3) Ja Patērētāju tiesību aizsardzības centram vai citai iestādei, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole, izskatot saņemto personas sūdzību par tās individuālo tiesību pārkāpumu, rodas pamatotas šaubas par to, ka sūdzības iesniedzējs ir patērētājs šā likuma izpratnē, jo konkrētajā situācijā darbojies savas saimnieciskās vai profesionālās darbības ietvaros, attiecīgā iestāde ir tiesīga pieprasīt, lai viņš noteiktā termiņā sniedz nepieciešamo informāciju (kredītu reģistrā esošās ziņas par sūdzības iesniedzēja saistībām, informāciju par veiktajiem darījumiem u.tml.), kas apliecina, ka konkrētajā situācijā viņš darbojies kā patērētājs. Ja sūdzības iesniedzējs pieprasīto informāciju nesniedz, iestāde ir tiesīga izbeigt sūdzības izskatīšanu.

(4) Patērētāju tiesību aizsardzības centrs vai cita iestāde, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole, ir tiesīgi noteikt ražotājam, pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam termiņu, kurā sniedzama rakstveida atbilde par patērētāja iesniegumā minētajiem apstākļiem un attiecībā uz patērētāja prasību pieņemto lēmumu.

(5) Saņemot patērētāja iesniegumu, kurā lūgta informācija vai konsultācija par patērētāja tiesībām, Patērētāju tiesību aizsardzības centrs un cita iestāde, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole, sagatavo atbildi, sniedzot nepieciešamo informāciju. Ja iesniegumā norādīts telefona numurs, pa kuru iespējams sazināties ar patērētāju, Patērētāju tiesību aizsardzības centrs un cita iestāde, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole, ir tiesīgi sniegt informāciju vai konsultāciju telefoniski vai piedāvāt saņemt to klātienē, ja patērētājs tam piekrīt. Ja iesniegumā norādīta elektroniskā pasta adrese, pa kuru iespējams sazināties ar patērētāju, Patērētāju tiesību aizsardzības centrs vai cita iestāde, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole, ir tiesīgi atbildi nosūtīt tikai elektroniskā veidā, parakstītu ar drošu elektronisko parakstu, ja vien patērētājs nav norādījis, ka vēlas saņemt rakstveida atbildi. Šajā daļā minētās darbības veicamas viena mēneša laikā no iesnieguma saņemšanas dienas.

(6) Saņemot patērētāja iesniegumu par strīdu ar ražotāju, pārdevēju vai pakalpojuma sniedzēju, Patērētāju tiesību aizsardzības centrs vai cita iestāde, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole, atkarībā no iesniegumā minētajiem apstākļiem sniedz informāciju un konsultāciju par patērētāja tiesībām un nepieciešamām darbībām vai, ja nepieciešams, sniedz palīdzību patērētājam strīda risināšanā, veicot pārrunas ar ražotāju, pārdevēju vai pakalpojuma sniedzēju vai veicot citas normatīvos aktos noteiktās darbības patērētāju tiesību aizsardzībai.

(7) Saņemot patērētāja sūdzību vai iesniegumu par strīdu starp ražotāju, pārdevēju vai pakalpojuma sniedzēju un patērētāju par to, vai noslēgtajā līgumā konkrēti ietvertie noteikumi ir netaisnīgi, Patērētāju tiesību aizsardzības centrs sagatavo atbildi, kurā var paust viedokli par attiecīgo noteikumu atbilstību normatīvo aktu prasībām.

(8) Ja patērētājs iesniegumā lūdzis palīdzību strīda ar ražotāju, pārdevēju vai pakalpojuma sniedzēju risināšanā vai informāciju, vai konsultāciju, kuras sniegšanai nepieciešams veikt papildu darbības, iestāde šīs darbības veic četru mēnešu laikā no iesnieguma saņemšanas dienas, ne vēlāk kā viena mēneša laikā no iesnieguma saņemšanas dienas iesniedzēju informējot par iesnieguma saņemšanu un veiktajām darbībām. Ja objektīvu iemeslu dēļ četru mēnešu termiņu nav iespējams ievērot, iestādes vadītājs to var pagarināt līdz gadam, par to paziņojot iesniedzējam.

(9) Patērētāju tiesību aizsardzības centrs vai cita iestāde, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole, izskata patērētāja sūdzību vai iesniegumu par strīda risināšanu ar ražotāju, pārdevēju vai pakalpojuma sniedzēju, ja tiek ievēroti abi šie nosacījumi:

- 1) patērētājs vispirms ir vērsies ar sūdzību vai iesniegumu pie ražotāja, pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja un mēģinājis strīdu atrisināt izlīguma veidā;
- 2) sūdzībai vai iesniegumam pievienoti rakstveida materiāli un citi pierādījumi, kas pamato strīda esamību un strīda priekšmetu.”

14. Izteikt 30., 31. un 31.¹ pantu šādā redakcijā:

“30.pants. Patērētāja tiesības, ja precī nepiegādā vai pakalpojumu nesniedz noteiktā termiņā

(1) Ja ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs no patērētāja neatkarīgu iemeslu dēļ līgumā noteiktajā termiņā nepiegādā precī vai veic piegādi tikai daļēji vai ja pakalpojuma sniedzējs no patērētāja neatkarīgu apstākļu dēļ līgumā noteiktajā termiņā nesniedz pakalpojumu vai sniedz pakalpojumu tikai daļēji, patērētājs vispirms ir tiesīgs pieprasīt, lai ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs pilda līgumu, ja līgumā nav noteikti patērētājam labvēlīgāki nosacījumi.

(2) Ja ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs pēc patērētāja pieprasījuma līgumu saprātīgā termiņā nav izpildījis un tādēļ patērētājs vairs nav ieinteresēts līguma izpildīšanā, patērētājs ir tiesīgs vienpusēji atkāpties no līguma, saņemt samaksāto priekšapmaksu un pieprasīt radīto zaudējumu atlīdzību. Šādā gadījumā patērētāja pienākums ir nekavējoties atdot ražotājam, pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam jau piegādātās preces vai saskaņā ar līgumu izgatavotās lietas.

(3) Patērētājs nedrīkst izmantot šā panta otrajā daļā noteiktās tiesības vienpusēji atkāpties no līguma, ja prece piegādāta vai pakalpojums sniegts daļēji un piegādātās preces vai sniegtā pakalpojuma daļu patērētājs jau ir izmantojis vai to ir iespējams patstāvīgi izmantot, bet objektīvu apstākļu dēļ nav iespējams atdot ražotājam, pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam vai arī tās atdošana radītu nesamērīgus zaudējumus. Šādā gadījumā, ja pusēm neizdodas vienoties par līguma izpildi, ražotājam, pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam ir pienākums atmaksāt patērētāja samaksāto naudas summu nepiegādātās preces vai tās daļas vai nesniegtās pakalpojuma daļas apmērā.

(4) Ja ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs un patērētājs vienojas par līguma izpildes termiņa pagarinājumu, patērētājs ir tiesīgs izmantot šā panta otrajā daļā noteiktās tiesības vienpusēji atkāpties no līguma tikai tad, ja ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs neizpilda līgumu arī pagarinātajā līguma izpildes termiņā.

(5) Šā panta noteikumi netiek piemēroti līgumiem:

- 1) par tāda pakalpojuma sniegšanu, kura rezultāts ir nematerializēts;
- 2) kas regulē būvniecības tiesiskās attiecības;
- 3) kas regulē nekustamā īpašuma iegādes tiesiskās attiecības.

31.pants. Patērētāja prasījumi saistībā ar patērētāja kreditēšanu preču vai pakalpojumu iegādei

(1) Patērētājs ir tiesīgs vienpusēji atkāpties no patērētāja kreditēšanas līguma, ja viņš izmanto šā likuma 12.pantā paredzētās atteikuma tiesības un samaksa par precī vai pakalpojumu daļēji vai pilnībā veicama, izmantojot patērētāja kreditēšanas līgumu. Šādā gadījumā kredīta devējs nevar prasīt, lai patērētājs maksā līgumsodu vai atlīdzina zaudējumus sakarā ar patērētāja kreditēšanas līguma atcelšanu.

(2) Lai atkāptos no patērētāja kreditēšanas līguma saskaņā ar šā panta pirmās daļas noteikumiem, patērētājs rakstveidā paziņo kredīta devējam par to, ka viņš izmanto tiesības atteikties no līguma par preces vai pakalpojuma iegādi, un par attiecīgās preces vai lietas atdošanu vai nosūtīšanu ražotājam, pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam, izpildot šā likuma 12.panta piektajā daļā noteikto pienākumu, un pievieno paziņojumam pierādījumus par preces vai lietas atdošanu vai nosūtīšanu. Patērētāja kreditēšanas līgums tiek izbeigts dienā, kad kredīta devējs saņēmis iepriekš minēto patērētāja paziņojumu un pierādījumus par preces vai lietas atdošanu vai nosūtīšanu.

(3) Izbeidzot patērētāja kreditēšanas līgumu, attiecīgi ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs, kredīta devējs un patērētājs nekavējoties, ne vēlāk kā 30 dienu laikā no patērētāja kreditēšanas līguma izbeigšanas dienas, atmaksā saskaņā ar līgumu saņemtās naudas summas. Patērētāja pienākums ir maksāt procentus un citus maksājumus tikai par laikposmu līdz patērētāja kreditēšanas līguma izbeigšanas dienai.

(4) Ja patērētājam ir tiesības izmantot šā likuma 28.panta pirmās daļas 4.punktā, 29.panta pirmās daļas 4.punktā un 30.panta otrajā daļā minētās tiesības atprasīt par precī vai pakalpojumu samaksāto naudas summu, bet viņš, veicot normatīvajos aktos noteiktās darbības, nevar panākt, lai ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs izpilda tā likumīgās prasības, patērētājam ir tiesības vērst prasījumu pret kredīta devēju sešu mēnešu laikā no preces vai pakalpojuma saņemšanas dienas vai dienas, kad patērētājam saskaņā ar līgumu bija jāsaņem prece vai pakalpojums. Kredīta devēja pienākums ir izskatīt patērētāja prasījumu 30 dienu laikā.

(5) Šā panta noteikumi piemērojami tādiem patērētāja kredītēšanas līgumiem, kuri paredzēti tikai tam, lai pilnībā vai daļēji finansētu līgumu par konkrētas preces piegādi vai konkrēta pakalpojuma sniegšanu, ja abi minētie līgumi faktiski veido komerciālu vienību. Patērētāja kredītēšanas līgums un līgums par konkrētas preces piegādi vai konkrēta pakalpojuma sniegšanu veido komerciālu vienību šādos gadījumos:

- 1) patērētājam kredītu piešķir preces ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs;
- 2) patērētājam kredītu piešķir trešā persona, un kredīta devējs izmanto ražotāja, pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja pakalpojumus saistībā ar kredītēšanas līguma noslēgšanu vai sagatavošanu;
- 3) patērētājam kredītu piešķir trešā persona, un konkrētā prece vai konkrētais pakalpojums ir skaidri norādīts kredītēšanas līgumā.

(6) Šā panta noteikumi nav piemērojami šā likuma 12.¹ panta astotās daļas 1., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11., 12., 13. un 14.punktā minētajiem patērētāja kredītēšanas līgumiem.

(7) Ja ar patērētāju noslēgts tāds nomas vai līzings līgums, kurā nav paredzētas patērētāja saistības iegādāties līguma objektu un šādas saistības nav paredzētas arī citos noslēgtajos līgumos, patērētājs šā likuma 30.panta otrajā daļā minētajā gadījumā attiecībā uz līzings objektu ir tiesīgs vienpusēji atkāpties no nomas vai līzings līguma. Izbeidzot patērētāja nomas vai līzings līgumu, attiecīgi ražotājs, pārdevējs vai pakalpojuma sniedzējs un kredīta devējs nekavējoties, ne vēlāk kā 30 dienu laikā no patērētāja nomas vai līzings līguma izbeigšanas dienas, atmaksā saskaņā ar līgumu saņemtās naudas summas.

31.¹ pants. Patērētāja tiesības, ja prettiesiski izmantota viņa maksājumu karte

(1) Ja prettiesiski izmantota patērētāja maksājumu karte, viņam ir tiesības prasīt, lai maksājumu pakalpojuma sniedzējs, kurš patērētājam izsniedzis maksājumu karti, attiecīgo maksājumu atceļ vai prettiesiski debetēto summu atmaksā.

(2) Ja patērētājs apgalvo, ka nav autorizējis izpildītu maksājumu un ka viņa maksājumu karte ir prettiesiski izmantota, un ja maksājumu pakalpojuma sniedzējs, kurš patērētājam izsniedzis maksājumu karti, nevar pierādīt, ka attiecīgais maksājums ir apstiprināts ar identifikācijas kodu vai ka patērētājs ir pieļāvis rupju neuzmanību vai rīkojies ar nodomu (tiši), tas atmaksā prettiesiski debetēto summu.

(3) Maksājumu pakalpojuma sniedzējs, kurš patērētājam izsniedzis maksājumu karti, ir atbildīgs par ļaunu nolūku, kā arī neuzmanību, ko tas pieļāvis, sniedzot pakalpojumu saistībā ar patērētājam izsniegto maksājumu karti.”

15. Papildināt pārejas noteikumus ar 17., 18., 19. un 20.punktu šādā redakcijā:

“17. Šā likuma 8.panta 1.¹, 1.² un 1.³ daļa stājas spēkā 2011.gada 1.jūlijā.

18. Ministru kabinets līdz 2011.gada 1.janvārim izdod šā likuma:

- 1) 8.panta 1.³ daļā minētos noteikumus, kas paredz patērētāja kredītēšanas pakalpojuma sniegšanas speciālās atļaujas (licences) izsniegšanas, anulēšanas, darbības apturēšanas kārtību, prasības, kādām jāatbilst kapitālsabiedrībai, lai tā varētu saņemt speciālo atļauju (licenci), kā arī valsts nodevas apmēru un maksāšanas kārtību;

- 2) 8.panta ceturtajā daļā minētos noteikumus, kas paredz patērētāja kreditēšanas līguma noslēgšanai sniedzamās informācijas saturu un sniegšanas kārtību, patērētāja kreditēšanas līgumam izvirzāmās prasības un tajā ietveramo informāciju, gada procentu likmes aprēķināšanas metodi, patērētāja informēšanu kreditēšanas līguma darbības laikā, kredīta pirmstermiņa atmaksu un kopējo kredīta izmaksu taisnīgu samazināšanu, atsevišķiem kreditēšanas līgumu veidiem piemērojamās prasības un kreditēšanas starpnieku pienākumus, kā arī tiesisko regulējumu patērētāja kreditēšanai pret kustamas lietas ķīlu.

19. Šā likuma 11.panta jaunā redakcija un 12.panta otrās daļas 3.punkta izslēgšana stājas spēkā 2011.gada 23.februārī.

20. Ministru kabinets līdz 2011.gada 1.februārim izdod šā likuma 11.panta trīspadsmitajā daļā minētos noteikumus, kas paredz atteikuma tiesību realizēšanas termiņus un kārtību, atteikuma veidlapu un atteikuma tiesību izmantošanas sekas, kā arī īpašās prasības, kas ievērojamas, slēdzot brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību līgumu, brīvdienu pakalpojumu ilgtermiņa līgumu, brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību vai ilgtermiņa brīvdienu pakalpojumu tālākpārdošanas līgumu un brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību apmaiņas līgumu.”

16. Informatīvajā atsaucē uz Eiropas Savienības direktīvām:

izteikt 2.punktu šādā redakcijā:

- “2) Eiropas Parlamenta un Padomes 2008.gada 23.aprīļa direktīvas 2008/48/EK par patēriņa kredītlīgumiem un ar ko atceļ direktīvu 87/102/EEK;”;

izteikt 6.punktu šādā redakcijā:

- “6) Eiropas Parlamenta un Padomes 2009.gada 23.aprīļa direktīvas 2009/22/EK par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību;”;

papildināt informatīvo atsauci ar 11.punktu šādā redakcijā:

- “11) Eiropas Parlamenta un Padomes 2009.gada 14.janvāra direktīvas 2008/122/EK par patērētāju aizsardzību attiecībā uz dažiem aspektiem, kas saistīti ar daļlaika lietojuma tiesībām, ilgtermiņa brīvdienu produktiem, tālākpārdošanas un apmaiņas līgumiem.”

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

561. 1451L/9 Atkritumu apsaimniekošanas likums

I nodaļa

Vispārīgie noteikumi

1.pants. Likumā ir lietoti šādi termini:

- 1) **atkritumi** — jebkurš priekšmets vai viela, no kuras tās valdītājs atbrīvojas, ir nolēmis vai spiests atbrīvoties;
- 2) **bīstamie atkritumi** — atkritumi, kuriem piemīt viena vai vairākas īpašības, kas padara tos bīstamus;
- 3) **sadzīves atkritumi** — mājāsaimniecībā, tirdzniecībā, pakalpojumu sniegšanas procesā vai citur radušies atkritumi, ja tie īpašību ziņā ir pielīdzināmi mājāsaimniecībās radītajiem atkritumiem;
- 4) **ražošanas atkritumi** — atkritumi, kas radušies ražošanas procesā vai būvniecībā;
- 5) **atkritumu valdītājs** — ikviena fiziskā vai juridiskā persona, kura atbilst vismaz vienam no šādiem nosacījumiem:
 - a) ir atkritumu radītāja,
 - b) ir fiziskā vai juridiskā persona, kuras faktiskajā varā atrodas atkritumi;
- 6) **atkritumu radītājs** — ikviena fiziskā vai juridiskā persona, kuras darbība rada atkritumus (sākotnējais atkritumu radītājs) vai kura veic atkritumu priekšapstrādi, sajaukšanu vai citas darbības, kā rezultātā mainās atkritumu sastāvs vai īpašības;
- 7) **atkritumu apsaimniekošana** — atkritumu savākšana, uzglabāšana, pārvadāšana, reģenerācija un apglabāšana (tai skaitā sadedzināšana sadzīves atkritumu sadedzināšanas iekārtās), šo darbību pārraudzība, atkritumu apglabāšanas vietu aprūpe pēc to slēgšanas, kā arī tirdzniecība ar atkritumiem un starpniecība atkritumu apsaimniekošanā;
- 8) **atkritumu savākšana** — atkritumu vākšana, arī atkritumu iepriekšēja šķirošana un glabāšana, lai tos nogādātu uz atkritumu reģenerācijas vai apglabāšanas iekārtām vai tādām iekārtām, kurās tiek veikta atkritumu sagatavošana reģenerācijai vai apglabāšanai;
- 9) **atkritumu dalītā savākšana** — atkritumu savākšana, atsevišķi nodalot atkritumus pēc to veida un īpašībām, lai veicinātu atkritumu sagatavošanu reģenerācijai vai apglabāšanai, kā arī reģenerāciju vai apglabāšanu;
- 10) **atkritumu poligons** — tāda speciāli ierīkota un aprīkota vieta atkritumu apglabāšanai uz zemes vai zemē, kur nodrošināti normatīvajos aktos noteiktie vides aizsardzības pasākumi;
- 11) **izgāztuve** — atkritumu apglabāšanas vieta, kas neatbilst poligona prasībām;
- 12) **atkritumu uzglabāšana** — atkritumu glabāšana tam speciāli piemērotās un aprīkotās vietās to turpmākai reģenerācijai vai apglabāšanai [izņemot īslaicīgu uzglabāšanu (mazāk par trim mēnešiem) to rašanās, šķirošanas un savākšanas vietās daudzumos, kas nerada kaitējumu videi vai draudus cilvēku veselībai];
- 13) **atkritumu reģenerācija** — jebkura darbība, kuras galvenais rezultāts ir atkritumu lietderīga izmantošana ražošanas procesos vai tautsaimniecībā, aizstājot ar tiem citus materiālus, kuri būtu izmantoti attiecīgajai darbībai, vai atkritumu sagatavošana šādai izmantošanai;

- 14) **atkritumu pārstrāde** — atkritumu reģenerācijas darbība, kurā atkritumu materiālus pārstrādā produktos, materiālos vai vielās atbilstoši to sākotnējam vai citam izmantošanas veidam, ietverot organisko materiālu pārstrādi un izņemot atkritumos esošās enerģijas reģenerāciju un tādu materiālu izgatavošanu, kuri tiks izmantoti par kurināmo vai izrakto tilpju aizbēršanai;
- 15) **atkritumu sagatavošana atkārtotai izmantošanai** — par atkritumiem kļuvušu produktu vai to sastāvdaļu pārbaude, tīrīšana vai labošana, lai tos varētu atkārtoti lietot bez turpmākas priekšapstrādes;
- 16) **atkārtota izmantošana** — jebkura darbība, kuras rezultātā produktus vai to sastāvdaļas, kas nav atkritumi, izmanto vēlreiz tādām pašām nolūkam, kādam tie bija paredzēti;
- 17) **atkritumu apglabāšana** — jebkura cita ar atkritumiem veikta darbība, kas nav uzskatāma par atkritumu reģenerāciju, arī tad, ja šīs darbības sekundārais rezultāts ir vielu vai enerģijas iegūšana;
- 18) **atkritumu sagatavošana apglabāšanai** — reģenerējamu vai kompostējamu atkritumu, kā arī sadzīvē radušos bīstamo atkritumu atdalīšana pirms to apglabāšanas atkritumu poligonā;
- 19) **atkritumu tirgotājs** — jebkura persona, kas rīkojas savā vārdā, lai pirktu un pēc tam pārdotu atkritumus, arī tāda persona, kas nesaņem atkritumus turējumā;
- 20) **atkritumu apsaimniekošanas starpnieks** — jebkura persona, kas organizē atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu citu personu vārdā, arī persona, kas nesaņem atkritumus turējumā;
- 21) **atkritumu apsaimniekotājs** — komersants, arī atkritumu tirgotājs un atkritumu apsaimniekošanas starpnieks, kurš ir saņēmis attiecīgu atļauju atkritumu apsaimniekošanai šajā likumā vai normatīvajos aktos par piesārņojumu noteiktajā kārtībā;
- 22) **elektriskās un elektroniskās iekārtas** — iekārtas, ko darbina ar elektrisko strāvu vai elektromagnētisko lauku, un iekārtas elektriskās strāvas un elektromagnētiskā lauka ģenerēšanai, piegādei un mērīšanai, kas konstruētas izmantošanai ar spriegumu, kurš nepārsniedz 1000 voltu maiņstrāvai un 1500 voltu līdzstrāvai, un kas atbilst Ministru kabineta noteiktajām kategorijām;
- 23) **elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumi** — elektriskās un elektroniskās iekārtas, kas uzskatāmas par atkritumiem, ieskaitot visas to sastāvdaļas, detaļu blokus un palīgmateriālus, kuri ir attiecīgās iekārtas daļa brīdī, kad iekārta kļūst par atkritumu;
- 24) **mājsaimniecības elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumi** — elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumi, kuri radušies mājsaimniecībā vai citur, ja tie īpašību un daudzuma ziņā pielīdzināmi mājsaimniecībā radītajiem elektriskajiem un elektroniskajiem atkritumiem;
- 25) **elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu rašanās novēršana** — pasākumu kopums, kuru mērķis ir samazināt elektrisko un elektronisko iekārtu un tajos esošo materiālu un vielu daudzumu, kā arī kaitējumu, ko tie nodara videi;
- 26) **elektrisko un elektronisko iekārtu ražotājs** — jebkura persona, kas neatkarīgi no izmantotās tirdzniecības metodes, arī neatkarīgi no distances līguma [izņemot personu, kas pilnībā nodrošina maksājumus saskaņā ar noslēgto līgumu (aizdevuma, nomas, ires vai nomaksas pirkuma līgums vai cits līgums attiecībā uz elektriskajām vai elektroniskajām iekārtām neatkarīgi no tā, vai līguma noteikumos paredzēta iekārtu īpašumtiesību nodošana), ja uz to neattiecas šādi šā punkta apakšpunkta nosacījumi]:
 - a) izgatavo un pārdod elektriskās un elektroniskās iekārtas ar savu firmas zīmi,

- b) ar savu firmas zīmi pārdod elektriskās un elektroniskās iekārtas, ko izgatavojušas citas personas, izņemot gadījumus, kad uz iekārtas ir arī izgatavotāja firmas zīme,
- c) savas saimnieciskās darbības ietvaros eksportē elektriskās un elektroniskās iekārtas uz kādu Eiropas Savienības dalībvalsti vai importē no tās.

2.pants. Šā likuma mērķis ir noteikt atkritumu apsaimniekošanas kārtību, lai aizsargātu vidi, cilvēku dzīvību un veselību, novēršot atkritumu rašanos, nodrošinot Latvijas teritorijā radīto atkritumu dalītu savākšanu un reģenerāciju, kā arī veicinot dabas resursu efektīvu izmantošanu un apglabājamo atkritumu apjoma samazināšanu.

3.pants. (1) Šis likums neattiecas uz:

- 1) gāzveida emisijām atmosfērā;
- 2) oglekļa dioksīdu, kas uztverts un transportēts ģeoloģiskai uzglabāšanai un ģeoloģiski uzglabāts atbilstoši normatīvajiem aktiem par oglekļa dioksīda ģeoloģisko uzglabāšanu;
- 3) radioaktīvajiem atkritumiem;
- 4) sprāgstvielām;
- 5) neizraktu zemi, arī piesārņotu augsni un būvēm;
- 6) nepiesārņotu augsni un citiem minerālresursiem, kuri izrakti būvniecības rezultātā un kurus to dabiskajā stāvoklī izmantos būvniecības procesā tajā pašā vietā, kur tie izrakti;
- 7) kūtsmēsliem, ja uz tiem neattiecas šā panta otrās daļas 2.punkts, salmiem un citiem dabīgiem nekaitīgiem lauksaimniecības vai mežsaimniecības izcelsmes materiāliem, ko izmanto lauksaimniecībā, mežsaimniecībā vai enerģijas ražošanā no biomasas, neapdraudot vidi un cilvēku veselību;
- 8) grunti, kuru pārvieto virszemes ūdeņos, lai kontrolētu ūdeņus un ūdensceļus, novērstu plūdus vai mazinātu plūdu, sausuma vai zemes meliorācijas ietekmi, ja grunts nav uzskatāma par bīstamu atbilstoši normatīvajiem aktiem par virszemes ūdensobjektu un ostu akvatoriju tīrīšanas un padziļināšanas kārtību;
- 9) baterijām un akumulatoriem, ko izmanto iekārtās, kuras paredzētas valsts drošībai un kuras izmanto ieročos, municijā un militārajā aprīkojumā, kā arī iekārtās, kas paredzētas sūtīšanai kosmosā, izņemot ražojumus, kuri nav paredzēti konkrētiem militāriem nolūkiem.

(2) Šā likuma noteikumus nepiemēro, ja citos normatīvajos aktos atkritumu apsaimniekošanai ir noteikta cita kārtība un tā attiecas uz:

- 1) notekūdeņiem;
- 2) dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam (turpmāk — blakusprodukti) un uz kuriem attiecas normatīvie akti par dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, izņemot tos blakusproduktus, kas paredzēti sadedzināšanai, apglabāšanai poligonā vai izmantošanai biogāzes ražošanas vai kompostēšanas iekārtās;
- 3) dzīvnieku liķiem, ja dzīvnieki miruši citādā veidā, nevis tos nokaujot;
- 4) epizootijas uzliesmojumu likvidēšanas nolūkos nogalinātu dzīvnieku liķiem, no kuriem atbrīvojas saskaņā ar normatīvajiem aktiem par dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam;
- 5) atkritumiem, kuri radušies ģeoloģiskās izpētes, derīgo izrakteņu ieguves, apstrādes un glabāšanas, kā arī karjeru izstrādes rezultātā un uz kuriem attiecas normatīvie akti par ieguves rūpniecības atkritumu apsaimniekošanu.

4.pants. (1) Atkritumu apsaimniekošanu veic tā, lai neapdraudētu cilvēku dzīvību un veselību.

(2) Atkritumu apsaimniekošana nedrīkst negatīvi ietekmēt vidi, tai skaitā:

- 1) radīt apdraudējumu ūdeņiem, gaisam, augsnei, kā arī augiem un dzīvniekiem;
- 2) radīt traucējošus trokšņus vai smakas;
- 3) nelabvēlīgi ietekmēt ainavas un īpaši aizsargājamās dabas teritorijas;
- 4) piesārņot un piegružot vidi.

5.pants. (1) Valsts pārvaldes iestādes, pašvaldības un atkritumu apsaimniekotāji, organizējot, plānojot un veicot atkritumu apsaimniekošanu, ievēro šādas prasības (turpmāk minētajā prioritārajā secībā):

- 1) novērš atkritumu rašanās cēloņus;
- 2) samazina radīto atkritumu daudzumu (apjomu) un bīstamību;
- 3) veicina atkritumu sagatavošanu atkārtotai izmantošanai;
- 4) atkārtoti izmanto pienācīgi sagatavotus atkritumus;
- 5) veicina atkritumu pārstrādi;
- 6) veic atkritumu reģenerāciju citos veidos, piemēram, iegūstot enerģiju;
- 7) veic atkritumu apglabāšanu tādā veidā, lai netiktu apdraudēta vide, cilvēku dzīvība un veselība;
- 8) slēdz izgāztuves saskaņā ar atkritumu apsaimniekošanas plāniem, kā arī nodrošina slēgto izgāztuvju un atkritumu poligonu rekultivāciju.

(2) Ministru kabinets, ja nepieciešams, nosaka tos atkritumu veidus, kuru apsaimniekošanā var neievērot šā panta pirmajā daļā minēto prasību prioritāro secību, pamatojoties uz produktu aprites ciklu, vispārējiem vides aizsardzības principiem un ievērojot attiecīgo atkritumu radīšanas un apsaimniekošanas vispārējo ietekmi uz vidi, cilvēku veselību, ekonomiku un sociālajiem apstākļiem.

II nodaļa

Valsts un pašvaldību institūciju kompetence

6.pants. Ministru kabinets nosaka:

- 1) atkritumu klasifikatoru un īpašības, kuras padara atkritumus bīstamus, kritērijus blakusproduktiem un atkritumu statusa piemērošanas izbeigšanai;
- 2) kārtību, kādā iepērk un realizē melno un krāsaino metālu atgriezumus un lūžņus, kā arī izsniedz licences metālu atgriezumam un lūžņu iepirkšanai Latvijā;
- 3) par licenci melno un krāsaino metālu atgriezumam un lūžņu iepirkšanai Latvijā un par licenci melno metālu atgriezumam un lūžņu iepirkšanai Latvijā maksājamās valsts nodevas likmi (latos), kā arī kārtību, kādā maksājama šī nodeva;
- 4) kārtību, kādā savāc un apsaimnieko iepakojumu, kuram nepiemēro depozīta sistēmu un kuru pieņem tirdzniecības vietā vai speciāli izveidotā iepakojuma pieņemšanas punktā, un prasības komersantiem, kuri pieņem šādu iepakojumu;
- 5) atkritumu savākšanas un šķirošanas vietu veidus, prasības atkritumu savākšanas un šķirošanas vietu, kā arī bioloģiski noārdāmo atkritumu kompostēšanas vietu ierīkošanai un apsaimniekošanai;
- 6) ārstniecības iestādēs un verterinārmedicīniskās aprūpes iestādēs radīto atkritumu apsaimniekošanas prasības.

7.pants. (1) Vides ministrija:

- 1) koordinē atkritumu apsaimniekošanas valsts plāna īstenošanu;
- 2) sagatavo normatīvo aktu projektus atkritumu apsaimniekošanas jomā;

- 3) koordinē un organizē bīstamo atkritumu apsaimniekošanu saskaņā ar šo likumu un citiem normatīvajiem aktiem;
 - 4) koordinē sadzīves atkritumu poligonu ierīkošanu.
- (2) Valsts kapitālsabiedrība "Latvijas Vides, ģeoloģijas un meteoroloģijas centrs":
- 1) organizē bezsaimnieka bīstamo atkritumu apsaimniekošanu saskaņā ar šo likumu un citiem normatīvajiem aktiem;
 - 2) apkopo informāciju par atkritumu apsaimniekošanu;
 - 3) organizē valsts nozīmes bīstamo atkritumu reģenerācijas vai apglabāšanas iekārtu un atkritumu poligonu ierīkošanu un apsaimniekošanu;
 - 4) nodrošina ar atkritumu apsaimniekošanu saistītās informācijas sniegšanu sabiedrībai, kā arī Eiropas Savienības un starptautiskajām institūcijām.

8.pants. (1) Pašvaldība:

- 1) organizē sadzīves atkritumu, tai skaitā sadzīvē radušos bīstamo atkritumu, apsaimniekošanu savā administratīvajā teritorijā atbilstoši pašvaldības saistošajiem noteikumiem par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu, ievērojot atkritumu apsaimniekošanas valsts plānu un reģionālos plānus;
- 2) pieņem lēmumus par jaunu sadzīves atkritumu reģenerācijas vai apglabāšanas iekārtu un atkritumu poligonu izvietojumu savā administratīvajā teritorijā atbilstoši atkritumu apsaimniekošanas valsts plānam un reģionālajiem plāniem;
- 3) izdod saistošos noteikumus par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu savā administratīvajā teritorijā, nosakot šīs teritorijas dalījumu sadzīves atkritumu apsaimniekošanas zonās, prasības atkritumu savākšanai, arī minimālajam sadzīves atkritumu savākšanas biežumam, pārvadāšanai, pārkraušanai un uzglabāšanai, kā arī kārtību, kādā veicami maksājumi par šo atkritumu apsaimniekošanu;
- 4) pieņem lēmumus par jaunu bīstamo atkritumu reģenerācijas vai apglabāšanas iekārtu un atkritumu poligonu izvietojumu savā administratīvajā teritorijā atbilstoši atkritumu apsaimniekošanas valsts plānam un reģionālajiem plāniem;
- 5) var ieguldīt līdzekļus atkritumu apsaimniekošanas sistēmas izveidē un uzturēšanā atbilstoši atkritumu apsaimniekošanas valsts plānam un reģionālajiem plāniem;
- 6) organizē atkritumu dalītu vākšanu savā administratīvajā teritorijā atbilstoši atkritumu apsaimniekošanas valsts plānam un reģionālajiem plāniem.

(2) Pašvaldība šā panta pirmajā daļā minētos saistošos noteikumus triju darbdienu laikā pēc to parakstīšanas rakstveidā nosūta Vides ministrijai atzinuma sniegšanai. Vides ministrija ne vēlāk kā divu nedēļu laikā no saistošo noteikumu saņemšanas dienas izvērtē šo noteikumu atbilstību normatīvajiem aktiem par atkritumu apsaimniekošanu un atkritumu apsaimniekošanas valsts plānam un reģionālajiem plāniem. Ja pašvaldības saistošie noteikumi atbilst normatīvajiem aktiem un plānošanas dokumentiem, Vides ministrija tos nosūta ministrijai, kura ir atbildīga par pašvaldību sistēmas attīstības politiku, kā arī informē par to attiecīgo pašvaldību.

(3) Ja Vides ministrijai ir iebildumi attiecībā uz šā panta pirmajā daļā minētajiem saistošajiem noteikumiem, tā nosūta attiecīgu atzinumu pašvaldībai. Pašvaldība saistošo noteikumu precizēto projektu nosūta ministrijai, kura ir atbildīga par pašvaldību sistēmas attīstības politiku, pievienojot Vides ministrijas sniegto atzinumu un informāciju par Vides ministrijas atzinumā izteiktajiem iebildumiem, kuriem pašvaldība nepiekrīt.

III nodaļa

Atkritumu apsaimniekošanas plāni un atkritumu rašanās novēršanas programma

9.pants. (1) Atkritumu apsaimniekošanu veic atbilstoši atkritumu apsaimniekošanas valsts plānam, reģionālajiem un pašvaldību plāniem.

(2) Ministru kabinets ar rīkojumu apstiprina atkritumu apsaimniekošanas valsts plānu, kurā ir iekļauta atkritumu rašanās novēršanas valsts programma, un atkritumu apsaimniekošanas reģionālos plānus.

(3) Vides ministrija kopā ar Ekonomikas ministriju izstrādā atkritumu apsaimniekošanas valsts plānu, tai skaitā atkritumu rašanās novēršanas valsts programmu.

(4) Atkritumu apsaimniekošanas valsts plāna un reģionālo plānu saturu, saskaņošanas, sabiedriskās apspriešanas, ieviešanas, novērtēšanas un pārskatīšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

10.pants. (1) Ministru kabinets nosaka atkritumu apsaimniekošanas reģionus.

(2) Vides ministrija, sadarbojoties ar pašvaldībām, kuras ietilpst attiecīgajā atkritumu apsaimniekošanas reģionā, izstrādā atkritumu apsaimniekošanas reģionālos plānus.

(3) Pašvaldība, ja nepieciešams, atbilstoši attiecīgajam atkritumu apsaimniekošanas reģionālajam plānam organizē sadzīves atkritumu apsaimniekošanas plāna izstrādāšanu savai administratīvajai teritorijai un apstiprina to. Pašvaldība lēmumu par atkritumu apsaimniekošanas pašvaldības plāna apstiprināšanu iesniedz attiecīgajai Valsts vides dienesta reģionālajai vides pārvaldei.

11.pants. (1) Atkritumu rašanās novēršana ir tādu pasākumu komplekss, kurus piemēro, kamēr viela, materiāls vai produkts nav uzskatāms par atkritumiem, un kuru piemērošanas rezultātā samazinās:

- 1) radītais atkritumu apjoms, tai skaitā produkta atkārtotas izmantošanas vai produkta ilgākas izmantošanas rezultātā;
- 2) radīto atkritumu negatīvā ietekme uz vidi, cilvēku dzīvību un veselību, kā arī personu mantu;
- 3) materiālos un produktos esošo kaitīgo vielu daudzums.

(2) Atkritumu rašanās novēršanas valsts programmā nosaka atkritumu rašanās novēršanas mērķus un pasākumus šo mērķu sasniegšanai. Ministru kabinets nosaka atkritumu rašanās novēršanas valsts programmas saturu, tās sabiedriskās apspriešanas, ieviešanas, novērtēšanas un pārskatīšanas kārtību, kā arī atkritumu rašanās novēršanas kvalitatīvos vai kvantitatīvos indikatorus.

IV nodaļa

Atkritumu apsaimniekošanas atļaujas un pārbaudes

12.pants. (1) Atkritumu apsaimniekotājs pirms attiecīgo darbību veikšanas saņem Valsts vides dienesta atļauju atkritumu savākšanai, pārvadāšanai, pārkraušanai, šķirošanai vai uzglabāšanai.

(2) Ministru kabinets nosaka:

- 1) atkritumu savākšanas, pārvadāšanas, pārkraušanas, šķirošanas vai uzglabāšanas atļauju izsniegšanas un anulēšanas kārtību;
- 2) atkritumu apsaimniekošanas atļaujās izvirzāmās prasības;
- 3) atļauju veidlapas atkritumu savākšanai, pārvadāšanai, pārkraušanai, šķirošanai vai uzglabāšanai;
- 4) biedrību, kura apvieno ne mazāk kā divas trešdaļas atkritumu apsaimniekošanas komersantu, kas veic savu darbību Latvijā, un kuras izveidota neatkarīgu ekspertu komisija izsniedz atzinumu par tāda komersanta tehniskajām iespējām veikt atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu, šķirošanu vai uzglabāšanu, kurš ir paredzējis veikt minētās darbības;
- 5) kārtību, kādā tiek sniegts šīs daļas 4.punktā minētais atzinums.

(3) Par atkritumu savākšanas, pārvadāšanas, pārkraušanas, šķirošanas vai uzglabāšanas atļaujas izsniegšanu šā panta pirmajā daļā minētais atkritumu apsaimniekotājs maksā valsts nodevu. Nodevas apmēru un maksāšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

(4) Juridiskās personas, kuras bīstamos atkritumus vai ražošanas atkritumus uzglabā ilgāk par trim mēnešiem, saņem šā panta pirmajā daļā noteikto atļauju atkritumu uzglabāšanai uz laiku, kas nav ilgāks kā viens gads pirms atkritumu apglabāšanas atkritumu poligonā, vai uz laiku, kas nav ilgāks par trim gadiem pirms atkritumu reģenerācijas.

(5) Bīstamo atkritumu vai ražošanas atkritumu apsaimniekotājs:

- 1) saņem šā panta pirmajā daļā minēto atļauju bīstamo atkritumu vai ražošanas atkritumu savākšanai, pārvadāšanai, pārkraušanai, šķirošanai vai uzglabāšanai;
- 2) saņem atļauju bīstamo atkritumu vai ražošanas atkritumu reģenerācijai vai apglabāšanai atbilstoši normatīvajiem aktiem par piesārņojumu.

(6) Pārnēsājamo bateriju un akumulatoru savākšanas punktiem, kas izvietoti tirdzniecības vietās, nav nepieciešamas šā panta pirmajā daļā minētās atļaujas.

13.pants. (1) Valsts vides dienesta pieņemto lēmumu attiecībā uz atkritumu apsaimniekošanas atļauju Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā var apstrīdēt Vides pārraudzības valsts birojā. Vides pārraudzības valsts biroja pieņemto lēmumu var pārsūdzēt Administratīvajā rajona tiesā Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Pieteikums tiesai neaptur administratīvā akta darbību.

(2) Ja saskaņā ar atkritumu apsaimniekošanas atļaujas nosacījumiem ir iespējams uzsākt vai turpināt tādu piesārņojošu darbību, kura var radīt būtisku negatīvu ietekmi uz vidi vai apdraudēt cilvēku dzīvību un veselību, atļaujas nosacījumus var apstrīdēt jebkurā laikā, kamēr tā ir spēkā.

(3) Ja lēmums tiek apstrīdēts Vides pārraudzības valsts birojā saskaņā ar šā panta pirmo un otro daļu, attiecīgās atļaujas darbība netiek apturēta. Ja atļaujas darbības turpināšana var radīt būtisku negatīvu ietekmi uz vidi, Vides pārraudzības valsts birojs pieņem lēmumu apturēt attiecīgās atļaujas darbību.

(4) Ja tiek apstrīdēts lēmums par tādas jau esošas iekārtas darbību, kurai nepieciešams pagarināt atkritumu apsaimniekošanas atļaujas termiņu vai vajadzīga cita veida atļauja, iekārtas darbība netiek apturēta, izņemot gadījumu, kad iekārtas darbība tiek apturēta normatīvajos aktos par piesārņojumu noteiktajā kārtībā.

14.pants. Valsts vides dienests kontrolē atkritumu apsaimniekotāja darbību, kā arī tāda komersanta darbību, kurš rada atkritumus, atbilstoši normatīvajiem aktiem atkritumu apsaimniekošanas jomā un attiecīgajai atļaujai, it īpaši attiecībā uz savākto un pārvadāto atkritumu izcelsmi, īpašībām, daudzumu un pārvadājuma galamērķi.

V nodaļa

Atkritumu radītāju, valdītāju un atkritumu apsaimniekotāju pienākumi

15.pants. (1) Atkritumu savākšana, pārkraušana, šķirošana, uzglabāšana, reģenerācija vai apglabāšana ir atļauta tikai tam paredzētajās vietās.

(2) Īpašniekam vai nomniekam, kura īpašuma teritorijā tiek radīti sadzīves atkritumi, ir pienākums nodrošināt vietu atkritumu konteineram un tā atkritumu apsaimniekotāja transportlīdzekļa piekļuvi sadzīves atkritumu savākšanas punktam, kurš ir noslēdzis līgumu ar pašvaldību par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu.

(3) Pašvaldība saistošajos noteikumos var noteikt citus atkritumu savākšanas paņēmienus, ja zemes īpašnieks, kura īpašumā tiek radīti sadzīves atkritumi, objektīvu iemeslu dēļ nevar ievērot šā panta otrās daļas noteikumus.

(4) Zemes īpašnieks, kura īpašumā tiek prettiesiski novietoti sadzīves, bīstamie un ražošanas atkritumi tam neparedzētā vietā, nodod tos atkritumu apsaimniekotājam, kurš ir saņēmis atļauju attiecīgo atkritumu apsaimniekošanai, sedz šo atkritumu apsaimniekošanas izmaksas un ir tiesīgs prasīt zaudējumu atlīdzību no šo atkritumu radītāja. Ja attiecīgo atkritumu radītājs ir noskaidrots, atkritumu apsaimniekošanas izmaksas sedz šis attiecīgo atkritumu radītājs.

16.pants. (1) Sadzīves atkritumu sākotnējais radītājs vai valdītājs:

- 1) piedalās pašvaldības organizētajā sadzīves atkritumu apsaimniekošanā, ievērojot normatīvos aktus par atkritumu apsaimniekošanu (arī pašvaldības izdotos saistošos noteikumus) un noslēdzot līgumu par sadzīves atkritumu savākšanu un pārvadāšanu ar atkritumu apsaimniekotāju, kurš ir noslēdzis attiecīgu līgumu ar pašvaldību;
- 2) sedz visas izmaksas, kas saistītas ar viņa radīto sadzīves atkritumu, tai skaitā sadzīvē radušos bīstamo atkritumu, apsaimniekošanu.

(2) Vasarnīcas, vasaras mītnes (tai skaitā dārzkopības biedrības teritorijā esošas vasarnīcas vai vasaras mītnes) vai citas īslaicīgas apmešanās ēkas īpašnieks, valdītājs, lietotājs vai viņa pilnvarota persona, ievērojot normatīvos aktus par atkritumu apsaimniekošanu (arī pašvaldības izdotos saistošos noteikumus) un atbilstoši šā panta pirmajai daļai noslēdz līgumu par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu ar atkritumu apsaimniekotāju, kurš ir noslēdzis attiecīgu līgumu ar pašvaldību, kā arī sedz visas izmaksas, kas saistītas ar viņa radīto sadzīves atkritumu, tai skaitā sadzīvē radušos bīstamo atkritumu, apsaimniekošanu.

(3) Sadzīves atkritumu apsaimniekotājs, kuru šajā likumā noteiktajā kārtībā izvēlējusies pašvaldība, slēdz līgumu ar pašvaldības administratīvajā teritorijā esošajiem atkritumu radītājiem un valdītājiem par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu, nosakot līguma termiņu, kas nav ilgāks par tā līguma termiņu, kuru noslēdzis sadzīves atkritumu apsaimniekotājs un pašvaldība.

17.pants. (1) Bīstamo atkritumu vai ražošanas atkritumu sākotnējais radītājs vai valdītājs:

- 1) atdala bīstamos atkritumus vai ražošanas atkritumus no citu veidu atkritumiem;
- 2) uzglabā bīstamos atkritumus vai ražošanas atkritumus tā, lai tie neapdraudētu vidi, cilvēku dzīvību un veselību, kā arī personu mantu;
- 3) nogādā bīstamos atkritumus vai ražošanas atkritumus speciāli aprīkotās bīstamo atkritumu vai ražošanas atkritumu savākšanas vietās vai slēdz līgumu ar attiecīgo atkritumu apsaimniekotāju par bīstamo atkritumu vai ražošanas atkritumu apsaimniekošanu;
- 4) sedz bīstamo atkritumu vai ražošanas atkritumu apsaimniekošanas izmaksas.

(2) Ražošanas atkritumu radītājs par radīto ražošanas atkritumu apsaimniekošanu var slēgt līgumu ar šā likuma 18.panta pirmajā daļā minēto atkritumu apsaimniekotāju.

(3) Šā panta pirmās daļas 3.punktā un otrajā daļā minētajā līgumā norāda attiecīgo atkritumu reģenerācijas vai apglabāšanas iekārtas.

(4) Bīstamo atkritumu vai ražošanas atkritumu apsaimniekotājs organizē speciāli aprīkotas bīstamo atkritumu vai ražošanas atkritumu savākšanas vietas.

(5) Ministru kabinets nosaka kārtību, kādā bīstamo atkritumu (izņemot sadzīves bīstamos atkritumus) radītājs vai apsaimniekotājs nodrošina radīto vai apsaimniekoto bīstamo atkritumu identifikāciju, uzskaiti, iepakojšanu, marķēšanu, uzglabāšanu un pārvadājumu uzskaiti.

(6) Ministru kabinets nosaka kārtību, kādā bīstamo atkritumu pārvadājumu uzskaiti veic Vides ministrijas pilnvarota iestāde vai komersants, kuram šo uzdevumu deleģējusi Vides ministrija, slēdzot deleģējuma līgumu Valsts pārvaldes iekārtas likumā noteiktajā kārtībā, kā arī maksu par bīstamo atkritumu pārvadājumu uzskaiti un tās maksāšanas kārtību.

(7) Šā panta sestajā daļā minētais komersants attiecībā uz uzdevuma izpildi — veikt bīstamo atkritumu pārvadājumu uzskaiti — atrodas Vides ministrijas pakļautībā.

(8) Ministru kabinets nosaka kārtību, kādā apsaimnieko atsevišķu veidu atkritumus, kuru apsaimniekošanai to bīstamības vai citu īpašību dēļ izvirzāmas īpašas prasības, arī naftas produktu atkritumus, polihlorētos bifēnīlus un polihlorētos terfenīlus saturošus atkritumus, bateriju un akumulatoru atkritumus, titāna dioksīda rūpniecības atkritumus un azbesta atkritumus.

18.pants. (1) Pašvaldība publisko iepirkumu vai publisko un privāto partnerību regulējošos normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā izvēlas atkritumu apsaimniekotāju, kurš veiks sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu attiecīgajā sadzīves atkritumu apsaimniekošanas zonā.

(2) Pašvaldība iekļauj darba uzdevumā prasības pretendenta darbinieku kvalifikācijai, spējai veikt sadzīves atkritumu apsaimniekošanu un tehniskajam vai finansiālajam nodrošinājumam sadzīves atkritumu apsaimniekošanas darbību veikšanai konkrētajā zonā, kā arī norāda atkritumu poligonu, kurā atbilstoši atkritumu apsaimniekošanas reģionālajam plānam apglabā šis pašvaldības administratīvajā teritorijā radītos sadzīves atkritumus.

(3) Pašvaldības, savstarpēji vienojoties, var noteikt kopīgu sadzīves atkritumu apsaimniekošanas zonu, kurā ietilpst vairāku viena atkritumu apsaimniekošanas reģiona pašvaldību administratīvās teritorijas.

(4) Pašvaldība organizē publiskā iepirkuma vai publiskās un privātās partnerības procedūru sadzīves atkritumu apsaimniekošanai noteiktā zonā tādā termiņā, lai nodrošinātu sadzīves atkritumu apsaimniekošanas pakalpojuma sniegšanas nepārtrauktību.

(5) Sadzīves atkritumu apsaimniekošanas pretendents (kandidāts) publiskā iepirkuma vai publiskās un privātās partnerības procedūras ietvaros iesniedz pašvaldībai izvērstu sadzīves atkritumu apsaimniekošanas maksas aprēķinu.

(6) Pašvaldība slēdz līgumu ar atkritumu apsaimniekotāju, kurš izraudzīts publisko iepirkumu vai publisko un privāto partnerību regulējošos normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā un veiks sadzīves atkritumu savākšanu, tai skaitā dalīto savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu attiecīgajā sadzīves atkritumu apsaimniekošanas zonā pēc iepriekšējā līguma darbības termiņa beigām. Šā panta trešajā daļā noteiktajā gadījumā līgumu ar izraudzīto atkritumu apsaimniekotāju katra pašvaldība slēdz atsevišķi.

(7) Šā panta sestajā daļā minēto līgumu pašvaldība un atkritumu apsaimniekotājs slēdz uz laiku, kas nav īsāks par trim gadiem un nav ilgāks par pieciem gadiem. Normatīvajos aktos par publisko un privāto partnerību noteiktajā kārtībā līgumu var slēgt uz laiku, kas nav ilgāks par 20 gadiem.

(8) Pašvaldība informē atkritumu radītājus, arī šā panta devītajā daļā minētās personas, tās administratīvajā teritorijā par savas teritorijas dalījumu sadzīves atkritumu apsaimniekošanas zonās un par sadzīves atkritumu apsaimniekotāju, ar kuru šī pašvaldība noslēgusi līgumu par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu attiecīgajā sadzīves atkritumu apsaimniekošanas zonā, viena mēneša laikā no šā līguma noslēgšanas dienas. Līgumi par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu, kurus noslēdzis sadzīves atkritumu radītājs vai valdītājs un sadzīves atkritumu apsaimniekotājs, kas nav noslēdzis līgumu ar pašvaldību, zaudē spēku triju mēnešu laikā no dienas, kad pašvaldība ir noslēgusi līgumu ar sadzīves atkritumu apsaimniekotāju par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu savā administratīvajā teritorijā.

(9) Personas, kas ir pasūtītāji normatīvo aktu par publisko iepirkumu izpratnē vai publiskie partneri normatīvo aktu par publisko un privāto partnerību izpratnē, neveic sadzīves atkritumu savākšanas un pārvadāšanas publisko iepirkumu vai publiskās un privātās partnerības procedūru, bet slēdz līgumu ar sadzīves atkritumu apsaimniekotāju, kuru šajā pantā noteiktajā kārtībā izvēlējusies pašvaldība, par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu.

(10) Sadzīves atkritumu radītājam, kurš atbilstoši normatīvajiem aktiem par dabas resursu nodokļa piemērošanu atbrīvots no dabas resursu nodokļa samaksas un kurš atbilst Ministru kabineta noteiktajiem kritērijiem, ir tiesības slēgt līgumu ar komersantu, kuru tas ir izvēlējis un kurš saņēmis atbilstošu atļauju, par savā komercdarbības veikšanas vietā radīto atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu. Šajā gadījumā sadzīves atkritumu radītājs informē vietējo pašvaldību par atkritumu apsaimniekotāju, ar kuru tas noslēdzis līgumu, un par šā likuma darbības termiņu.

19.pants. Ir aizliegts sajaukt dažāda veida bīstamos atkritumus, kā arī sajaukt bīstamos atkritumus ar sadzīves atkritumiem vai ražošanas atkritumiem.

20.pants. (1) Atkritumu sākotnējais radītājs vai valdītājs var:

- 1) pats veikt radīto vai valdījumā esošo atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu, ja ir saņēmis attiecīgu atļauju A vai B kategorijas piesārņojošo darbību veikšanai atbilstoši normatīvajiem aktiem par piesārņojumu;
- 2) nodrošināt, ka radīto vai valdījumā esošo atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu veic atkritumu apsaimniekotājs, kurš ir saņēmis attiecīgu atļauju A vai B kategorijas piesārņojošo darbību veikšanai atbilstoši normatīvajiem aktiem par piesārņojumu;
- 3) nodrošināt, ka radīto vai valdījumā esošo atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu organizē atkritumu apsaimniekotāji, kuri veic atkritumu savākšanu un pārvadāšanu atbilstoši šā likuma 16.panta nosacījumiem par sadzīves atkritumiem vai šā likuma 17.panta nosacījumiem par bīstamajiem atkritumiem un ražošanas atkritumiem;
- 4) pats dalīti vākt savus radītos vai valdījumā esošos atkritumus un nodot dalīti savāktos atkritumus pārstrādei komersantam, kurš ir saņēmis attiecīgu atļauju A vai B kategorijas piesārņojošo darbību veikšanai atbilstoši normatīvajiem aktiem par piesārņojumu.

(2) Ievērojot šā likuma 4.panta prasības, atkritumu apsaimniekotāji, kuri veic atkritumu savākšanu un pārvadāšanu, nodrošina savāktu un pārvadātu atkritumu nogādāšanu iekārtās, kurās atkritumus reģenerē vai apglabā, kā arī atkritumu sagatavošanu reģenerācijai vai apglabāšanai un kuru operators ir saņēmis attiecīgu atļauju A vai B kategorijas piesārņojošo darbību veikšanai atbilstoši normatīvajiem aktiem par piesārņojumu.

(3) Atkritumu reģenerāciju veic, ievērojot šā likuma 4. un 5.panta prasības. Reģenerācijas nolūkā atkritumus vāc atsevišķi, ja tas ir tehniski un ekonomiski pamatoti un atbilst vides aizsardzības prasībām. Nav pieļaujama dalīti savāktu atkritumu sajaukšana ar citiem atkritumiem vai materiāliem, kuriem ir atšķirīgas īpašības.

(4) Atbilstoši atkritumu apsaimniekošanas valsts plānam un atkritumu apsaimniekošanas reģionālajiem plāniem, kā arī vides aizsardzības prasībām pašvaldības sadarbībā ar šā likuma 18.panta pirmajā daļā minētajiem atkritumu apsaimniekotājiem organizē sadzīves atkritumu, tai skaitā papīra, metāla, plastmasas un stikla atkritumu, atsevišķu savākšanu pašvaldību administratīvajās teritorijās atbilstoši Ministru kabineta noteiktajām kategorijām un termiņam.

(5) Atkritumu apsaimniekotāji, kuri veic atkritumu sagatavošanu atkārtotai izmantošanai, pārstrādi vai reģenerāciju, atgūstot materiālus, nodrošina šā panta otrajā daļā minēto atkritumu sagatavošanu atkārtotai izmantošanai, pārstrādi un materiālu reģenerāciju atbilstoši Ministru kabineta noteiktajiem atkritumu sagatavošanas atkārtotai izmantošanai, pārstrādes un materiālu reģenerācijas mērķiem.

(6) Šā panta piektajā daļā minētās darbības var veikt sadzīves atkritumu poligona īpašnieks vai apsaimniekotājs, ja ir saņemtas attiecīgās atļaujas.

(7) Komersanti, kuru saimnieciskās darbības rezultātā rodas būvniecības un būvju nojaukšanas atkritumi, kas nav bīstami, Ministru kabineta noteiktajā apjomā un termiņā nodrošina Ministru kabineta noteikumos noteikto būvniecības un būvju nojaukšanas atkritumu atkārtotu izmantošanu, pārstrādi vai materiālu reģenerāciju, tai skaitā izmantošanu izrakto tilpju aizpildīšanai.

(8) Ministru kabinets nosaka kārtību, termiņu un formu, kādā šā panta ceturtajā, piektajā, sestajā un septītajā daļā minētās personas, kā arī komersanti, kuri saimnieciskās darbības ietvaros izmanto atkritumus kā kurināmo vai kā izejvielas ražošanā, iesniedz ziņojumu par iepriekšējā kalendāra gadā atkārtotai izmantošanai sagatavoto, pārstrādāto un reģenerēto atkritumu apjomu un veidiem.

(9) Atkritumus, kuri netiek reģenerēti, apglabā atkritumu poligonā vai izgāztuvē, kur ir atļauts apglabāt atkritumus, vai arī apglabā citā veidā, kam ir izsniegta atļauja atbilstoši normatīvajiem aktiem par piesārņojumu, ņemot vērā atkritumu apsaimniekošanas valsts plānu un reģionālos plānus.

(10) Atbilstoši atkritumu apsaimniekošanas valsts plānam un reģionālajiem plāniem ražošanas atkritumus apglabā sadzīves atkritumu poligonā, bet tos ražošanas atkritumus, kuri uzskatāmi par bīstamiem, — bīstamo atkritumu poligonā.

21.pants. (1) To pašvaldību administratīvajās teritorijās, kuras atrodas attiecīgajā atkritumu apsaimniekošanas reģionā, radītos sadzīves atkritumus apglabā tikai attiecīgā atkritumu apsaimniekošanas reģiona sadzīves atkritumu poligonā vai nodod tos attiecīgajās pārkraušanas stacijās. Pašvaldība slēdz līgumu ar šā poligona apsaimniekotāju par tās administratīvajā teritorijā savākto sadzīves atkritumu apglabāšanu.

(2) Ne vēlāk kā 30 dienu laikā pēc reģionālā sadzīves atkritumu poligona darbības uzsākšanas slēdz visas sadzīves atkritumu izgāztuves to pašvaldību administratīvajās teritorijās, kuras atrodas attiecīgajā atkritumu apsaimniekošanas reģionā. Slēgtās izgāztuves rekultivē saskaņā ar atkritumu apsaimniekošanas valsts plānu un reģionālajiem plāniem.

22.pants. (1) Atkritumu poligona, izgāztuves, citu atkritumu apglabāšanas vai reģenerācijas iekārtu īpašnieks vai apsaimniekotājs:

- 1) pirms atkritumu poligona, citas atkritumu apglabāšanas vai reģenerācijas iekārtas darbības uzsākšanas saņem vides aizsardzības jomu regulējošos normatīvajos aktos par piesārņojošām darbībām noteiktās atļaujas;
- 2) apsaimnieko atkritumu poligonu, izgāztuvi, citu atkritumu apglabāšanas vai reģenerācijas iekārtu saskaņā ar atļauju A vai B kategorijas piesārņojošo darbību veikšanai, šo likumu un citiem vides aizsardzības jomu regulējošiem normatīvajiem aktiem;
- 3) veic pasākumus un sedz izdevumus, kas saistīti ar atkritumu poligona vai izgāztuves slēgšanu, kā arī atkritumu apglabāšanas vai reģenerācijas iekārtas darbības izbeigšanu.

(2) Ministru kabinets nosaka:

- 1) atkritumu reģenerācijas un apglabāšanas veidus;
- 2) prasības atkritumu poligonu ierīkošanai, atkritumu poligonu un izgāztuvju apsaimniekošanai un šo poligonu un izgāztuvju slēgšanai un rekultivācijai, kā arī kārtību, kādā slēdz un rekultivē atkritumu poligonus;
- 3) prasības atkritumu, tai skaitā bīstamo atkritumu, sadedzināšanai un atkritumu sadedzināšanas iekārtu darbībai.

(3) Sadzīves atkritumu poligona īpašnieks vai apsaimniekotājs nodrošina, ka attiecīgajā poligonā sadzīves vai ražošanas atkritumi tiek sagatavoti apglabāšanai, vai arī to, ka poligonā pieņem apglabāšanai sagatavotus atkritumus, ja attiecīgajā poligonā netiek veikta sadzīves atkritumu sagatavošana apglabāšanai.

(4) Atkritumu poligona īpašnieks vai apsaimniekotājs, saņemot atļauju pirms atkritumu poligona darbības uzsākšanas, sniedz finansiālu vai līdzvērtīgu nodrošinājumu, tādējādi apliecinot, ka tiks izpildītas šajā atļaujā noteiktās prasības, arī prasības attiecībā uz poligona slēgšanu un pēc poligona slēgšanas veicamo vides monitoringu.

23.pants. (1) Atkritumu apsaimniekotāji, kuri veic atkritumu sagatavošanu reģenerācijai vai apglabāšanai, atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu, bīstamo atkritumu savākšanu vai pārvadāšanu, bīstamo atkritumu tirgotāji un bīstamo atkritumu apsaimniekošanas starpnieki, bīstamo atkritumu radītāji, izņemot sadzīves bīstamo atkritumu radītājus:

- 1) veic attiecīgo apsaimniekoto vai radīto atkritumu daudzuma (apjoma), veida, izcelsmes, savākšanas biežuma, pārvadāšanas, reģenerācijas un apglabāšanas veidu, reģenerācijas un apglabāšanas vietu uzskaiti hronoloģiskā secībā, apkopoto informāciju normatīvajos aktos par vides statistiku noteiktajā kārtībā iesniedz Vides ministrijas pilnvarotai institūcijai, kā arī attiecīgajai pašvaldībai un uzglabā šos dokumentus ne mazāk kā trīs gadus;
- 2) pēc pieprasījuma sniedz valsts institūcijām un pašvaldībām informāciju par atkritumu apsaimniekošanu, tai skaitā šīs daļas 1.punktā minēto informāciju un citu vides informāciju.

(2) Atkritumu apsaimniekotāji, kuri savāc vai pārvadā bīstamos atkritumus, šā panta pirmajā daļā minēto informāciju uzglabā ne mazāk kā trīs gadus.

(3) Bīstamo atkritumu apsaimniekotāji pēc bīstamo atkritumu iepriekšējā valdītāja pieprasījuma sniedz izziņu par attiecīgo atkritumu savākšanu, uzglabāšanu, pārkraušanu un pārvadāšanu, sagatavošanu reģenerācijai vai apglabāšanai, reģenerāciju vai apglabāšanu.

VI nodaļa

Prasības atsevišķu atkritumu veidu apsaimniekošanai

24.pants. (1) Ministru kabinets nosaka elektrisko un elektronisko iekārtu kategorijas.

(2) Elektrisko un elektronisko iekārtu ražotājus Ministru kabineta noteiktajā kārtībā reģistrē Vides ministrijas pilnvarota iestāde vai elektrisko un elektronisko iekārtu ražotāju nodibināta personu apvienība, kurai šo uzdevumu deleģējusi Vides ministrija. Elektrisko un elektronisko iekārtu ražotāji sniedz Vides ministrijas pilnvarotajai iestādei vai minētajai personu apvienībai informāciju par Latvijas tirgū piedāvāto elektrisko un elektronisko iekārtu daudzumu, kategorijām, kā arī par savākto, atkārtoti izmantoto, pārstrādāto, reģenerēto un eksportēto elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu daudzumu un kategorijām.

(3) Šā panta otrajā daļā minētā elektrisko un elektronisko iekārtu ražotāju nodibinātā personu apvienība attiecībā uz pārvaldes uzdevuma izpildi — veikt elektrisko un elektronisko iekārtu ražotāju reģistrāciju — atrodas Vides ministrijas pakļautībā.

(4) Elektrisko un elektronisko iekārtu ražotāju datu uzturēšanu veic par maksu, kuras apmēru un maksāšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

25.pants. Elektrisko un elektronisko iekārtu ražotājs elektriskās un elektroniskās iekārtas izstrādā un ražo tā, ka ir iespējama to demontāža un reģenerācija, kā arī šo iekārtu, to sastāvdaļu un materiālu atkārtota izmantošana un pārstrāde. Elektrisko un elektronisko iekārtu izstrādē un ražošanā nedrīkst lietot paņēmienus, kuri apgrūtina minēto iekārtu atkritumu atkārtotu izmantošanu, izņemot gadījumus, kad šādu paņēmieni lietošana būtiski uzlabo vides aizsardzības vai drošības prasību piemērošanu.

26.pants. (1) Elektrisko un elektronisko iekārtu ražotājs nodrošina šo iekārtu atkritumu pieņemšanu, apstrādi, atkārtotu izmantošanu, pārstrādi, reģenerāciju un apglabāšanu, pielietojot labākos pieejamos tehniskos paņēmienus.

(2) Elektrisko un elektronisko iekārtu ražotājs var pats veikt šā panta pirmajā daļā minētos pasākumus vai slēgt līgumu ar elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu apsaimniekotāju (komercsabiedrību, kas, pamatojoties uz noslēgto līgumu ar elektrisko un elektronisko iekārtu ražotāju, organizē un koordinē šo iekārtu atkritumu apsaimniekošanu).

(3) Elektrisko un elektronisko iekārtu ražotājs nodrošina mājāsaimniecības elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu pieņemšanu izveidotajā savākšanas sistēmā bez maksas.

(4) Elektrisko un elektronisko iekārtu izplatītājs ir jebkura persona, kas savas komercdarbības vai saimnieciskās darbības ietvaros piegādā elektriskās un elektroniskās iekārtas personai, kura plāno tās lietot. Elektrisko un elektronisko iekārtu izplatītājs, kas piegādā jaunas mājsaimniecības elektriskās vai elektroniskās iekārtas tieši to lietotājam, nodrošina šo iekārtu atkritumu pieņemšanu, neprasot par to samaksu, ja attiecīgā iekārta pieder pie līdzīga tipa iekārtām un veikusi tādas pašas funkcijas kā piegādātā iekārta.

(5) Savāktos elektrisko vai elektronisko iekārtu atkritumus nodod apstrādes uzņēmumu (iekārtu) operatoriem, ja tie ir saņēmuši normatīvajos aktos noteiktās atļaujas, izņemot neizkomplektētas elektriskās vai elektroniskās iekārtas, kuras paredzēts izmantot atkārtoti.

27.pants. (1) Līdz 2005.gada 13.augustam tirgū laisto mājsaimniecības elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu apsaimniekošanas izmaksas sedz visi elektrisko un elektronisko iekārtu ražotāji.

(2) Līdz 2005.gada 13.augustam tādu tirgū laisto elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu apsaimniekošanas izmaksas, kuras nav uzskatāmas par mājsaimniecības elektriskajām vai elektroniskajām iekārtām, sedz šo iekārtu lietotājs. Šo iekārtu ražotājs minēto atkritumu apsaimniekošanas izmaksas sedz, ja attiecīgās iekārtas tiek aizstātas ar jaunām identiskām vai tādām jaunām iekārtām, kuras veic līdzvērtīgas funkcijas.

(3) Līdz 2005.gada 13.augustam tirgū laisto mājsaimniecības elektrisko un elektronisko iekārtu ražotājs jaunu iekārtu pārdošanas brīdī pircējiem sniedz informāciju par izmaksām, kas saistītas ar šo iekārtu atkritumu savākšanu, apstrādi un apglabāšanu drošā veidā.

(4) Pēc 2005.gada 13.augusta tirgū laisto mājsaimniecības elektrisko un elektronisko iekārtu pārdošanas brīdī pircējiem atsevišķi nenorāda informāciju par izmaksām, kas saistītas ar šo iekārtu atkritumu savākšanu, apstrādi un apglabāšanu drošā veidā.

28.pants. Ražotājs, kas laiž tirgū elektriskās un elektroniskās iekārtas pēc 2005.gada 13.augusta un nav izvēlēties šā likuma 26.panta otrajā daļā minētos šo iekārtu atkritumu apsaimniekošanas veidus, šā likuma 26.panta pirmajā daļā minēto pasākumu veikšanu nodrošina ar bankas sniegtu garantiju vai civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu.

29.pants. Ministru kabinets nosaka:

- 1) prasības elektrisko un elektronisko iekārtu marķēšanai;
- 2) prasības elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu savākšanai un apstrādei;
- 3) elektrisko un elektronisko atkritumu savākšanas, atkārtotas izmantošanas, pārstrādes un reģenerācijas apjomus un termiņus, kā arī prasības ziņojuma sniegšanai par šo darbību izpildi;
- 4) prasības, kas jāievēro, sniedzot informāciju patērētājiem, elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu apstrādes, atkārtotas izmantošanas, pārstrādes un reģenerācijas iekārtu operatoriem, kā arī prasības attiecībā uz sabiedrības un Eiropas Komisijas informēšanu.

30.pants. (1) Baterija vai akumulators ir elektriskās enerģijas avots, kurā enerģija rodas, tieši pārveidojoties ķīmiskajai enerģijai, un kurš sastāv no vienas vai vairākām primārām (atkārtoti neuzlādējamām) vai sekundārām (atkārtoti uzlādējamām) daļām.

(2) Baterijas un akumulatorus iedala šādās kategorijās:

- 1) bateriju pakete ir bateriju vai akumulatoru komplekss, kas savienots kopā vai ietverts ārējā apvalkā, veidojot vienotu bloku, un nav paredzēts, ka tiešais lietotājs to sadalīs vai atvērs;
- 2) pārnēsājama baterija vai akumulators ir jebkura aizplombēta baterija, podziņelements, bateriju pakete vai akumulators, ko var pārnēsāt rokās un kas nav ne rūpniecībā, ne arī transportlīdzekļos vai citā pašgājējā tehnikā izmantojama baterija vai akumulators;

- 3) podziņelementi ir mazas, apaļas pārnēsājamas baterijas vai akumulatori, kuru diametrs ir lielāks par augstumu un kurus izmanto īpašiem nolūkiem, piemēram, dzirdes aparātos, rokas pulksteņos, mazās pārnēsājamās iekārtās un kā enerģijas avotus datu saglabāšanai;
- 4) transportlīdzekļos vai citā pašgājējā tehnikā izmantojama baterija vai akumulators ir baterija vai akumulators, kas paredzēts, lai darbinātu transportlīdzekļa vai citas pašgājējas tehnikas starteri, apgaismes shēmu vai aizdedzi (turpmāk — transportlīdzekļu baterijas un akumulatori);
- 5) rūpniecībā izmantojama baterija vai akumulators ir jebkura baterija vai akumulators, kas izstrādāts tikai rūpnieciskam vai profesionālam lietojumam vai kas lietojams jebkura veida elektriskajos transportlīdzekļos.

(3) Šā likuma noteikumi attiecas uz visu veidu baterijām un akumulatoriem neatkarīgi no to lietojuma, formas, ietilpības, svara vai tajos izmantotajiem materiāliem.

(4) Bateriju vai akumulatoru atkritumi ir jebkura baterija vai akumulators, kas atbilst šā likuma 1.panta 1.punktā sniegtajai atkritumu definīcijai.

31.pants. (1) Bateriju vai akumulatoru ražotājs ir jebkura persona Eiropas Savienības dalībvalstī, kas neatkarīgi no izmantotās tirdzniecības metodes, arī neatkarīgi no distances līguma, savas komercdarbības vai saimnieciskās darbības ietvaros pirmo reizi laiž tirgū baterijas vai akumulatorus, tai skaitā baterijas vai akumulatorus, kuri atbilstoši ražotāja komercdarbībai ir iestrādāti ierīcēs vai transportlīdzekļos.

(2) Bateriju vai akumulatoru izplatītājs ir jebkura persona, kas savas komercdarbības vai saimnieciskās darbības ietvaros baterijas vai akumulatorus piegādā tiešajiem lietotājiem.

(3) Ministru kabinets nosaka bateriju vai akumulatoru ražotāju reģistrācijas kārtību un reģistra turētāju. Bateriju vai akumulatoru ražotāji sniedz reģistram informāciju par tirgū laisto bateriju vai akumulatoru daudzumu un veidiem, par savākto, pārstrādāto, kā arī eksportēto bateriju vai akumulatoru daudzumu un veidiem.

(4) Bateriju vai akumulatoru ražotāju datu uzturēšanu veic par maksu, kuras apmēru un maksāšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

32.pants. Laišana tirgū nozīmē to, ka baterijas vai akumulatori par maksu vai bez maksas tiek piegādāti vai padarīti pieejami trešajām personām Eiropas Savienības teritorijā, arī importēšanu Eiropas Savienības muitas teritorijā.

33.pants. (1) Bateriju vai akumulatoru ražotājs nodrošina bateriju un akumulatoru atkritumu pieņemšanu, savākšanu, apstrādi un pārstrādi, izmantojot labākos pieejamos tehniskos paņēmienus.

(2) Bateriju vai akumulatoru ražotājs var pats veikt šā panta pirmajā daļā minētos pasākumus vai slēgt līgumu ar komersantu, kas, pamatojoties uz noslēgto līgumu, organizē un koordinē bateriju un akumulatoru atkritumu apsaimniekošanu.

34.pants. (1) Pārnēsājamo bateriju vai akumulatoru atkritumus savāc vai pieņem bez maksas arī tad, ja to nodrošina bateriju un akumulatoru izplatītājs, neuzliekot tiešajiem lietotājiem par pienākumu pirkt jaunu bateriju vai akumulatoru.

(2) Transportlīdzekļu bateriju un akumulatoru ražotājs vai izplatītājs nodrošina šādu bateriju un akumulatoru atkritumu savākšanu vai pieņemšanu no privātiem, saimnieciskajai darbībai neparedzētiem (nekomerciāliem) sauszemes transportlīdzekļiem vai citas pašgājējas tehnikas bez maksas, neuzliekot par pienākumu pirkt jaunu bateriju vai akumulatoru.

(3) Rūpniecībā izmantojamo bateriju un akumulatoru ražotājs vai izplatītājs nodrošina šādu bateriju un akumulatoru atkritumu savākšanu vai pieņemšanu neatkarīgi no šo bateriju un akumulatoru ķīmiskā sastāva un izcelsmes.

35.pants. Rūpniecībā izmantojamo bateriju, akumulatoru un transportlīdzekļu bateriju vai akumulatoru atkritumus nedrīkst pieņemt apglabāšanai atkritumu poligonos, kā arī sadedzināt. Bateriju vai akumulatoru atkritumu apstrādes un pārstrādes procesā radušos pārpalikumus drīkst apglabāt atkritumu poligonos vai sadedzināt.

36.pants. Ministru kabinets nosaka:

- 1) bateriju un akumulatoru atkritumu savākšanai, apstrādei un pārstrādei izvirzāmās prasības;
- 2) bateriju un akumulatoru savākšanas un pārstrādes apjomus un termiņus, kā arī prasības ziņojuma sniegšanai par šo darbību izpildi.

37.pants. (1) Bioloģiskie atkritumi ir bioloģiski noārdāmi dārzu vai parku atkritumi, mājāsaimniecību, restorānu, sabiedriskās ēdināšanas iestāžu un mazumtirdzniecības telpu pārtikas un virtuves atkritumi un citi tiem pielīdzināmi pārtikas ražošanas atkritumi.

(2) Atkritumu apsaimniekošanas valsts plānā un reģionālajos plānos paredz pasākumus, kas veicina no bioloģiskajiem atkritumiem ražotu videi nekaitīgu materiālu izmantošanu, bioloģisko atkritumu atsevišķu savākšanu to reģenerācijai, kompostēšanai un pārstrādei, kā arī pasākumus bioloģisko atkritumu apstrādei atbilstoši šā likuma 4.panta prasībām.

(3) Bioloģiskos atkritumus kompostē sadzīves atkritumu poligonos vai vietās, kuras speciāli ierīkotas bioloģisko atkritumu kompostēšanai.

VII nodaļa

Maksa par atkritumu apsaimniekošanu

38.pants. (1) Maksu par bīstamo vai ražošanas atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu, uzglabāšanu, reģenerāciju vai ražošanas atkritumu apglabāšanu sadzīves atkritumu poligonā nosaka, bīstamo vai ražošanas atkritumu radītājam vai valdītājam vienojoties ar atkritumu apsaimniekotāju, kas veic attiecīgās atkritumu apsaimniekošanas darbības.

(2) Maksu par bīstamo atkritumu apglabāšanu nosaka Ministru kabineta paredzētajā kārtībā.

(3) Maksa par ražošanas atkritumu apglabāšanu bīstamo atkritumu poligonā ir tāda pati kā maksa par bīstamo atkritumu apglabāšanu attiecīgajā bīstamo atkritumu poligonā.

39.pants. (1) Sadzīves atkritumu apsaimniekošanas (izņemot sadzīves atkritumu reģenerāciju) maksas noteikšanas kārtību atkritumu radītājam vai valdītājam (izņemot šā likuma 18.panta desmitajā daļā minēto atkritumu radītāju) apstiprina pašvaldība ar saistošajiem noteikumiem. Pamatojoties uz saistošajos noteikumos paredzēto kārtību, pašvaldība ar savu lēmumu nosaka maksu par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu (izņemot sadzīves atkritumu reģenerāciju), un to veido:

- 1) maksa par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu, uzglabāšanu, dalītās atkritumu savākšanas, šķirošanas un pārkraušanas infrastruktūras objektu uzturēšanu atbilstoši līgumam, kuru noslēgusi pašvaldība un šā likuma 18.panta pirmajā daļā minētais atkritumu apsaimniekotājs;
- 2) sabiedrisko pakalpojumu regulatora apstiprinātais tarifs par sadzīves atkritumu apglabāšanu atkritumu poligonos un izgāztuvēs;
- 3) dabas resursu nodoklis par atkritumu apglabāšanu normatīvajos aktos noteiktajā apmērā.

(2) Atkritumu apsaimniekotājs, kuru atbilstoši šā likuma 18.pantam izvēlējusies pašvaldība, nodrošina sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu, uzglabāšanu, dalītās atkritumu savākšanas, šķirošanas un pārkraušanas infrastruktūras objektu uzturēšanu par vienādu maksu visiem sadzīves atkritumu radītājiem attiecīgajā šo atkritumu apsaimniekošanas zonā atbilstoši šajā likumā noteiktajā kārtībā noslēgtajam līgumam ar pašvaldību, izņemot šā likuma 18.panta desmitajā daļā minētos gadījumus.

(3) Atkritumu kompostēšanas izmaksas iekļauj:

- 1) sadzīves atkritumu apglabāšanas tarifā, ja bioloģiskos atkritumus kompostē sadzīves atkritumu poligonā;
- 2) maksā par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu, ja bioloģiskos atkritumus kompostē vietās, kas speciāli ierīkotas bioloģisko atkritumu kompostēšanai.

40.pants. Tarifu par sadzīves atkritumu apglabāšanu atkritumu poligonā vai izgāztuvē nosaka likumā "Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" paredzētajā kārtībā.

41.pants. (1) Tarifā par atkritumu apglabāšanu poligonos iekļauj:

- 1) ar poligona ierīkošanu un ekspluatāciju saistītās izmaksas;
- 2) izmaksas, kas saistītas ar atkritumu sagatavošanu apglabāšanai, atkritumu slāņa regulāru pārklāšanu ar inerti pārsegumu;
- 3) izmaksas to sabiedrības izglītības pasākumu finansēšanai, kuri vērsti uz attiecīgā atkritumu apsaimniekošanas reģiona atkritumu radītāju izglītošanu atkritumu apsaimniekošanas jomā;
- 4) izmaksas, kas saistītas ar poligona apsaimniekotāja finansiālo vai citu līdzvērtīgu nodrošinājumu;
- 5) poligona slēgšanas un rekultivācijas izmaksas;
- 6) izmaksas, kas saistītas ar slēgta atkritumu poligona monitoringu vismaz 30 gadu ilgā laikposmā pēc šāda poligona slēgšanas.

(2) Atkritumu poligona apsaimniekotājs to ieņēmumu daļu no tarifa par atkritumu apglabāšanu poligonā, kura paredzēta poligona slēgšanas, rekultivācijas un slēgta poligona monitoringa izmaksu segšanai, iemaksā atkritumu poligona slēgšanas kontā Valsts kasē par iepriekšējo ceturksni līdz nākamā ceturkšņa pirmā mēneša piecpadsmītajam datumam.

(3) Pēc tam kad Valsts vides dienests ir pieņēmis lēmumu par atkritumu poligona slēgšanu, šā panta otrajā daļā minētos līdzekļus Ministru kabineta noteiktajā kārtībā saņem poligona īpašnieks vai apsaimniekotājs vai valsts vai pašvaldības iestāde poligona slēgšanas, rekultivācijas un slēgta atkritumu poligona monitoringa izmaksu segšanai.

VIII nodaļa

Atkritumu pārrobežu pārvadājumi

42.pants. (1) Bīstamo atkritumu eksportēšana reģenerācijai vai apglabāšanai uz valstīm, kuras pievienojušās 1989.gada 22.marta Bāzeles konvencijai par kontroli pār kaitīgo atkritumu robežšķērsojošo transportēšanu un to aizvākšanu, ir atļauta, ievērojot minētajā konvencijā noteikto procedūru.

(2) Latvijas teritorijā aizliegts ievest atkritumus apglabāšanai, arī sadedzināšanai, ja minētā darbība ir klasificējama kā atkritumu apglabāšana, vai ilgstošai uzglabāšanai.

(3) Atkritumus reģenerācijai vai sadedzināšanai, ja sadedzināšana klasificējama kā atkritumu reģenerācija, ir atļauts ievest tikai tādā gadījumā, ja valsts teritorijā darbojas atkritumu reģenerācijas iekārtas, kurām ir atbilstoša jauda un kuru īpašnieks ir saņēmis atļauju attiecīgo atkritumu reģenerācijai, un atkritumu ieviešanas rezultātā netiek apdraudēta atkritumu apsaimniekošanas valsts plāna vai reģionālajos plānos noteiktā Latvijas teritorijā radīto atkritumu apstrāde un reģenerācija.

(4) Valsts vides dienests pieņem lēmumu par atkritumu ieviešanas aizliegumu, ja konstatē, ka netiek ievēroti šā panta trešās daļas nosacījumi. Valsts vides dienests pirms attiecīgo atkritumu ieviešanas izvērtē atkritumu sadedzināšanas iekārtas jaudu un plānoto sadedzināmo atkritumu apjomu un veidu, ņemot vērā informāciju par to valsts teritorijā radīto sadzīves atkritumu daudzumu, kuri ir piemēroti sadedzināšanai attiecīgajās sadedzināšanas iekārtās atbilstoši šo iekārtu darbībai izsniegtajai A vai B kategorijas piesārņojošās darbības atļaujai.

(5) Persona, kas ievēd Latvijas teritorijā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006.gada 14.jūnija regulas Nr.1013/2006 par atkritumu sūtījumiem (turpmāk — regula Nr.1013/2006) 3.panta 2. un 4.punktā minētos atkritumus šā panta trešajā daļā paredzētajiem mērķiem, vismaz 10 darba dienas pirms regulas Nr.1013/2006 3.panta 2. un 4.punktā minēto atkritumu pārrobežu pārvaldājuma uzsākšanas iesniedz Valsts vides dienestam šīs regulas VII pielikumā noteikto atkritumu sūtījumiem pievienojamo informāciju.

(6) Šā panta trešajā daļā minēto sadedzināšanas iekārtu īpašnieks līdz attiecīgā gada 20.decembrim iesniedz Valsts vides dienestam informāciju par nākamajā gadā plānoto sadedzināmo atkritumu apjomu un veidu.

(7) Atkritumu apsaimniekotājs, kurš atbilstoši izsniegtajai A vai B kategorijas piesārņojošās darbības atļaujai sagatavo atkritumus sadedzināšanai atkritumu sadedzināšanas iekārtās, līdz attiecīgā gada 20.decembrim iesniedz Valsts vides dienestam informāciju par nākamajā gadā plānoto sadedzināmo atkritumu apjomu un veidu.

(8) Valsts vides dienests pilda regulā Nr.1013/2006 minētos kompetentās iestādes un korespondenta pienākumus un izsniedz apstiprinājumu vai piekrišanu atkritumu pārrobežu pārvaldājumiem.

(9) Par apstiprinājuma vai piekrišanas izsniegšanu atkritumu pārrobežu pārvaldājumiem maksājama valsts nodeva. Nodevas apmēru un maksāšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

(10) Atkritumus, kuru sagatavošana atkārtotai izmantošanai, atkārtota izmantošana, reģenerācija vai apglabāšana Latvijā nav iespējama ekonomisku vai tehnisku apsvērumu dēļ, attiecīgo darbību veikšanai var izvest uz citām valstīm atbilstoši 1989.gada 22.marta Bāzeles konvencijai par kontroli pār kaitīgo atkritumu robežšķērsojošo transportēšanu un to aizvākšanu un regulai Nr.1013/2006.

Pārejas noteikumi

1. Ar šā likuma spēkā stāšanos spēku zaudē Atkritumu apsaimniekošanas likums (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 2001, 3.nr.; 2004, 7., 10.nr.; 2005, 2., 15.nr.; 2006, 24.nr.; 2008, 9.nr.; 2009, 21.nr.).

2. Šā likuma 6.panta 3.punkts, 12.panta trešā daļa un 42.panta piektā daļa stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

3. Ministru kabinets ne vēlāk kā līdz 2010.gada 31.decembrim izdod šā likuma 6.panta 1.punktā, 9.panta ceturtajā daļā, 11.panta otrajā daļā, 12.panta otrajā daļā, 17.panta piektajā, sestajā un astotajā daļā, 18.panta desmitajā daļā, 20.panta ceturtajā, piektajā un septītajā daļā, 22.panta otrās daļas 1.punktā, 24.panta otrajā un ceturtajā daļā un 31.panta ceturtajā daļā minētos noteikumus.

4. Ministru kabinets ne vēlāk kā līdz 2011.gada 30.novembrim izdod šā likuma 6.panta 2., 4., 5. un 6.punktā, 20.panta astotajā daļā, 22.panta otrās daļas 2. un 3.punktā, 24.panta pirmajā daļā, 29.pantā, 31.panta trešajā daļā, 36.pantā, 38.panta otrajā daļā un 41.panta trešajā daļā minētos noteikumus.

5. Līdz attiecīgo Ministru kabineta noteikumu spēkā stāšanās dienai, bet ne ilgāk kā līdz 2011.gada 30.novembrim ir piemērojami šādi Ministru kabineta noteikumi:

- 1) Ministru kabineta 2001.gada 17.jūlija noteikumi Nr.323 "Prasības atkritumu sadedzināšanai un atkritumu sadedzināšanas iekārtu darbībai";
- 2) Ministru kabineta 2003.gada 8.jūlija noteikumi Nr.371 "Kārtība, kādā nosaka maksu par bīstamo atkritumu apglabāšanu";
- 3) Ministru kabineta 2004.gada 20.aprīļa noteikumi Nr.365 "Noteikumi par atkritumu pārstrādes, reģenerācijas un apglabāšanas veidiem";
- 4) Ministru kabineta 2004.gada 27.jūlija noteikumi Nr.624 "Noteikumi par elektrisko un elektronisko iekārtu kategorijām";

- 5) Ministru kabineta 2004.gada 24.augusta noteikumi Nr.736 “Elektrisko un elektronisko iekārtu marķēšanas un informācijas sniegšanas prasības”;
- 6) Ministru kabineta 2004.gada 9.novembra noteikumi Nr.923 “Elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu apsaimniekošanas noteikumi”;
- 7) Ministru kabineta 2004.gada 30.novembra noteikumi Nr.985 “Noteikumi par atkritumu klasifikatoru un īpašībām, kuras padara atkritumus bīstamus”;
- 8) Ministru kabineta 2005.gada 26.jūlija ieteikumi Nr.1 “Ieteikumi pašvaldībām par saistošajiem noteikumiem, kuri reglamentē sadzīves atkritumu apsaimniekošanu”;
- 9) Ministru kabineta 2005.gada 22.novembra noteikumi Nr.874 “Kārtība, kādā iepirkami un realizējami melno un krāsaino metālu atgriezumam un lūžņi”;
- 10) Ministru kabineta 2005.gada 27.decembra noteikumi Nr.1002 “Elektrisko un elektronisko iekārtu ražotāju reģistrācijas kārtība”;
- 11) Ministru kabineta 2006.gada 3.janvāra noteikumi Nr.3 “Noteikumi par valsts nodevu par licences izsniegšanu melno un krāsaino metālu atgriezumam un lūžņu iepirkšanai un valsts nodevas maksāšanas kārtību”;
- 12) Ministru kabineta 2006.gada 25.apriļa noteikumi Nr.332 “Noteikumi par azbesta un azbesta izstrādājumu ražošanas radīto vides piesārņojumu un azbesta atkritumu apsaimniekošanu”;
- 13) Ministru kabineta 2006.gada 13.jūnija noteikumi Nr.474 “Atkritumu poligonu ierīkošanas, atkritumu poligonu un izgāztuvju apsaimniekošanas, slēgšanas un rekultivācijas noteikumi”;
- 14) Ministru kabineta 2008.gada 29.jūlija noteikumi Nr.613 “Atkritumu apsaimniekošanas atļauju izsniegšanas, pagarināšanas, pārskatīšanas un anulēšanas kārtība”;
- 15) Ministru kabineta 2008.gada 22.septembra noteikumi Nr.782 “Kārtība, kādā iesniedzami ziņojumi par pārstrādāto atkritumu apjomu un veidiem”;
- 16) Ministru kabineta 2008.gada 22.septembra noteikumi Nr.789 “Atsevišķu veidu bīstamo atkritumu apsaimniekošanas kārtība”;
- 17) Ministru kabineta 2008.gada 25.novembra noteikumi Nr.977 “Noteikumi par bateriju un akumulatoru ražotāju reģistrācijas kārtību un reģistra turētāju”;
- 18) Ministru kabineta 2008.gada 16.decembra noteikumi Nr.1051 “Bīstamo atkritumu uzskaites, identifikācijas, uzglabāšanas, iepakojšanas, marķēšanas un pārvaldījumu uzskaites kārtība”;
- 19) Ministru kabineta 2009.gada 17.februāra noteikumi Nr.156 “Noteikumi par ārvalstu elektrisko un elektronisko iekārtu ražotāju reģistrācijas kārtību un pienākumiem”;
- 20) Ministru kabineta 2009.gada 1.septembra noteikumi Nr.985 “Noteikumi par atkritumu savākšanas, šķirošanas un bioloģiski noārdāmo atkritumu kompostēšanas vietām”;
- 21) Ministru kabineta 2010.gada 9.februāra noteikumi Nr.121 “Noteikumi par kārtību, kādā savāc un apsaimnieko dzērienu primāro iepakojumu, kuram nepiemēro depozīta sistēmu un kuru pieņem tirdzniecības vietā vai speciāli izveidotā dzērienu iepakojuma pieņemšanas punktā, un par prasībām komersantiem, kuri pieņem šādu iepakojumu”.

6. Atkritumu apsaimniekošanas valsts plāns 2006.—2012.gadam un atkritumu apsaimniekošanas reģionālie plāni, kas izdoti līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai, ir spēkā līdz to termiņa beigām.

7. Ministru kabineta 2006.gada 26.septembra noteikumi Nr.797 “Noteikumi par Ziemeļvidzemes reģionālo atkritumu apsaimniekošanas plānu 2006.—2013.gadam” ir spēkā līdz 2013.gada 31.decembrim.

8. Pašvaldības līdz 2011.gada 1.aprīlim izvērtē spēkā esošo saistošo noteikumu par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu atbilstību šā likuma prasībām un atkritumu apsaimniekošanas valsts plānam un reģionālajiem plāniem, kā arī pašvaldību administratīvo teritoriju dalījumu atkritumu apsaimniekošanas zonās un, ja nepieciešams, līdz 2011.gada 1.oktobrim izdod jaunus saistošos noteikumus.

9. Vides ministrija sadarbībā ar pašvaldībām izstrādā un Ministru kabinets līdz 2010.gada 31.decembrim izdod šā likuma 10.panta pirmajā daļā minētos noteikumus.

10. Ministru kabinets:

- 1) līdz 2012.gada 30.decembrim apstiprina šā likuma 9.panta otrajā daļā minēto atkritumu apsaimniekošanas valsts plānu, tai skaitā atkritumu rašanās novēršanas programmu;
- 2) līdz 2013.gada 30.decembrim apstiprina šā likuma 9.panta otrajā daļā minētos atkritumu apsaimniekošanas reģionālos plānus.

11. Atļaujas, kas izsniegtas, pamatojoties uz Atkritumu apsaimniekošanas likuma (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 2001, 3.nr.; 2004, 7., 10.nr.; 2005, 2., 15.nr.; 2006, 24.nr.; 2008, 9.nr.; 2009, 21.nr.) prasībām, ir spēkā līdz to termiņa beigām.

12. Līdz 2005.gada 26.jūlijam pašvaldības un sadzīves atkritumu apsaimniekotāja noslēgtais līgums par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu izbeidzas līgumā noteiktajā termiņā. Ja pašvaldība un sadzīves atkritumu apsaimniekotājs pēc 2005.gada 26.jūlija ir noslēguši vai pagarinājuši līgumu par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu, nepiemērojot normatīvos aktus par publisko iepirkumu vai neatbilstoši normatīvajiem aktiem par publisko iepirkumu, minētais līgums izbeidzams ne vēlāk kā līdz 2013.gada 1.jūlijam.

13. Līdz līguma par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu attiecīgajā zonā noslēgšanai ar komersantu, kurš izraudzīts publisko iepirkumu vai publisko un privāto partnerību regulējošos normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, maksa par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu atbilst pēdējam regulatora apstiprinātajam sadzīves atkritumu apsaimniekošanas tarifam, kas noteikts pirms šā likuma spēkā stāšanās. Pašvaldība ir tiesīga pārskatīt minēto sadzīves atkritumu apsaimniekošanas tarifu, ja ir mainījies šā likuma 39.panta pirmās daļas 2. un 3.punktā minētais tarifs vai nodoklis, un precizēt to tādā apmērā, kādā to ietekmē attiecīgās izmaiņas.

14. Pašvaldības un sadzīves atkritumu apsaimniekotāja noslēgtais līgums par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu, kurā nav noteikts līguma darbības termiņš, izbeidzams ne vēlāk kā līdz 2013.gada 1.jūlijam.

15. Pašvaldība, kuras noslēgtie līgumi izbeidzami saskaņā ar šā likuma pārejas noteikumu 12. vai 14.punktu, līdz 2013.gada 1.jūlijam izvēlas sadzīves atkritumu apsaimniekotāju šā likuma 18.pantā noteiktajā kārtībā.

16. Līdz līgumā noteiktā termiņa beigām, bet ne ilgāk kā līdz 2015.gada 31.decembrim ir spēkā līgums par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu, ko slēgusi persona, kura ir publisko iepirkumu pasūtītājs atbilstoši normatīvajiem aktiem par publisko iepirkumu, un kas noslēgts līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai.

17. Līdz līgumā noteiktā termiņa beigām, bet ne ilgāk kā līdz 2015.gada 31.decembrim ir spēkā līgums, ko atkritumu radītājs, kurš atbilstoši normatīvajiem aktiem atbrīvots no dabas resursu nodokļa maksāšanas par atsevišķu veidu atkritumu apsaimniekošanu vai kurš piedalās atsevišķu veidu atkritumu apsaimniekošanas sistēmās, noslēdzis ar paša izraudzītu atkritumu apsaimniekotāju par šķirotu sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu un kas noslēgts līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai.

18. Pašvaldības, kuras līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai nav noslēgušas līgumu par sadzīves atkritumu savākšanu, pārvadāšanu, pārkraušanu un uzglabāšanu, sadzīves atkritumu apsaimniekotāju izvēlas šā likuma 18.pantā noteiktajā kārtībā līdz 2011.gada 31.decembrim.

19. Šā likuma 27.panta ceturtais daļas nosacījumus attiecībā uz liela izmēra māsaimniecības elektriskajām un elektroniskajām iekārtām nepiemēro līdz 2013.gada 13.februārim, bet attiecībā uz citām māsaimniecības elektriskajām un elektroniskajām iekārtām — līdz 2011.gada 13.februārim. Pircējiem norādītās izmaksas par šo iekārtu atkritumu savākšanu, apstrādi un apglabāšanu drošā veidā nedrīkst būt lielākas par elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumu apsaimniekošanas faktiskajām izmaksām.

Informatīva atsauce uz Eiropas Savienības direktīvām

Likumā iekļautas tiesību normas, kas izriet no:

- 1) Padomes 1975.gada 16.jūnija direktīvas 75/439/EEK par atkritumeļļu apglabāšanu;
- 2) Padomes 1975.gada 15.jūlija direktīvas 75/442/EEK par atkritumiem;
- 3) Padomes 1978.gada 20.februāra direktīvas 78/176/EEK par titāna dioksīda ražošanas atkritumiem;
- 4) Padomes 1982.gada 3.decembra direktīvas 82/883/EEK par procedūrām tādas vides uzraudzībai un kontrolei, kuru ietekmē titāna dioksīda ražošanas atkritumi;
- 5) Padomes 1983.gada 24.janvāra direktīvas 83/29/EEK, ar ko groza direktīvu 78/176/EEK par titāna dioksīda ražošanas atkritumiem;
- 6) Padomes 1986.gada 22.decembra direktīvas 87/101/EEK, ar ko groza direktīvu 75/439/EEK par atkritumeļļu apglabāšanu;
- 7) Padomes 1991.gada 18.marta direktīvas 91/156/EEK, ar ko groza direktīvu 75/442/EEK par atkritumiem;
- 8) Padomes 1991.gada 18.marta direktīvas 91/157/EEK par baterijām un akumulatoriem, kuros ir dažas bīstamas vielas;
- 9) Padomes 1991.gada 12.decembra direktīvas 91/689/EEK par bīstamajiem atkritumiem;
- 10) Padomes 1991.gada 23.decembra direktīvas 91/692/EEK, ar ko standartizē un racionalizē ziņojumus par to, kā īsteno dažas direktīvas, kas attiecas uz vidi;
- 11) Komisijas 1993.gada 4.oktobra direktīvas 93/86/EEK, ar ko tehnikas attīstībai pielāgo Padomes direktīvu 91/157/EEK par baterijām un akumulatoriem, kuros ir dažas bīstamas vielas;
- 12) Padomes 1994.gada 27.jūnija direktīvas 94/31/EK, ar ko groza direktīvu 91/689/EEK par bīstamajiem atkritumiem;
- 13) Padomes 1996.gada 16.septembra direktīvas 96/59/EK par polihlorētu bifenilu un polihlorētu terfenilu (PCB/PCT) apglabāšanu;
- 14) Komisijas 1998.gada 22.decembra direktīvas 98/101/EK, ar ko tehnikas attīstībai pielāgo Padomes direktīvu 91/157/EEK par baterijām un akumulatoriem, kuros ir dažas bīstamas vielas (dokuments attiecas uz EEZ);
- 15) Padomes 1999.gada 26.apriļa direktīvas 1999/31/EK par atkritumu poligoniem;
- 16) Eiropas Parlamenta un Padomes 2000.gada 4.decembra direktīvas 2000/76/EK par atkritumu sadedzināšanu;
- 17) Eiropas Parlamenta un Padomes 2003.gada 27.janvāra direktīvas 2002/96/EK par elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumiem (EEIA);
- 18) Eiropas Parlamenta un Padomes 2003.gada 8.decembra direktīvas 2003/108/EK, ar ko groza direktīvu 2002/96/EK par elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumiem (EEIA);
- 19) Eiropas Parlamenta un Padomes 2006.gada 5.apriļa direktīvas 2006/12/EK par atkritumiem (dokuments attiecas uz EEZ);

- 20) Eiropas Parlamenta un Padomes 2006.gada 6.septembra direktīvas 2006/66/EK par baterijām un akumulatoriem un bateriju un akumulatoru atkritumiem, ar ko atceļ direktīvu 91/157/EEK;
- 21) Eiropas Parlamenta un Padomes 2008.gada 19.novembra direktīvas 2008/98/EK par atkritumiem un par dažu direktīvu atcelšanu (dokuments attiecas uz EEZ);
- 22) Eiropas Parlamenta un Padomes 2009.gada 23.apriļa direktīvas 2009/31/EK par oglekļa dioksīda ģeoloģisko uzglabāšanu un grozījumiem Padomes direktīvā 85/337/EEK, Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvās 2000/60/EK, 2001/80/EK, 2004/35/EK, 2006/12/EK, 2008/1/EK un regulā (EK) Nr.1013/2006.

Likums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā izsludināšanas.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

Publikācija "Latvijas Vēstnesī" 17.11.2010., Nr.183.

562. 1452L/9 Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā

Izdarīt Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā šādus grozījumus:

1. 26.pantā:

aizstāt pirmajā daļā vārdus un skaitli “un 155.¹⁶ pantā” ar skaitļiem un vārdiem “155.¹⁶ pantā un 159.⁸ panta septītajā daļā”;

papildināt pirmo daļu pēc vārdiem un skaitļa “šā kodeksa 114.² pantā” ar vārdiem un skaitli “un 159.⁸ panta septītajā daļā”.

2. 46.¹ pantā:

papildināt panta nosaukumu pēc vārda “farmaceutiskajā” ar vārdiem “un veterinārfarmaceutiskajā”;

papildināt piekto daļu pēc vārda “farmaceutiskās” ar vārdiem “un veterinārfarmaceutiskās”.

3. 106.² pantā:

izteikt panta nosaukumu šādā redakcijā:

“106.² pants. Aizliegtu zāļu lietošana attiecībā uz dzīvniekiem un zāļu izdalīšanās perioda neievērošana pēc zāļu lietošanas attiecībā uz dzīvniekiem”;

izslēgt pirmajā un otrajā daļā vārdus “vai veterinārfarmaceutisko produktu”.

4. Izslēgt 108.³ panta nosaukumā, otrajā un trešajā daļā vārdus “veterinārfarmaceutiskie produkti” (attiecīgā locījumā).

5. Izteikt 155.⁸ pantu šādā redakcijā:

“155.⁸ pants. Autortiesību vai blakustiesību pārkāpšana

Par autortiesību vai blakustiesību pārkāpšanu —

uzliek naudas sodu fiziskajām personām no divsimt līdz piecsimt latiem, bet juridiskajām personām — no piecsimt līdz piectūkstoš latiem, konfiscējot autortiesību un blakustiesību pārkāpuma objektus un to nesējus.”

6. 158.² pantā:

izteikt panta nosaukumu un pirmās daļas dispozīciju šādā redakcijā:

“158.² pants. Regulējamo sabiedrisko pakalpojumu sniegšana bez licences un licences nosacījumu vai vispārējās atļaujas noteikumu pārkāpšana

Par regulējamo sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu bez sabiedrisko pakalpojumu licences vai par sabiedrisko pakalpojumu licences nosacījumu vai vispārējās atļaujas noteikumu pārkāpšanu —”;

izteikt otrās daļas sankciju šādā redakcijā:

“uzliek naudas sodu fiziskajām personām no piecdesmit līdz piecsimt latiem, amatpersonām — no simt līdz piecsimt latiem, bet juridiskajām personām — no divsimt līdz desmittūkstoš latiem.”

7. Izteikt 158.³ panta sankciju šādā redakcijā:

“izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu fiziskajām personām no piecdesmit līdz piecsimt latiem, amatpersonām — no simt līdz piecsimt latiem, bet juridiskajām personām — no divsimt līdz desmittūkstoš latiem.”

8. Papildināt 158.⁴ pantu pēc vārdiem “elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšana” (attiecīgā locījumā) ar vārdiem “pasta pakalpojumu sniegšana” (attiecīgā locījumā).

9. 159.⁸ pantā:

izteikt sesto daļu šādā redakcijā:

“Par informatīvās deklarācijas, izņemot deklarāciju par skaidrā naudā veiktajiem darījumiem, informatīvo deklarāciju par uzkrājumu ienākumiem un informatīvo deklarāciju par darba ņēmējiem, kura tiek iesniegta par personām, kas uzsāk darbu, neiesniegšanu nodokļu normatīvajos aktos noteiktajā termiņā —

uzliek naudas sodu fiziskajām un juridiskajām personām desmit latu apmērā.”;

papildināt pantu ar septīto daļu šādā redakcijā:

“Par informatīvās deklarācijas par darba ņēmējiem, kura tiek iesniegta par personām, kuras uzsāk darbu, neiesniegšanu nodokļu normatīvajos aktos noteiktajā termiņā —

uzliek naudas sodu fiziskajām un juridiskajām personām no septiņdesmit līdz simt latiem par katru informatīvajā deklarācijā neiekļauto personu.”

10. Izteikt 166.¹⁷ pantu šādā redakcijā:

“166.¹⁷ pants. Preču zīmes, citas atšķirības zīmes un dizainparauga nelikumīga izmantošana

Par preču zīmes, preču vai pakalpojumu citas atšķirības zīmes vai dizainparauga nelikumīgu izmantošanu, zīmes viltošanu vai viltotas zīmes izmantošanu vai izplatīšanu —

uzliek naudas sodu fiziskajām personām no divsimt līdz piecsimt latiem, bet juridiskajām personām — no tūkstoš līdz desmittūkstoš latiem, konfiscējot pārkāpuma izdarīšanas rīku vai pārkāpuma priekšmetu.”

11. Aizstāt 166.³⁴ panta trešajā daļā skaitli un vārdu “100 latus” ar vārdiem “vienu minimālo mēnešalgu”.

12. Papildināt kodeksu ar divpadsmito “d” nodaļu šādā redakcijā:

“Divpadsmitā “d” nodaļa

Administratīvie pārkāpumi maksātnespējas jomā

166.³⁵ pants. Maksātnespējas procesa pieteikuma neiesniegšana

Par parādnieka maksātnespējas procesa pieteikuma neiesniegšanu likumā paredzētajos gadījumos —

uzliek naudas sodu no divsimt līdz piecsimt latiem.

166.³⁶ pants. Maksātnespējas procesa noteikumu pārkāpšana

Par maksātnespējas procesa noteikumu pārkāpšanu, ja to izdarījis kreditors vai cita ieinteresētā persona, —

uzliek naudas sodu fiziskajām personām no piecdesmit līdz piecsimt latiem, bet juridiskajām personām — no piecsimt līdz divtūkstoš latiem.”

13. Papildināt kodeksu ar 167.² pantu šādā redakcijā:

“167.² pants. Maznozīmīga miesas bojājuma tiša nodarīšana

Par maznozīmīga miesas bojājuma, tas ir, miesas bojājuma, kas izraisījis īslaicīgas, maznozīmīgas sekas, bet nav izraisījis veselības traucējumu vai vispārējo darbspēju zaudējumu, tišu nodarīšanu —

uzliek naudas sodu no simt piecdesmit līdz trīssimt latiem.

Par šā panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts atkārtoti gada laikā pēc administratīvā soda uzlikšanas vai ja tas izdarīts pret personu, ar kuru pārkāpējs ir pirmajā vai otrajā radniecības pakāpē, vai pret laulāto vai bijušo laulāto, vai pret personu, ar kuru pārkāpējs ir vai ir bijis neregistrētās laulāto attiecībās, vai pret personu, ar kuru pārkāpējam ir kopīga (nedalīta) saimniecība, —

uzliek naudas sodu no trīssimt līdz piecsimt latiem.”

14. Izslēgt 201.¹¹ pantu.

15. 204.² pantā:

izteikt trešās daļas sankciju šādā redakcijā:

“uzliek naudas sodu fiziskajām un juridiskajām personām līdz divsimt piecdesmit latiem.”;

izteikt ceturtais daļas sankciju šādā redakcijā:

“uzliek naudas sodu fiziskajām personām līdz trīssimt latiem, bet juridiskajām personām — līdz tūkstoš latiem.”

16. Izslēgt 204.⁶ pantu.

17. Aizstāt 210.panta pirmajā daļā skaitļus “185.—190., 190.², 190.³, 190.¹⁰—190.¹²” ar skaitļiem un vārdiem “185.pantā, 186.panta otrajā daļā, 189., 189.¹, 190.¹⁰”.

18. 214.panta pirmajā daļā:

aizstāt skaitli “167.” ar skaitļiem “166.³⁵, 166.³⁶, 167., 167.²⁹”;

izslēgt skaitli “204.⁶”.

19. Aizstāt 214.¹ panta pirmajā daļā skaitli un vārdu “186.pantā” ar skaitli un vārdiem “186.panta otrajā daļā”.

20. 215.¹ panta pirmajā daļā:

papildināt daļu pēc skaitļa “166.³²” ar skaitli “166.³⁵”;

aizstāt skaitļus “201.¹⁰—201.¹⁸” ar skaitļiem “201.¹⁰, 201.¹², 201.¹³, 201.¹⁴, 201.¹⁵, 201.¹⁶, 201.¹⁷, 201.¹⁸”.

21. Izteikt 215.¹⁰ panta otro daļu šādā redakcijā:

“Izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un uzlikt administratīvos sodus Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas vārdā ir tiesīgi:

- 1) Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas padome — uzlikt naudas sodus līdz desmittūkstoš latiem;
- 2) Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas priekšsēdētāja izveidota Administratīvo pārkāpumu lietu izskatīšanas komisija — izteikt brīdinājumu vai uzlikt naudas sodus līdz piectūkstoš latiem;
- 3) Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas izpilddirektors — izteikt brīdinājumu vai uzlikt naudas sodus līdz tūkstoš latiem.”

22. Papildināt 228.panta pirmo daļu pēc skaitļa “46.¹” ar vārdiem “(izņemot pārkāpumus veterināro zāļu aprītē)”.

23. Izslēgt 230.panta pirmajā daļā vārdus “(par pārkāpumiem veterināro zāļu un veterinārfarmaceutisko produktu aprītē)”.

24. Papildināt kodeksu ar 236.¹³ pantu šādā redakcijā:

“236.¹³ pants. Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde

Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde izskata šā kodeksa 186., 187., 187.¹, 190., 190.², 190.³, 190.¹⁰, 190.¹¹, 190.¹², 190.¹³ un 190.¹⁴ pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu lietas.

Izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un uzlikt administratīvos sodus Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes vārdā ir tiesīgs Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes priekšnieks un viņa pilnvaroti darbinieki.”

25. 238.¹ pantā:

papildināt pantu ar jaunu trešo daļu šādā redakcijā:

“Administratīvā pārkāpuma lietvedību par šā kodeksa 167.² pantā minēto pārkāpumu uzsāk, ja saņemts cietušās personas pieteikums.”

26. Papildināt 239.pantu ar 10.punktu šādā redakcijā:

“10) ja nav cietušās personas pieteikuma par šā kodeksa 167.² pantā paredzētā maznozīmīgā miesas bojājuma nodarīšanu.”

27. Papildināt 243.pantu ar trešo daļu šādā redakcijā:

“Maznozīmīga miesas bojājuma nodarīšanas gadījumā miesas bojājuma smaguma un rakstura noteikšanai tiesu medicīnas eksperta atzinums ir obligāts.”

28. Papildināt 254.panta 1.punktu pēc vārda “(amatpersonas) —” ar vārdiem “ja nodarīts tišs maznozīmīgs miesas bojājums”.

29. Papildināt pārejas noteikumus ar 17.punktu šādā redakcijā:

“17. Administratīvo pārkāpumu protokolus par šā kodeksa 186., 187., 187.¹, 190., 190.², 190.³, 190.¹⁰, 190.¹¹, 190.¹², 190.¹³ un 190.¹⁴ pantā paredzētajiem pārkāpumiem, kas sastādīti līdz 2010.gada 31.decembrim, izskata kārtībā, kāda bija spēkā līdz 2010.gada 31.decembrim.”

30. Papildināt informatīvo atsauci uz Eiropas Savienības direktīvām ar 18.punktu šādā redakcijā:

“18) Eiropas Parlamenta un Padomes 2009.gada 21.oktobra direktīvas 2009/123/EK, ar ko groza direktīvu 2005/35/EK par kuģu radīto piesārņojumu un par sankciju ieviešanu par pārkāpumiem.”

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

563. 1453L/9 Grozījumi likumā “Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru”

Izdarīt likumā “Par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistru” (Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs, 1990, 49.nr.; 1991, 27./28.nr.; 1992, 18./19.nr.; Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1996, 1.nr.; 1997, 5., 11.nr.; 1998, 1.nr.; 1999, 24.nr.; 2001, 5., 15.nr.; 2002, 23.nr.; 2003, 14.nr.; 2004, 4., 8., 22.nr.; 2005, 7.nr.; 2006, 14.nr.; 2007, 24.nr.; 2008, 8.nr.; 2009, 3., 9., 22.nr.) šādus grozījumus:

1. Papildināt 4.pantu ar 5.³ punktu šādā redakcijā:

“5³) pārbauda uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības), komersanta, Eiropas ekonomisko interešu grupas, pārstāvniecības, biedrības un nodibinājuma, arodbiedrības, politiskās partijas, šķirējtiesas, reliģiskās organizācijas un tās iestādes nosaukuma (firmas) atšķiramību no Uzņēmumu reģistra žurnālā, komercreģistrā, Eiropas ekonomisko interešu grupu reģistrā, pārstāvniecību reģistrā, biedrību un nodibinājumu reģistrā, arodbiedrību reģistrā, politisko partiju reģistrā, politisko organizāciju (partiju) reģistrā, šķirējtiesu reģistrā, sabiedrisko organizāciju reģistrā un reliģisko organizāciju un to iestāžu reģistrā (turpmāk šā likuma 5., 8., 14., 18.¹, 18.⁶, 18.¹⁴ pantā — Uzņēmumu reģistra vesti reģistri) ierakstītiem vai ierakstīšanai pieteiktiem nosaukumiem (firmām).”

2. Izteikt 5.pantu šādā redakcijā:

“5.pants. Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukums

Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukums jāveido saskaņā ar šo likumu un likumiem par atsevišķām uzņēmējdarbības formām.

Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukumā nedrīkst ietvert maldinošas ziņas par uzņēmējdarbībā svarīgiem apstākļiem, it īpaši par uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) tiesisko formu vai arī par uzņēmējdarbības apjomu.

Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukuma rakstībā lietojami vienīgi latviešu vai latīņu alfabēta burti. Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukums nedrīkst būt pretrunā ar morāles normām.

Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukums nav tulkojams.

Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukumam skaidri un noteikti jāatšķiras no Uzņēmumu reģistra žurnālā un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros jau ierakstītiem vai ierakstīšanai pieteiktiem nosaukumiem (firmām).

Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukumā nedrīkst ietvert valsts un pašvaldību institūciju (iestāžu) nosaukumus, kā arī vārdu “valsts” vai “pašvaldība”. Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukumā nedrīkst ietvert vārdus “Latvijas Republika” un to tulkojumu svešvalodā.

Ja uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukumā ietverts administratīvās teritorijas vai apdzīvotās vietas nosaukums, uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukums nedrīkst sakrist ar attiecīgās administratīvās teritorijas vai apdzīvotās vietas nosaukumu, izņemot viensētu nosaukumus.

Uzņēmuma (uzņēmējsabiedrības) nosaukumu var izmantot uzņēmējdarbībā (komerciālajos līgumos, reklāmā u.c.) no brīža, kad tas reģistrēts Uzņēmumu reģistra žurnālā.

Katram reģistrācijas numuram Uzņēmumu reģistra žurnālā atbilst lieta (dokumentu krājums) ar tādu pašu numuru. Lietā glabājas visi dokumenti, uz kuru pamata izdarīts ieraksts Uzņēmumu reģistra žurnālā, kā arī citi likumā noteiktie dokumenti. Gada pārskats un tam pievienojamie dokumenti lietā glabājas tikai elektroniskā formā.

Uzņēmumu reģistra žurnāls ir pastāvīgi glabājams dokuments.”

3. Izteikt 6.panta devīto daļu šādā redakcijā:

“Ja fiziskajai personai nav personas koda, Uzņēmumu reģistra žurnālā ieraksta fiziskās personas dzimšanas datumu, personu apliecinoša dokumenta numuru un izdošanas datumu, valsti un institūciju, kas dokumentu izdevusi.”

4. Papildināt 8.pantu ar piecpadsmito un sešpadsmito daļu šādā redakcijā:

“Pārbaudot šā likuma 5.panta piektajā daļā norādītos apstākļus, Uzņēmumu reģistra valsts notārs ir tiesīgs pieņemt lēmumu par ieraksta izdarīšanas atlikšanu tad, ja:

- 1) uzņēmuma (uzņēmēj sabiedrības) nosaukums sakrīt ar Uzņēmumu reģistra žurnālā un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu);
- 2) starp uzņēmuma (uzņēmēj sabiedrības) pieteikto nosaukumu un Uzņēmumu reģistra žurnālā un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros jau ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu) vienīgā atšķirība ir atstarpes un pieturzīmes starp nosaukumā (firmā) lietotajiem burtiem, cipariem vai lielo un mazo burtu lietošana.

Pārbaudot pieteiktā nosaukuma atbilstību šā likuma 5.panta piektās daļas noteikumiem, Uzņēmumu reģistra valsts notārs vērtē uzņēmuma (uzņēmēj sabiedrības) nosaukumu un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros reģistrētos nosaukumus (firmas) bez norādes uz to tiesisko formu.”

5. 14.pantā:

izteikt piekto daļu šādā redakcijā:

“Pārbaudot Komerclikuma 28.pantā norādītos apstākļus, Uzņēmumu reģistra valsts notārs ir tiesīgs pieņemt lēmumu par ieraksta izdarīšanas atlikšanu tad, ja:

- 1) komersanta pieteiktā firma sakrīt ar komercreģistrā un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu);
- 2) starp komersanta pieteikto firmu un komercreģistrā un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros jau ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu) vienīgā atšķirība ir atstarpes un pieturzīmes starp nosaukumā (firmā) lietotajiem burtiem, cipariem vai lielo un mazo burtu lietošana.”;

papildināt pantu ar astoto daļu šādā redakcijā:

“Pārbaudot pieteiktās firmas atbilstību šā panta piektās daļas noteikumiem, Uzņēmumu reģistra valsts notārs vērtē komersanta firmu un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros reģistrēto subjektu nosaukumus bez norādes uz to tiesisko formu.”

6. 18.¹ pantā:

izteikt piekto daļu šādā redakcijā:

“Pārbaudot Biedrību un nodibinājumu likuma 6.panta trešajā daļā norādītos apstākļus, Uzņēmumu reģistra valsts notārs ir tiesīgs pieņemt lēmumu par ieraksta izdarīšanas atlikšanu tad, ja:

- 1) biedrības vai nodibinājuma pieteiktais nosaukums sakrīt ar biedrību un nodibinājumu reģistrā un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu);
- 2) starp biedrības vai nodibinājuma pieteikto nosaukumu un biedrību un nodibinājumu reģistrā un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros jau ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu) vienīgā atšķirība ir atstarpes un pieturzīmes starp nosaukumā (firmā) lietotajiem burtiem, cipariem vai lielo un mazo burtu lietošana.”;

papildināt pantu ar astoto daļu šādā redakcijā:

“Pārbaudot pieteiktā nosaukuma atbilstību šā panta piektās daļas noteikumiem, Uzņēmumu reģistra valsts notārs vērtē biedrības un nodibinājuma nosaukumu un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros reģistrētos nosaukumus (firmas) bez norādes uz to tiesisko formu.”

7. 18.⁶ pantā:

izteikt 2. un 3.punktu šādā redakcijā:

- 2) politiskās partijas vai politisko partiju apvienības pieteiktais nosaukums skaidri un noteikti neatšķiras no politisko partiju reģistrā ierakstīta vai ierakstīšanai pieteikta nosaukuma vai sakrīt ar citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu);
- 3) starp politiskās partijas vai politisko partiju apvienības pieteikto nosaukumu un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros jau ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu) vienīgā atšķirība ir atstarpes un pieturzīmes starp nosaukumā (firmā) lietotajiem burtiem, cipariem vai lielo un mazo burtu lietošana.”;

papildināt pantu ar otro daļu šādā redakcijā:

“Pārbaudot pieteiktā nosaukuma atbilstību šā panta pirmās daļas noteikumiem, Uzņēmumu reģistra valsts notārs vērtē politiskās partijas vai politisko partiju apvienības nosaukumu un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros reģistrētos nosaukumus (firmas) bez norādes uz to tiesisko formu.”

8. 18.¹⁴ pantā:

aizstāt otrās daļas ievaddaļā vārdus “pieņem, ja” ar vārdiem “pieņem tad, ja”;

izteikt otrās daļas 4. un 5.punktu šādā redakcijā:

- “4) reliģiskās organizācijas vai tās iestādes pieteiktais nosaukums ietver maldinošas ziņas par reliģiskās organizācijas vai tās iestādes tiesisko formu, darbības mērķi un veidu;
- 5) reliģiskās organizācijas vai tās iestādes pieteiktais nosaukums skaidri un noteikti neatšķiras no reliģisko organizāciju un to iestāžu reģistrā ierakstītiem vai ierakstīšanai pieteiktiem nosaukumiem vai sakrīt ar citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu);”

papildināt otro daļu ar 6.punktu šādā redakcijā:

- “6) starp reliģiskās organizācijas vai tās iestādes pieteikto nosaukumu un reliģisko organizāciju un to iestāžu reģistrā un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros jau ierakstītu vai ierakstīšanai pieteiktu nosaukumu (firmu) vienīgā atšķirība ir atstarpes un pieturzīmes starp nosaukumā (firmā) lietotajiem burtiem, cipariem vai lielo un mazo burtu lietošana.”;

papildināt pantu ar septīto un astoto daļu šādā redakcijā:

“Pārbaudot pieteiktā nosaukuma atbilstību šā panta otrās daļas noteikumiem, Uzņēmumu reģistra valsts notārs vērtē reliģiskās organizācijas vai tās iestādes nosaukumu un citos Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros reģistrētos nosaukumus (firmas) bez norādes uz to tiesisko formu.

Uzņēmumu reģistra kompetencē neietilpst reliģiskās organizācijas vai tās iestādes lēmuma pieņemšanas faktisko apstākļu pārbaude.”

9. Papildināt pārejas noteikumus ar 14. un 15.punktu šādā redakcijā:

“14. Šā likuma normas, kas regulē nosaukuma (firmas) veidošanu un noteic, ka reģistrācijai pieteiktais nosaukums (firma) nedrīkst sakrist ar Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros ierakstīšanai pieteiktu vai ierakstītu nosaukumu (firmu) (4.panta papildināšana ar 5.³ punktu, 5.panta jaunā redakcija, 8.panta papildināšana ar piecpadsmito un sešpadsmito daļu, 14.panta piektās daļas izteikšana jaunā redakcijā un panta papildināšana ar astoto daļu, 18.¹ panta piektās daļas izteikšana jaunā redakcijā un panta papildināšana ar astoto daļu, 18.⁶ panta 2. un 3.punkta izteikšana jaunā redakcijā un panta papildināšana ar otro daļu, 18.¹⁴ panta otrās daļas 4. un 5.punkta izteikšana jaunā redakcijā un daļas papildināšana ar 6.punktu, kā arī panta papildināšana ar septīto un astoto daļu), stājas spēkā 2010.gada 1.decembrī.

15. Grozījumi šā likuma 5., 8., 14., 18.¹, 18.⁶ un 18.¹⁴ pantā par nosaukuma (firmas) atšķiramību no Uzņēmumu reģistra vestajos reģistros ierakstītiem vai ierakstīšanai pieteiktiem nosaukumiem (firmām) neskar to tiesību subjektu tiesības uz nosaukumu (firmu), kurš ierakstīts vai pieteikts ierakstīšanai attiecīgajā reģistrā līdz 2010.gada 30.novembrim.”

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

564. 1454L/9 Grozījumi likumā “Par policiju”

Izdarīt likumā “Par policiju” (Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs, 1991, 31./32.nr.; 1992, 37./38.nr.; Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1994, 13., 23.nr.; 1995, 2., 24.nr.; 1996, 13.nr.; 1997, 2., 8., 23.nr.; 1999, 12., 23.nr.; 2000, 14.nr.; 2001, 21.nr.; 2002, 2., 4., 16., 22.nr.; 2003, 2., 8., 14.nr.; 2004, 13.nr.; 2005, 2., 10., 22.nr.; 2006, 14., 20.nr.; 2008, 14.nr.; 2009, 3.nr.; Latvijas Vēstnesis, 2010, 157.nr.) šādus grozījumus:

1. Papildināt likumu ar 2.² pantu šādā redakcijā:

“2.² pants. Ostas policijas darbinieks

Ostas policijas darbinieks ir persona, kura ieņem Ostas pārvaldes iedibinātu policijas amatu un pilda šajā likumā noteiktos pienākumus attiecīgās ostas teritorijā.

Ostas policijas darbinieka darba tiesiskās attiecības regulē Darba likums, ciktāl šis likums nenosaka citādi.”

2. Izteikt 15.pantu šādā redakcijā:

“15.pants. Policijas struktūra un padotība

Policija sastāv no Valsts policijas, Drošības policijas, pašvaldības policijas un ostas policijas.

Valsts policija un Drošības policija katra savas kompetences ietvaros izpilda savus pienākumus visā Latvijas Republikas teritorijā, pašvaldības policija — attiecīgajā administratīvajā teritorijā, bet ostas policija — normatīvajos aktos noteiktajās ostas robežās.

Valsts policija un Drošības policija ir iekšlietu ministra pārraudzībā esošas iestādes.

Pašvaldības policija ir iekļauta attiecīgās pašvaldības sastāvā, ostas policija — attiecīgās Ostas pārvaldes sastāvā, bet darba organizācijas jautājumos pašvaldības policija un ostas policija sadarbojas ar Valsts policiju.”

3. 19.pantā:

izslēgt otrās daļas 2.punktu;

papildināt sesto daļu pēc skaitļa “14.¹” ar skaitli “14.³” un pēc skaitļa “28.” — ar skaitli “31.”

4. Papildināt likumu ar 19.¹ pantu šādā redakcijā:

“19.¹ pants. Ostas policija

Ostas pārvalde kā publisko tiesību juridiskā persona drīkst izveidot ostas policiju.

Ostas policijas pienākumos ietilpst:

- 1) likumpārkāpumu profilakse ostas teritorijā;
- 2) apsardzes un caurlaižu režīma nodrošināšana ostā;
- 3) par administratīvo pārkāpumu izdarīšanu ostas teritorijā aizturētu personu apsargāšana;
- 4) to pašvaldības izdoto ostas noteikumu un sabiedriskās kārtības noteikumu ievērošanas kontrole, par kuru pārkāpšanu paredzēta administratīvā atbildība, administratīvā pārkāpuma lietu uzsākšana, izskatīšana un pieņemto lēmumu izpildes kontrole;
- 5) Valsts policijas un Drošības policijas atbalstīšana sabiedrības drošības garantēšanā un noziedzības apkarošanā.

Ja ostas policijai ienāk ziņas par to, ka tiek gatavots vai ir izdarīts likumpārkāpums, kura izskatīšana nav tās kompetencē, ostas policija veic nepieciešamos pasākumus likumpārkāpuma novēršanai, pārkāpēja aizturēšanai, notikuma vietas apsargāšanai un nekavējoties par to paziņo kompetentajai valsts pārvaldes iestādei (amatpersonai), kā arī nodod tai likumpārkāpēju un dokumentus par viņu. Šajos gadījumos valsts pārvaldes iestāžu amatpersonu norādījumi ir saistoši ostas policijas darbiniekiem.

Ostas policijas darbinieku skaitu nosaka attiecīgā ostas pārvalde. Ostas policijas sastāvā var būt tās priekšnieks, viņa vietnieki, vecākie inspektori, inspektori un jaunākie inspektori, kā arī vecākie kārtībnieki, kārtībnieki un jaunākie kārtībnieki. Ostas policisti savus pienākumus pilda iekšlietu ministra apstiprinātajā vienota parauga formas tērpā.

Ostas policijas darbiniekiem ir viņu kompetencei atbilstošā apmērā šā likuma 12.panta pirmās daļas 1.—6., 8., 9., 14.¹, 15., 17., 20., 21. un 32.punktā noteiktās tiesības, kā arī tiesības šā likuma 13.pantā noteiktajā kārtībā lietot fizisku spēku, speciālos līdzekļus, speciālos transportlīdzekļus, izmantot dienesta suņus un zirgus un ievietot aizturētās personas pagaidu turēšanas vietās.

Speciālos līdzekļus, kurus ir tiesīgi lietot ostas policijas darbinieki, kā arī šo speciālo līdzekļu lietošanas kārtību nosaka Ministru kabinets. Ostas policijas darbiniekiem ir tiesības šā likuma 14.pantā noteiktajā kārtībā un paredzētajās situācijās pielietot šaujamočus.”

5. Papildināt likuma IV nodaļu ar 21.¹ pantu šādā redakcijā:

“21.¹ pants. Prasības ostas policijas darbiniekam

Par ostas policijas darbinieku var būt persona, kura atbilst šādām prasībām:

- 1) ir pilngadīgs Latvijas pilsonis;
- 2) nav sodīta par tišu noziedzīgu nodarījumu — neatkarīgi no sodāmības dzēšanas vai noņemšanas;
- 3) nav notiesāta par tišu noziedzīgu nodarījumu, atbrīvojot no soda;
- 4) nav saukta pie kriminālatbildības par tiša noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, izņemot gadījumu, kad persona ir saukta pie kriminālatbildības, bet kriminālprocess pret to izbeigts uz rehabilitējoša pamata;
- 5) ir ieguvusi vismaz vidējo izglītību.

Par ostas policijas priekšnieku un viņa vietnieku var pieņemt darbā personu, kura atbilst šā panta pirmās daļas 1.—4.punktā noteiktajām prasībām un kura ir ieguvusi augstāko izglītību.

Ostas policijas priekšnieku un viņa vietnieku pieņem darbā pēc tam, kad rakstveidā saņemta iekšlietu ministra piekrišana.”

6. Izteikt 37.pantu šādā redakcijā:

“37.pants. Pašvaldības policijas un ostas policijas finansēšana un materiāltehniskā apgāde

Pašvaldības policija tiek finansēta un tās materiāltehniskā apgāde tiek veikta no attiecīgās pašvaldības līdzekļiem.

Ostas policija tiek finansēta no attiecīgās ostas pārvaldes līdzekļiem.”

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

565. 1455L/9 **Grozījumi likumā “Par kultūras pieminekļu aizsardzību”**

Izdarīt likumā “Par kultūras pieminekļu aizsardzību” (Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs, 1992, 10.nr.; 1993, 24./25., 36.nr.; Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1995, 7.nr.; 2001, 24.nr.; 2003, 24.nr.; 2005, 11.nr.; 2008, 24.nr.) šādus grozījumus:

1. Papildināt 5.pantu ar ceturto daļu šādā redakcijā:

“Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcija var deleģēt pašvaldībai pārvaldes uzdevumus, kas attiecas uz vietējās nozīmes nekustamo kultūras pieminekļu aizsardzību un izmantošanu, normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā slēdzot deleģēšanas līgumu uz vienu gadu, ja pašvaldībā ir izveidots kultūras mantojuma aizsardzības dienests, kurš var nodrošināt kultūras mantojuma saglabāšanas interesēm un normatīvajiem aktiem atbilstošu uzraudzību un kontroli un kurā nodarbināti attiecīgās kultūras mantojuma jomas speciālisti, un ja pašvaldība piekrīt nodrošināt deleģēto uzdevumu veikšanai nepieciešamo finansējumu.”

2. Izteikt 8.panta pirmo daļu šādā redakcijā:

“Ja īpašnieks atsavina valsts nozīmes kultūras pieminekli, valstij ir pirmpirkuma tiesības. Lēmumu par valsts pirmpirkuma tiesību izmantošanu vai atteikšanos no tām pieņem Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcija. Kārtību, kādā Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcija pieņem attiecīgo lēmumu, kā arī valsts nozīmes kultūras pieminekļu pirmpirkuma tiesību realizācijas kārtību un termiņus nosaka Ministru kabinets.”

3. Izteikt 27.panta tekstu šādā redakcijā:

“Nekustamos kultūras pieminekļus, kas nepieciešami sabiedrības vajadzību nodrošināšanai, tai skaitā tos, kuru saglabāšanu īpašnieks nenodrošina, var atsavināt Sabiedrības vajadzībām nepieciešamā nekustamā īpašuma atsavināšanas likumā noteiktajā kārtībā.

Kustamos kultūras pieminekļus, kuru saglabāšanu īpašnieks nenodrošina, pēc Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas ierosinājuma var atsavināt tiesas ceļā.”

4. Papildināt likumu ar pārejas noteikumiem šādā redakcijā:

“Pārejas noteikumi

1. Ministru kabinets līdz 2011.gada 30.jūnijam izdod šā likuma 8.panta pirmajā daļā minētos noteikumus.

2. Grozījumi šā likuma 8.panta pirmajā daļā (par valsts pirmpirkuma tiesību realizācijas kārtību valsts nozīmes kultūras pieminekļu atsavināšanas gadījumā) stājas spēkā 2011.gada 1.jūlijā.”

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17. novembrī

566. 1456L/9 Dzīvokļa īpašuma likums**I nodaļa****Dzīvokļa īpašums****1.pants. Likuma uzdevums**

Likuma uzdevums ir noteikt dzīvokļa īpašuma statusu, dzīvokļa īpašnieka tiesības, pienākumus un atbildību, kā arī dzīvokļu īpašnieku kopības kompetenci un lēmumu pieņemšanas kārtību.

2.pants. Dzīvokļa īpašums un tā sastāvs

(1) Dzīvokļa īpašums ir dzīvojamā mājā tiesiski nodalīts patstāvīgs nekustamais īpašums.

(2) Dzīvokļa īpašums kā lietu kopība sastāv no atsevišķā īpašuma un attiecīgas kopīpašuma domājamās daļas. Dzīvokļa īpašuma sastāvā ietilpstošais atsevišķais īpašums un kopīpašuma domājamā daļa tiesiski nav atdalāmi.

(3) Attiecībā uz dzīvokļa īpašumu, ciktāl to nereglamentē šis likums, piemērojamas Civillikuma normas. Civillikuma 927.panta noteikumi uz dzīvokļa īpašumu attiecināmi ar šajā likumā paredzētajiem ierobežojumiem.

3.pants. Atsevišķais īpašums

(1) Atsevišķais īpašums ir dzīvojamā mājā esoša būvnieciski norobežota un funkcionāli nošķirta telpa vai telpu grupa, kura kā dzīvoklis, neapdzīvojamā telpa vai mākslinieka darbnīca iezīmēta būves kadastrālās uzmērīšanas lietā.

(2) Atsevišķā īpašuma elementi ir:

- 1) telpas vai telpu grupas robežās esošie konstruktīvie slodzi nenesošie, nožogojošie un apdares elementi (tai skaitā iekšējās starpsienas, griestu, grīdu un sienu apdare, durvis);
- 2) inženiertīkli un inženierkomunikācijas līdz kopīpašuma stāvvadiem;
- 3) inženieraprīkojuma elementi (tai skaitā virtuves aprīkojums, ventilācijas ierīces, tualetes, dušas un vannas aprīkojums), bez kuriem kopīpašumā esošās dzīvojamās mājas daļas elementi var funkcionēt patstāvīgi;
- 4) atsevišķo īpašumu norobežojošie logi un durvis.

(3) Atsevišķā īpašuma sastāvā papildus var būt arī ārpus telpas vai telpu grupas esošas un ar to funkcionāli saistītas palīgtelpas un palīgēkas vai to daļas, kas nav funkcionāli saistītas ar kopīpašumā esošo dzīvojamās mājas daļu vai citu atsevišķo īpašumu.

4.pants. Kopīpašumā esošā daļa

(1) Kopīpašumā esošajā daļā ietilpst:

- 1) dzīvojamās mājas un tās ārtelpu (galeriju, balkonu, lodžiju, terašu) ārējās norobežojošās konstrukcijas (tai skaitā sienas, arhitektūras elementi, jumts, koplietošanas telpu logi un durvis, arī ārdurvis), iekšējās slodzi nesošās konstrukcijas (tai skaitā nesošās sienas un kolonnas, kā arī atsevišķos īpašumus norobežojošās sienas), starpstāvu pārsegumi (tai skaitā siltuma un skaņas izolācijas slāņi), koplietošanas telpas (tai skaitā bēniņi, kāpņu telpas, pagrabtelpas), kā arī dzīvojamo māju apkalpojošās inženierkomunikāciju sistēmas, iekārtas un citi ar dzīvojamās mājas ekspluatāciju saistīti funkcionāli nedalāmi elementi, kas nepieder pie atsevišķā īpašuma (tai skaitā atsevišķā īpašuma robežās esošie sildelementi, ja to funkcionālā darbība ir atkarīga no kopīpašumā esošajām inženierkomunikācijām);

2) dzīvojamās mājas palīgēkas un būves, izņemot šā likuma 3.panta trešajā daļā minētās;

3) zemesgabals, uz kura atrodas attiecīgā dzīvojamā māja, ja tas nepieder citai personai.

(2) Uz kopīpašumā esošo daļu attiecināms Civillikuma 1067. —1072.pants. Civillikuma 1068.panta pirmās daļas noteikumi piemērojami tiktāl, ciktāl šā likuma 17.panta sestajā, septītajā, astotajā un deviņtajā daļā nav noteikts citādi.

5.pants. Kopīpašuma domājamās daļas apmērs

(1) Dzīvokļa īpašumā ietilpstošā kopīpašuma domājamā daļa ir atsevišķā īpašuma kopējās platības attiecība pret visu dzīvojamā mājā esošo atsevišķo īpašumu kopējo platību.

(2) Mainoties atsevišķā īpašuma kopējai platībai, attiecīgi mainās arī katrā dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmērs, izņemot šā panta trešajā daļā noteikto gadījumu.

(3) Šā panta otrās daļas noteikumi nav attiecināmi uz gadījumiem, kad atsevišķā īpašuma kopējās platības izmaiņas radušās, veicot rekonstrukciju, renovāciju vai restaurāciju atsevišķā īpašuma robežās.

6.pants. Dzīvokļa īpašuma izveidošana un nodibināšana

(1) Dzīvokļa īpašumu var izveidot uz likuma, tiesas sprieduma, darījuma, tai skaitā testamenta, vai mājas īpašnieka lēmuma pamata. Dzīvokļa īpašumu izveido, sadalot atbilstoši šā likuma noteikumiem zemesgrāmatā ierakstītu dzīvojamo māju kopā ar tai piederīgajām palīgēkām, būvēm un zemi.

(2) Dzīvokļa īpašums ir nodibināts līdz ar tā ierakstīšanu zemesgrāmatā.

7.pants. Dzīvokļa īpašuma izbeigšanās

Dzīvokļa īpašums tiek izbeigts, ja tas gājis bojā vai tiek pārveidots par citu īpašumu uz likuma, tiesas sprieduma, darījuma, tai skaitā dzīvokļu īpašnieku lēmuma vai testamenta pamata.

II nodaļa

Dzīvokļa īpašnieks, viņa tiesības, pienākumi un atbildība

8.pants. Dzīvokļa īpašnieks

(1) Dzīvokļa īpašnieks ir persona, kas ieguvusi dzīvokļa īpašumu un īpašuma tiesības nostiprinājusi zemesgrāmatā.

(2) Līdz dzīvokļa īpašuma reģistrēšanai zemesgrāmatā uz dzīvokļa īpašuma ieguvēju attiecas visas šā likuma normas, kas nosaka dzīvokļa īpašnieka tiesības, pienākumus un atbildību, izņemot tās likumā noteiktās tiesības, kuras dzīvokļa īpašuma ieguvējs iegūst pēc dzīvokļa īpašuma reģistrēšanas zemesgrāmatā.

9.pants. Dzīvokļa īpašnieka tiesības

Dzīvokļa īpašniekam attiecībā uz dzīvokļa īpašumu ir pilnīgas varas tiesības, tai skaitā tiesības:

- 1) valdīt un lietot dzīvokļa īpašumu, iegūt no tā labumu, izmantot to pēc sava ieskata mantas pavairošanai un vispār lietot to jebkādā veidā, ciktāl dzīvokļa īpašnieku neierobežo likumi un ciktāl tas nerada traucējumus citiem dzīvokļu īpašniekiem;
- 2) atsavināt, tai skaitā dāvināt, dzīvokļa īpašumu;
- 3) ieķīlāt un citādi apgrūtināt ar lietu tiesībām dzīvokļa īpašumu;
- 4) nodot dzīvokļa īpašumu lietošanā citām personām;
- 5) iemitināt dzīvokļa īpašumā ģimenes locekļus un citas personas;
- 6) piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā;
- 7) lietot kopīpašumā esošo daļu, ciktāl lietošanas ierobežojumus nenosaka šajā likumā noteiktajā kārtībā pieņemtie dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumi.

10.pants. Dzīvokļa īpašnieka pienākumi

Dzīvokļa īpašniekam ir pienākums:

- 1) piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā;
- 2) segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus šā likuma 13.pantā noteiktajā kārtībā;
- 3) norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana);
- 4) maksāt uz dzīvokļa īpašumu attiecinātos nodokļus;
- 5) maksāt nomas maksu par zemes lietošanu, ja dzīvojamā māja atrodas uz citai personai piederošas zemes;
- 6) saudzīgi izturēties pret kopīpašumā esošo daļu, ievērot tās lietošanas noteikumus, kā arī normatīvajos aktos noteiktās sanitārās, ugunsdrošības un citas prasības, lai neradītu aizskārumu citu cilvēku drošībai un veselībai, apkārtējās vides kvalitātei, un raudzīties, lai šos noteikumus un prasības ievērotu personas, kas iemitinātas viņa dzīvokļa īpašumā;
- 7) nodrošināt iespēju dzīvokļu īpašnieku kopības vai pārvaldnieka pilnvarotiem speciālistiem veikt dzīvokļa īpašumā darbības, kas nepieciešamas ar dzīvojamās mājas ekspluatāciju saistītu komunikāciju, būvkonstrukciju un citu elementu ierīkošanai un normālai funkcionēšanai, kā arī nodrošināt iespēju apsekot atsevišķo īpašumu;
- 8) pildīt dzīvokļu īpašnieku kopības pieņemtos lēmumus.

11.pants. Dzīvokļa īpašnieka tiesības rekonstruēt, renovēt vai restaurēt dzīvokļa īpašumu

(1) Dzīvokļa īpašniekam ir tiesības bez saskaņošanas ar citiem dzīvokļu īpašniekiem, bet ievērojot normatīvo aktu prasības, rekonstruēt, renovēt vai restaurēt (turpmāk — pārbūvēt) atsevišķo īpašumu, ciktāl tas neskar kopīpašumā esošo daļu vai citus dzīvokļu īpašumus.

(2) Dzīvokļa īpašniekam ir tiesības, ievērojot normatīvo aktu prasības, pārbūvēt atsevišķo īpašumu norobežojošos logus un durvis bez saskaņošanas ar citiem dzīvokļu īpašniekiem, ja vien dzīvokļu īpašnieku kopība nav lēmusi citādi.

(3) Ja atsevišķā īpašuma pārbūve skar kopīpašumā esošo daļu, dzīvokļa īpašniekam nepieciešams saņemt dzīvokļu īpašnieku kopības piekrišanu šajā likumā noteiktajā kārtībā.

(4) Ja atsevišķā īpašuma pārbūve skar citu atsevišķo īpašumu, dzīvokļa īpašniekam nepieciešams saņemt attiecīgā dzīvokļa īpašnieka piekrišanu.

12.pants. Dzīvokļu īpašnieku pirkuma tiesības

(1) Atsavinot dzīvokļa īpašumu, pārējiem attiecīgās dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem nav pirkuma un izpirkuma tiesību, izņemot gadījumus, kad dzīvokļu īpašnieku kopība par to pieņēmusi lēmumu šajā likumā noteiktajā kārtībā un zemesgrāmatā izdarīta atzīme par pirkuma tiesību pastāvēšanu.

(2) Pirkuma tiesības īstenojamas Civillikumā noteiktajā kārtībā.

13.pants. Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu segšana

(1) Dzīvokļa īpašnieks atbilstoši viņa dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram sedz uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos izdevumus obligāti veicamo dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību veikšanai, kā arī dzīvokļu īpašnieku kopības noteikto atlīdzību pārvaldniekam par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, ja tāda paredzēta dzīvojamās mājas pārvaldīšanas līgumā.

(2) Dzīvokļa īpašnieks atbilstoši viņa dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram sedz uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos izdevumus citu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību veikšanai, kas nodrošina dzīvojamās mājas uzlabošanu un attīstīšanu, veicina optimālu tās pārvaldīšanas izdevumu veidošanu un attiecas uz:

- 1) kopīpašumā esošo dzīvojamās mājas elementu, iekārtu vai komunikāciju nomaiņu, kuras rezultātā samazinās mājas uzturēšanas izmaksas;

2) pasākumiem, kuru rezultātā samazinās izdevumi par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu.

(3) Pieņemot šā panta otrajā daļā minēto lēmumu, dzīvokļu īpašnieku kopība izvērtē dokumentus, kas pamato attiecīgo darbību izmaksu efektivitāti atbilstoši šā panta otrās daļas 1. un 2.punktā noteiktajam.

14.pants. Dzīvokļa īpašnieka atbildība

(1) Dzīvokļa īpašnieks par zaudējumu nodarīšanu citiem dzīvokļu īpašniekiem vai citām personām ir atbildīgs normatīvajos aktos, dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumos vai savstarpēji noslēgtajos līgumos noteiktajā kārtībā.

(2) Ja dzīvokļa īpašniekam zaudējumu segšanai nav citas mantas, Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā var vērst piedziņu uz dzīvokļa īpašumu, vienlaikus izliekot dzīvokļa īpašnieku, viņa ģimenes locekļus un citas dzīvokļa īpašumā iemitinātās personas.

(3) Dzīvokļa īpašumu var atsavināt Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā, vienlaikus izliekot dzīvokļa īpašnieku, viņa ģimenes locekļus un citas dzīvokļa īpašumā iemitinātās personas, ja dzīvokļa īpašnieks, viņa ģimenes loceklis vai cita dzīvokļa īpašumā iemitinātā persona pārkāpj normatīvo aktu prasības, kas attiecas ar dzīvokļa īpašuma izmantošanu, tai skaitā sanitārās un ugunsdrošības normas, un tādējādi rada aizskārumu citu cilvēku drošībai un veselībai, apkārtējās vides kvalitātei.

(4) Prasību par dzīvokļa īpašuma atsavināšanu šā panta trešajā daļā noteiktajos gadījumos var celt ikviens dzīvokļa īpašnieks.

III nodaļa

Dzīvokļu īpašnieku kopība

15.pants. Dzīvokļu īpašnieku kopības statuss

(1) Dzīvokļu īpašnieku kopība ir pārvaldes institūcija dzīvojamā mājā, kas sadalīta dzīvokļu īpašumos.

(2) Dzīvokļu īpašnieku kopības sastāvā ir visi attiecīgās dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki.

(3) Ja dzīvojamā mājā esošie dzīvokļu īpašumi pieder vienai personai, tai ir likumā paredzētās dzīvokļu īpašnieku kopības tiesības un pienākumi.

16.pants. Dzīvokļu īpašnieku kopības kompetence

(1) Dzīvokļu īpašnieku kopība ir tiesīga izlemt ikvienu jautājumu, kas attiecas uz kopīpašumā esošo daļu. Dzīvokļu īpašnieku kopība, noslēdzot attiecīgu līgumu, var pilnvarot citu personu izlemt kopības kompetencē esošu jautājumu, izņemot šā panta otrajā daļā minētos jautājumus.

(2) Vienīgi dzīvokļu īpašnieku kopība ir tiesīga pieņemt lēmumu par:

- 1) kopīpašumā esošās daļas pārgrozīšanu (palielināšanu, samazināšanu);
- 2) kopīpašumā esošās daļas lietošanas kārtības noteikšanu dzīvokļu īpašnieku starpā;
- 3) dzīvokļu īpašnieku pirmpirkuma tiesību nodibināšanu un atcelšanu;
- 4) pilnvarojuma došanu un atsaukšanu;
- 5) lietošanas tiesību aprobežojumu noteikšanu;
- 6) kopīpašumā esošās daļas nodošanu lietošanā;
- 7) kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanas formu;
- 8) atsevišķu vai visu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību uzdošanu pārvaldniekam;
- 9) dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu noteikšanas un maksāšanas kārtību;
- 10) citiem jautājumiem, kurus dzīvokļu īpašnieku kopība noteikusi par tādiem, kas ietilpst vienīgi dzīvokļu īpašnieku kopības kompetencē.

(3) Dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums ir saistošs ikvienam dzīvokļa īpašniekam, ja “par” balsojuši dzīvokļu īpašnieki, kas pārstāv vairāk nekā pusi no dzīvojamā mājā esošajiem dzīvokļu īpašumiem, izņemot tos gadījumus, kuros šā likuma 17.pantā paredzēts cits lēmuma pieņemšanai nepieciešamais balsu skaits vai lielāku nepieciešamo balsu skaitu noteikusi pati dzīvokļu īpašnieku kopība.

(4) Tiesa, pamatojoties uz dzīvokļa īpašnieka pieteikumu, var atzīt dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu par spēkā neesošu, ja lēmums vai tā pieņemšanas procedūra ir pretrunā ar šā likuma noteikumiem. Prasību var celt triju mēnešu laikā no dienas, kad attiecīgā persona uzzināja vai tai vajadzēja uzzināt par dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu, bet ne vēlāk par gadu no lēmuma pieņemšanas dienas.

17.pants. Dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu pieņemšanas nosacījumi

(1) Pieņemot dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu, katram dzīvokļa īpašniekam ir tik balsu, cik dzīvokļu īpašumu viņam pieder.

(2) Ja vienam dzīvokļu īpašniekam pieder vairāk nekā puse no dzīvojamā mājā esošajiem dzīvokļiem, balsojot viņam ir 50 procenti balsu no visām dzīvokļu īpašnieku balsīm.

(3) Ja dzīvokļa īpašums pieder diviem vai vairākiem kopīpašniekiem, tie pilnvaro vienu personu pārstāvēt visus dzīvokļa īpašniekus un balsojot tai ir viena balss.

(4) Dzīvokļa īpašnieks, pilnvarojot citu personu pārstāvēt viņa intereses dzīvokļu īpašnieku kopībā, noformē par to rakstveida pilnvarojumu.

(5) Lai pieņemtu lēmumu par šā likuma 16.panta otrās daļas 1. un 2.punktā minētajiem jautājumiem, nepieciešams, lai “par” nobalso visi dzīvokļu īpašnieki.

(6) Lai pieņemtu lēmumu par šā likuma 16.panta otrās daļas 3.punktā minēto pirmpirkuma tiesību nodibināšanu, nepieciešams, lai “par” nobalso visi dzīvokļu īpašnieki. Lai pieņemtu lēmumu par pirmpirkuma tiesību atzīmes dzēšanu zemesgrāmatā, nepieciešams, lai “par” nobalso dzīvokļu īpašnieki, kuri pārstāv vairāk nekā pusi no visiem dzīvokļu īpašumiem.

(7) Lai pieņemtu lēmumu par šā likuma 16.panta otrās daļas 4.punktā minētajiem jautājumiem, nepieciešams, lai “par” nobalso dzīvokļu īpašnieki, kuri pārstāv vismaz divas trešdaļas no visiem dzīvokļu īpašumiem.

(8) Lai pieņemtu lēmumu par šā likuma 16.panta otrās daļas 5.punktā minētajiem jautājumiem, tas ir, par ūdensapgādes, kanalizācijas un publisko elektronisko sakaru tīklu ierīkošanu, būvniecību vai pārvietošanu, nepieciešams, lai “par” nobalsotu dzīvokļu īpašnieki, kuri pārstāv vairāk nekā pusi no visiem dzīvokļu īpašumiem. Lietošanas tiesību aprobežojumus sakarā ar siltumenerģijas, elektroenerģijas un gāzes apgādes iekārtu un ietaišu uzstādīšanu, ierīkošanu, ekspluatāciju un attīstību nosaka Enerģētikas likumā un citos normatīvajos aktos paredzētajā kārtībā.

(9) Lai pieņemtu lēmumu par šā likuma 16.panta otrās daļas 6., 7., 8., 9. un 10.punktā minētajiem jautājumiem, nepieciešams, lai “par” nobalso dzīvokļu īpašnieki, kuri pārstāv vairāk nekā pusi no visiem dzīvokļu īpašumiem.

18.pants. Dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu pieņemšanas kārtība

(1) Dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu pieņemšanas kārtību un veidu nosaka dzīvokļu īpašnieku kopība, ievērojot šā likuma noteikumus.

(2) Dzīvokļu īpašnieku kopība par savā kompetencē esošajiem jautājumiem lēmumus var pieņemt šādā veidā:

- 1) dzīvokļu īpašnieku kopsapulcē (19.pants);
- 2) nesasaucot dzīvokļu īpašnieku kopsapulci — aptaujas veidā (20.pants);
- 3) citādi savstarpēji vienojoties (21.pants).

(3) Visiem dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumiem ir vienāds juridisks spēks neatkarīgi no tā, kurā no šā panta otrajā daļā minētajiem veidiem tie pieņemti.

(4) Dzīvokļu īpašnieku kopība var noteikt, kuri jautājumi izlemjami tikai dzīvokļu īpašnieku kopsapulcē.

(5) Visi dzīvokļu īpašnieku kopības pieņemtie lēmumi noformējami rakstveidā.

19.pants. Dzīvokļu īpašnieku kopsapulces sasaukšanas un norises kārtība

(1) Dzīvokļu īpašnieku kopsapulci sasauc pēc viena vai vairāku dzīvokļu īpašnieku vai pārvaldnieka iniciatīvas dzīvokļu īpašnieku kopības noteiktajā kārtībā.

(2) Uz dzīvokļu īpašnieku kopsapulci ne vēlāk kā nedēļu pirms tās rakstveidā vai citā dzīvokļu īpašnieku kopības noteiktajā kārtībā uzaicināms katrs dzīvokļa īpašnieks. Uzaicinājumā norāda kopsapulces norises vietu, laiku un darba kārtību.

(3) Dzīvokļu īpašnieku kopsapulce ir lemttiesīga, ja tajā piedalās dzīvokļu īpašnieki, kuri pārstāv vairāk nekā pusi no visiem dzīvokļu īpašniekiem. Ja uz kopsapulci neierodas noteiktais dzīvokļu īpašnieku skaits, kopsapulce uzskatāma par nenotikušu.

(4) Dzīvokļu īpašnieki, kuri ieradušies uz kopsapulci, reģistrējas dalībnieku reģistrācijas sarakstā.

(5) Dzīvokļu īpašnieku kopsapulcē tiek ievēlēts kopsapulces vadītājs un protokolētājs.

(6) Kārtību, kādā sasaukamas dzīvokļu īpašnieku kopsapulces un noformējami tajās pieņemtie lēmumi un protokoli, nosaka dzīvokļu īpašnieku kopība.

20.pants. Dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu pieņemšana, nesusaucot dzīvokļu īpašnieku kopsapulci

(1) Dzīvokļu īpašniekiem ir tiesības pieņemt lēmumus, nesusaucot dzīvokļu īpašnieku kopsapulci, — aptaujas veidā, ja vien dzīvokļu īpašnieku kopība nav noteikusi, ka attiecīgais jautājums izlemjams tikai dzīvokļu īpašnieku kopsapulcē.

(2) Ja lēmums tiek pieņemts, nesusaucot dzīvokļu īpašnieku kopsapulci, — aptaujas veidā, pārvaldnieks vai cita dzīvokļu īpašnieku kopības noteikta persona katram dzīvokļa īpašniekam nosūta rakstveida lēmuma par izlemjamo jautājumu projektu un dokumentus, kas saistīti ar lēmuma pieņemšanu, kā arī norāda termiņu, kādā dzīvokļa īpašnieks var rakstveidā balsot “par” vai “pret” attiecīgā lēmuma pieņemšanu. Termiņš nedrīkst būt īsāks par divām nedēļām pēc lēmuma projekta nosūtīšanas. Ja dzīvokļa īpašnieks noteiktajā termiņā nav sniedzis rakstveida atbildi, uzskatāms, ka viņš balsojis pret lēmuma pieņemšanu.

(3) Par balsošanas rezultātiem pārvaldnieks vai cita dzīvokļu īpašnieku kopības noteikta persona sagatavo balsošanas protokolu un piecu darbdienu laikā nosūta to visiem dzīvokļu īpašniekiem. Balsošanas protokolā norāda:

- 1) lēmuma projekta nosūtīšanas dienu un dzīvokļu īpašnieku balsošanai noteikto termiņu;
- 2) pieņemto lēmumu un ar to saistītās balsošanas rezultātus;
- 3) pēc dzīvokļu īpašnieku pieprasījuma — atšķirīgo viedokļu saturu;
- 4) citas būtiskas ziņas par balsojumu.

(4) Ja kāds no dzīvokļu īpašniekiem to pieprasa, pārvaldnieks vai cita dzīvokļu īpašnieku kopības noteikta persona uzrāda pārējo dzīvokļu īpašnieku balsojuma rezultātus.

(5) Kārtību, kādā dzīvokļu īpašnieku kopība pieņem lēmumus, nesusaucot dzīvokļu īpašnieku kopsapulci, — aptaujas veidā, nosaka dzīvokļu īpašnieku kopība.

21.pants. Dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu pieņemšana, citādi savstarpēji vienojoties

(1) Par dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu ir pieņemama visu dzīvokļu īpašnieku savstarpēja vienošanās.

(2) Ja dzīvojamā mājā esošie dzīvokļi pieder vienai personai, tās lēmums uzskatāms par dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu.

Pārejas noteikums

Ar šā likuma spēkā stāšanos spēku zaudē likums “Par dzīvokļa īpašumu” (Latvijas Republikas Saeimas un Ministru Kabineta Ziņotājs, 1996, 1.nr.; 1997, 4.nr.; 1998, 23.nr.; 2001, 24.nr.; 2004, 9.nr.; 2009, 24.nr.).

Likums stājas spēkā 2011.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2010.gada 28.oktobrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

Publikācija “Latvijas Vēstnesī” 17.11.2010., Nr.183.

567. Paziņojums

Daru zināmu, ka Saeima šā gada 17.novembra sēdē par Eiropas Padomes Parlamentārās Asamblejas Latvijas delegācijas pastāvīgā pārstāvja aizstājēju apstiprinājusi **Lolitu Čigāni** (Vienotība).

Saeimas priekšsēdētāja S.Āboltiņa

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

568. Paziņojums

Daru zināmu, ka Saeima šā gada 17.novembra sēdē apstiprinājusi **Uģa Rotberga** deputāta pilnvaras uz laiku, kamēr no politisko partiju apvienības “Vienotība” kandidātu saraksta Rīgas vēlēšanu apgabalā ievēlētie deputāti pilda ministru pienākumus.

Saeimas priekšsēdētāja S.Āboltiņa

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

569. Paziņojums

Daru zināmu, ka Saeima šā gada 17.novembra sēdē ievēlējusi **Uģi Rotbergu** Saeimas Aizsardzības, iekšlietu un korupcijas novēršanas komisijā un Saeimas Saimnieciskajā komisijā.

Saeimas priekšsēdētāja S.Āboltiņa

Rīgā 2010.gada 17.novembrī

570. Paziņojums

Daru zināmu, ka Saeima šā gada 25. novembra sēdē **nolēmusi:**

1. Apstiprināt Baltijas Asamblejas Latvijas delegāciju šādā sastāvā:
Jānis Ādamsons (SC),
Valērijs Agešins (SC),
Silva Bendrāte (Vienotība),
Rihards Eigims (ZZS),
Māris Kučinskis (PLL),
Ainars Latkovskis (Vienotība),
Vitālijs Orlovs (SC),
Imants Parādnieks (VL-TB/LNNK),
Jānis Reirs (Vienotība),
Ivans Ribakovs (SC),
Uģis Rotbergs (Vienotība),
Staņislavs Šķesters (ZZS),
Ilze Vergina (Vienotība),
Oskars Zīds (ZZS).
2. Apstiprināt par delegācijas vadītāju **Jāni Reiru**.

Saeimas priekšsēdētāja S. Āboltiņa

Rīgā 2010. gada 25. novembrī